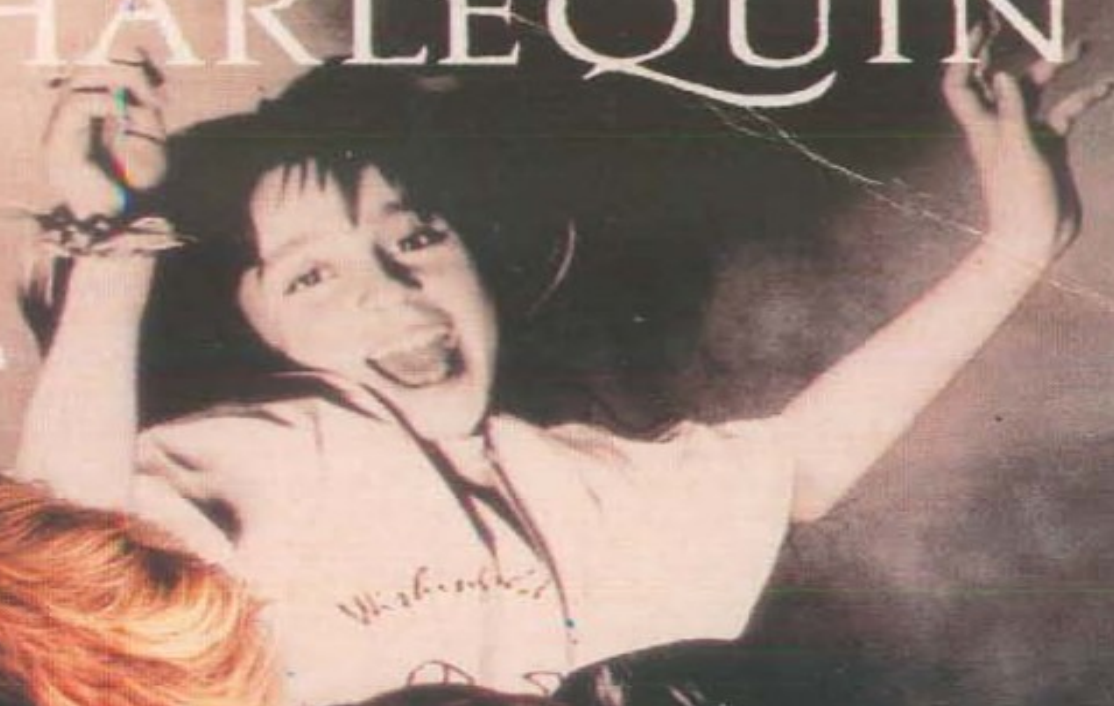

HARLEQUIN®

12

август '94

СУПЕР РОМАНС®

**СТАРИТЕ
НОВИ НЕЩА**

Сали БРАДФОРД

**НАШАТА СУПЕР
НАГРАДА**

САЛИ БРАДФОРД СТАРИТЕ НОВИ НЕЩА

Превод: Саша Попова

chitanka.info

Тринайсетгодишната Кейси Паркър много обича своята по-голяма приятелка — ветеринарната лекарка Сюзан Питърсън, и знае, че и баща ѝ Джед я харесва. Тримата се чувстват толкова добре заедно, сякаш са истинско семейство!

Но Сюзан е сгодена за Марти и възнамерява скоро да се омъжи. Кейси е разтревожена, защото знае нещо за годеника ѝ, което Сюзан дори не подозира.

Нейната мечта е Сюзан да се омъжи за баща ѝ. Но как да я убеди в това?

Скъпи читатели,

„Старите нови неща“ е по-особена книга за нас, защото в нея се разказва за нещо, което ни е много скъпо, нещо, което носим в сърцата си — приятелството. Освен че пишем книги заедно, ние, авторките, сме близки приятелки от години. Много добре знаем колко важно е да имаш някого, който да те изслуша, да ти помага, да се смее или да плаче с теб. Ала най-важното е да имаш някого, който да те обича такъв, какъвто си. Такава всъщност трябва да бъде „по-голямата сестра“. Американската организация „Големи братя/Големи сестри“ съществува повече от осемдесет години. За дете без майка, каквато е нашата героиня Кейси, да имаш „по-голяма сестра“ е нещо много важно. „Голямата сестра“ може да ти помогне тогава, когато един баща е напълно безпомощен, като например да споделиш с нея първите си любовни трепети. „АРЛЕКИН“, най-голямото издателство за романтична литература в света, отдавна спонсорира и сътрудничи с тази доброволна организация, призвана да помага на децата и младежите да изявят най-добрите си качества, да възпитат в себе си чувство за отговорност към обществото.

Ваши:

Сали Брадфорд

(Сали Сидън и Барбара
Брадфорд)

ПЪРВА ГЛАВА

Първата ѝ мисъл беше, че кученцето трябва да бъде „приспано“. Още едно бездомно животинче, блъснато от кола и оставено встрани от пътя да умре. Козината му бе цялата в кал от дъжда, валял предната нощ, а счупеният му преден крак висеше безжизнено. Оголило бледи венци, то едва дишаше, проснато върху операционната маса. От едната страна на тялото му се виждаше дълбока кървяща рана.

Ветеринарната лекарка Сюзан Питърсън вдигна глава и погледна момичето, което стоеше до нея. Очите му бяха пълни със сълзи.

— Шансовете му да оживее са минимални — произнесе тя с професионален тон.

Тринайсетинагодишното момиче преглътна мъчително. Не желаше да приеме този факт.

— Но то все още е живо, нали? — Сюзан кимна. — Моля те, помогни му! Поне опитай.

Сюзан го погали нежно по муцуната. Вечната дилема на ветеринаря — мъчителната борба със себе си дали да помогнеш на едно бедно животно, сигурен, че може да се възстанови и да води пълноценен живот, или милостиво да го избавиш от мъките. Всеки случай беше различен. Лесните отговори бяха изключение. Сюзан поклати глава със съжаление.

— Ако имаше някой, който да го обича и да се грижи за него... — рече тя и погледна Кейси. — То дори си няма име!

Лейди, черният ѝ лабрадор, изскимтя и потърка нос в крака ѝ. Сюзан се наведе и погали любимката си по главата.

— Как мислиш, стара приятелко? — заговори ѝ тя. — Ще намери ли това пале сили да се справи? — Лейди погледна Сюзан с тъмните си умни очи.

— Лейди мисли, че трябва да го оперираш — отвърна Кейси твърдо.

Сюзан погледна проснатото върху масата куче, после премести поглед към Кейси и пак към него. Вече практикуваше повече от година

в Картърсбърг, Вирджиния. Бяха се запознали с Кейси преди три месеца чрез американската агенция „Големи братя — Големи сестри“. Бяха станали много близки и момичето безрезервно ѝ вярваше. Това допълнително я караше да побърза с решението.

— Мисля, че е немска овчарка — продължи Кейси. — Козината му има много хубав кафяв цвят, макар да е покрита с кал. — Тя протегна ръка и леко погали ухото на бездомника. — Толкова е меко... — Гласът ѝ заглъхна. — Обичам го.

В операционната се възцари напрегната тишина. Кейси продължи да гали ухото на кучето. Лейди легна на пода под хирургическата маса и положи муцуна върху лапите си. Бездомното куче отгоре едва дишаше. Само господ знаеше дали ще оживее. Сюзан решително взе спринцовка и катетър.

— Излез, Кейси! — нареди тя. — Ще имам доста работа, ако искам да помогна на това бедно животно. Изчакай в приемната.

— Добре — усмихна се Кейси и въздъхна с облекчение. Но когато стигна до вратата, се обърна и я погледна. — И трябва да знаеш, че току-що го кръстих — Лъки!

— Махай се! — заповеднически кресна Сюзан. Фактът, че научи името му, едва ли щеше да ѝ помогне. Беше по-лесно да оперираш безименно бездомно животно, отколкото куче на име Лъки.

Джед Паркър чу отварянето на вратата и вдигна глава от списанието, което четеше. Дъщеря му. Съдейки по изражението ѝ, бе убедила Сюзан да оперира кучето. Дано само не удължат агонията му.

— Как е то? — попита Джед колебливо.

Кейси се сви на старото оръфано кресло.

— Оперират го в момента — рече тя и се загледа в аквариума, пълен с тропически рибки. — Нарекох го Лъки, защото мисля, че извади късмет с нас. Сигурна съм, Сюзан ще му помогне!

— Почакай — възпря я Джед, — още когато го намерихме край пътя, ти казах, че няма големи шансове да оживее. Сюзан е добър ветеринар, но не може да прави чудеса.

— Сигурна съм, че ще му помогне — повтори Кейси. — Знам, че е в състояние да го направи.

Джед отвори уста, за да каже още нещо, но видял упорито вирнатата ѝ брадичка, се отказа. Имаше неща, в които децата трябваше да вярват, и други, които трябваше да свикнат да приемат. Той

погледна дъщеря си. Въпреки че беше най-обикновено тринайсетгодишно момиче, слабо като вейка, с тъмна коса, която вечно ѝ падаше на очите, един ден сигурно щеше да стане красива като майка си. Ако беше жива, Елизабет щеше да се гордее с дъщеря си.

Кейси стисна разръфаните ръкохватки на креслото и продължи да наблюдава рибките. Опитваше се да не мисли за бедното животно, което лежеше отгътно на операционната маса. Харесваше Сюзан. След смъртта на майка ѝ се чувстваше самотна и искрено желаше да има някой, с когото да си поговори, освен баща ѝ. Когато той я заведе за пръв път в агенцията за по-големи сестри, тя бе казала точно това на служителката, която се занимаваше с нейния случай. Очевидно я беше трогнала, защото тя веднага я запозна със Сюзан. Кейси взе едно списание, прелисти го разсеяно и се пресегна за друго. Не можеше да не мисли за Лъки. Козината му имаше много хубав кафяв цвят — карамелен, на малки черни петънца, въпреки че бе трудно да ги забележиш под всичката тази кал и засъхнала кръв. Беше забелязала, че има големи лапи, което според гледачите на кучета означаваше, че е съвсем младо животно и тепърва ще расте. Ако оживееше...

Кейси впери невиждащ поглед в списанието. Стори ѝ се, че е минала цяла вечност. Сепна се и се изправи. Приблужи се до прозореца и рече:

— Много се проточи операцията. Това сигурно е добър знак, нали? Имам предвид, ако е още... още... — Гласът ѝ заглъхна.

— Мъчително е да чакаш, Кейси — опита се да я успокои баща ѝ.

— Да, така е — отвърна тя, забила поглед в прозореца. Въпреки че беше едва октомври, под кленовете се стелеше килим от червени листа. Представи си как тичат с Лъки. Ако оживееше...

Джед понечи да прекоси стаята и да прегърне дъщеря си, но не беше сигурен каква ще бъде реакцията ѝ. През изминалата година тя много се бе променила. Беше пораснала с почти петнайсет сантиметра. Припомни си, че трябва да я премери и да постави нова чертичка на кухненската стена. И начинът ѝ на обличане — настояваше да носи разръфани джинси и избелели фланелки, които дори Армията на спасението не раздаваше. Висяха като дрипи на младото ѝ тяло. Не искаше да го признава, но вече му беше неудобно да я прегръща. Дъщеря му вече не беше малкото момиченце, което се сгушваше в

леглото му с комиксите си в неделя сутрин. Понякога му се струваше, че това е било много, много отдавна, а понякога, че е било вчера. Беше трудно за един баща да отглежда сам детето си. Особено ако е момиче.

Вратата се отвори и Джед и Кейси мигновено извърнаха глави. Сюзан влезе, следвана по петите от Лейди.

— Кучето — погледна тя Кейси и се поправи, — Лъки, все още не е излязъл от упойката, но състоянието му бавно се стабилизира. Сложих го на системи, защото вдига температура от раните.

Лейди застана до Кейси, която поглъщаше всяка дума.

— Почистих раните му и гипсирах счупения крак — продължи Сюзан. — За щастие, раната отстрани на тялото не е много дълбока.

— Значи ще се оправи?! — погледна я момичето с плаха надежда.

На Сюзан много ѝ се искаше да я увери в това, но само рече съчувствено:

— За съжаление нищо не мога да обещая. Лошо е ранен. Дори всичко да протече нормално през следващите няколко седмици Лъки ще има нужда от много грижи и обич.

Това искаше да чуе.

— О, той ще получи цялата ми любов! — възкликна Кейси и се втурна към вратата на операционната. — Нали мога да го видя?

Сюзан се усмихна на упоритата ѝ решителност.

— Можеш да го видиш, но не се плаши. Не е дошъл в съзнание. Все още е много зле, Кейси...

— Да, но е жив! — извика момичето и изчезна към задната част на клиниката, където бяха клетките на болните животни.

Веднага щом тя излезе, Джед се обърна към Сюзан.

— Доста съм резервиран за състоянието му — изрече той бавно. — Ако го оперира само заради Кейси, не съм сигурен дали ни правиш услуга, или...

Сюзан се поколеба, преди да отговори. Джед имаше право. По време на операцията сърцето на Лъки наистина бе спряло за малко и тя си бе помислила, че диагнозата ѝ е била повлияна от емоционалното състояние на момичето. Но когато сърцето на кучето отново бе започнало да бие и аритмията бе овладяна с нейна намеса, оптимизмът ѝ бе нараснал. Сюзан се отпусна върху креслото, на което до преди малко бе седяла Кейси, и погледна Джед.

— Трудно е да не подкрепиш вярата на едно дете в живота. Сигурна съм, че Кейси повлия на решението ми, но не бих продължила, ако не мислех, че кучето има шанс да оживее.

— Дано да си права... — не много убедено измърмори той. — Знаеш, че тя те боготвори — добави след малко. — За нея е много важно да има по-голяма сестра.

— Както и за мен. — Сюзан си спомни за разговорите им и за тайните, които си бяха споделили. Бързо преодоляха смущението си в началото и сега наистина се чувстваха близки като сестри. Мислите ѝ отново се насочиха към бездомното животно. Надяваше се да е взела правилно решение. Ако то не се оправеше, Кейси щеше да се чувства много нещастна. Лейди прекоси приемната и сложи глава на коляното ѝ. Сюзан погали старото куче зад ушите.

— О, тези деца и тези кучета! — засмя се тя. — Такава слабост са ми!

— Особено Лейди, нали?

— Да, така е. Тя е най-добрата ми приятелка най-близкото ми същество.

Странно изказване, помисли си Джед. Най-близкото ѝ същество... Сюзан бе на двадесет и осем и родителите ѝ бяха починали. Това беше всичко, което знаеше за нея. Внимателно се вгледа в лицето ѝ. Художникът у него бе впечатлен от изваяните ѝ черти и огромните влажни сиви очи с дълги мигли. Нежни, състрадателни и интелигентни. Тъмнокестенявата коса, на фона на която светлите ѝ очи още повече изпъкваха, беше прибрана в плитка. Носеше протрити джинси и розова памучна риза с навити ръкави в същия нюанс като порозовелите ѝ в този миг страни. Не носеше грим, всъщност нямаше нужда.

— Защо ме гледаш така?

— Очарован съм... — отвърна той. — Имаш толкова красиво лице с класически черти. Бих искал да те нарисувам... — Джед спря рязко, осъзнал, че я кара да се чувства неудобно.

Сюзан се извърна.

— Не знаех, че карикатуристите рисуват портрети.

— Повечето карикатуристи умеят превъзходно да изразяват чувствата си в рисунки, вместо с думи. Както всъщност и повечето художници. Не ме бива много да говоря. По-добре да бях си мълчал...

Очите му винаги я бяха привличали тъмно-кафяви, добри, стаили чувства, които наистина едва ли можеха да се изкажат с думи. Косата му бе пясъчноруса, често разрошена като от вятър. Имаше тренирано силно тяло — стройно и източено. Докато я гледаше, Сюзан се усъмни за момент дали е толкова прозорлив и чувствителен, колкото ѝ се струваше. Знаеше, че е. Всеки, който бе чел „Сам в рискована ситуация“, поредицата комикси, които той публикуваше, бе оценил неговия талант и чувство за хумор.

Джед извърна глава към прозореца. Беше се смрачило.

— Става късно. Ще дойдеш ли с нас да хапнем по една пица?

Бе готова да приеме, но си спомни, че има среща с Марти в осем. Искрено съжали, че трябва да му откаже.

— Може би някоя друга вечер... Марти ще намине.

— А, да, търговецът на лекарства. Спомена ми за него преди няколко седмици.

— Той не е точно търговец. Баща му притежава фармацевтична компания и след няколко години Марти ще поеме вицепрезидентския пост. Сега проучва дейността на различните отдели, за да навлезе в структурата на компанията.

— Разбирам... — Джед я погледна отблизо. — Сериозни ли са отношенията ви?

— Ами, не знам...

Чувстваше се щастлива, когато бе заедно с Марти. Искаше ѝ се той да не пътува толкова много, за да могат да се виждат по-често.

— Както и да е. Всъщност какво ми влиза в работата. — Джед се изправи. — Хайде, Кейси, време е да вървим!

Кейси се появи на прага почти мигновено.

— Оставам тук тази нощ — заяви тя. — Разбрах, че Сюзан ще излиза, а не искам Лъки да остава сам.

— Не, не съм съгласен. Не мисля, че е необходимо. Опасно е...

— О, татко! Ставаш смешен с твоите страхове — повиши глас тя. — Живеем в Картърсбърг, щата Вирджиния, забрави ли? Това място съвсем не е столица на престъпността.

— Достатъчно, Кейси!

— Но, татко...

Сюзан ги слушаше с любопитство. Знаеше какво означава за Кейси да бъде до кучето, когато то се събуди. А и момичето бе право за

Картърсбърг. В това малко градче в централна Вирджиния не се случваше нищо особено. Населението бе едва пет хиляди души, а пиков час в движението означаваше не повече от две коли, спрели на светофара на Главната улица. Кейси бе тринайсетгодишна, а и нямаше да е сама.

— Помощничката ми ще дежури до полунощ, за да наглежда кучето. Разреши й, Джед! Може да остане тук няколко часа, а после ние с Марти ще я докараме вкъщи.

— Благодаря ти, Сюзан, но тя става рано за училище и трябва да си ляга навреме.

Джед тръгна към вратата, но Кейси остана на мястото си.

— Може ли поне да се сбогувам с Лъки?

— Добре, но побързай.

Момичето хлопна вратата и се втурна в операционната, като бързо се огледа наоколо. Забеляза, че прозорецът е на нивото на пода и го откряна.

— Хайде, Кейси, чакам те — подвикна Джед.

— Идвам веднага — отвърна тя, след което тихо провери дали няма да заяде. Изтича в задната стая, за да хвърли един поглед на Лъки, пъкна ръка в клетката и го погали по главата. Животното остана неподвижно, макар да дишаше равномерно.

— Ще се видим по-късно — прошепна тя и побърза да излезе.

— Сигурна съм, че нищо няма да му се случи, докато ме няма — увери я Сюзан.

Надявам се — рече Кейси и последва баща си.

Преди да си тръгне, Сюзан го прегледа още веднъж. Състоянието му изглеждаше добро, а и помощничката й щеше да дойде скоро. Тя се наведе и погали Лейди.

— Защо не останеш тук и не наглеждаш новия ни приятел?

Лейди изскимтя. Сюзан често си мислеше, че кучето й я разбира като човек. Докато прекосяваше двора към малкия си дом, тя се почувства виновна, че остави животното само в лечебницата. Така бе по-добре, защото имаше среща с Марти, а той не харесваше особено Лейди. Не можеше да го разбере, може би ревнуваше.

Позволи си да постои по-дълго под душа. Полагаше й се след такъв напрегнат ден. Изсуши гъстата си къдрава коса и облече сивата плетена рокля, която толкова подхождаше на цвета на очите й. Избра я

неслучайно. Марти много я харесваше. Казваше ѝ, че прилича на гълъб. Бе ѝ споменал по телефона, че тази вечер ще бъде по-специална. Какво ли имаше предвид? Ръцете ѝ трепереха от вълнение, докато се гримираше. Искаше да изглежда по-красива от всякога. Грижливо разреса лъскавите си вълнисти коси и те се разстлаха по раменете ѝ. Винаги ги разпускаше, когато отиваше на среща с него. Обу сиви велурени обувки, сложи си обеци от лунен камък и за последен път се погледна в огледалото. Очите ѝ блестяха, страните ѝ розовееха. Вълнуваше се също като в деня, когато започна лекарската си практика. Глупаво е, каза си тя, когато чу звънеца на външната врата. Поредната среща... Ала имаше предчувствието, че нещо ще се случи.

— Колко си красива тази вечер, любима! Като малък нежен гълъб — възкликна той и ѝ подаде букет рози.

— Марти, не трябваше...

— Разбира се, че трябваше. Най-красивите цветя за най-красивата жена на света!

Той ѝ се усмихна ослепително и Сюзан си помисли за кой ли път, че Марти е най-очарователният мъж, когото бе срещала някога. Тя го погледна скришом, докато подреждаше розите във вазата. Русата му къдрава коса беше зализана назад и така сините му очи още повече се открояваха. О, тази негова усмивка! Можеше да разтопи дори арктически ледник. Беше висок и широкоплещест. Държеше се много естествено — явно следствие от свободата, която му даваше богатството. Никога преди не бе познавала такъв мъж.

— Надявам се, нямаш нищо против, ако попътуваме малко с кола — рече той, докато ѝ помагаше да си облече лекото вълнено палто. — Отиваме в един малък френски ресторант, недалеч от Ричмънд. — Той собственически обви ръка около кръста ѝ и я поведе навън в хладната октомврийска нощ.

— Да не би да се казва „Замъкът“? — Сюзан беше чела добри отзиви за това заведение, но никога не бе го посещавала.

— Точно така. Идеалното място за вечер като тази — додаде той и отвори вратата на червената си кола с галантен жест.

Сюзан се поколеба. Щяха да пътуват чак до околностите на Ричмънд, а това значеше, че ще закъснеят. Тревожеше се за Лъки.

— Днес следобед направих операция на едно бездомно куче. Може би трябва да мина през клиниката да проверя как е.

Марти я стисна за ръката.

— Наистина ли се налага? Има опасност да отменят резервацията ни, ако закъснеем.

— Ами... — Не беше сигурна, но знаеше колко разчита Кейси на нея. Дължеше ѝ го, макар да направи всичко, което можа, а и помощничката ѝ щеше да го наглежда. — Мисля, че не е много наложително.

— Добре — отвърна Марти и доволно се усмихна. — С тези дрехи не можеш да се мотаеш между животните. Освен това — продължи той, като седна зад волана, — имаш нужда малко да се откъснеш от работата си и да се позабавляваш.

Имаше право, а и едва ли можеше да направи нещо повече за Лъки. Помощничката ѝ сигурно е пристигнала. Ще ѝ позвъни от ресторанта. Докато караха по магистралата, тя изпита известни опасения, които обаче се разсеяха, щом пристигнаха в „Замъка“. Отведоха ги на маса в тих ъгъл, със свещи, букет свежи цветя и розова ленена покривка. Веднага след като се настаниха, келнер донесе бутилка „Пуйи Фюйз“, реколта 1981, която очевидно Марти бе поръчал предварително.

— Помислил си за всичко — рече Сюзан и забеляза колко поласкан се почувства той. Бе напълно искрена, защото Марти бе изключително внимателен и отдаваше значение на всяка подробност.

Той вдигна чаша. Тя последва примера му.

— За една красива жена в една много специална вечер!

Сюзан сведе поглед и отпи от виното.

— Спомена го и преди. Защо смяташ, че тази вечер е толкова специална?

Точно тогава келнерът им поднесе менюто и Марти не можа да ѝ отговори. Поръча „сол амандин“ и за двамата и докато вечеряха той ѝ разказа за фармацевтичната компания и за бъдещите си планове.

— След две-три години ще стана вицепрезидент и ще мога да ги реализирам. Възнамерявам да разширя компанията, като инвестирам известни суми, след което мога да очаквам добри дивиденди.

Сюзан се усмихна. Вълнението му се предаде и на нея. Винаги бе разполагал с пари. Обичаше да ги печели и да ги харчи. Тя не

познаваше този лукс, просто не можеше да си го позволи.

Отпи от виното си. Не че имаше нещо против всичките подаръци и местата, по които я водеше. Беше чудесно да си богат.

Когато свършиха с основното ястие, Сюзан се извини и отиде да телефонира до клиниката. След като научи, че сърдечният ритъм и дишането на Лъки са нормални, и че цветът на венците му значително се е подобрил, нареди на помощничката си да изключи системите и да си тръгне към полунощ, когато тя щеше да се прибере.

По настояване на Марти си поръчаха крем „брюле“ за десерт, а след това и по чаша ароматно кафе със сметана. Когато келнерът се оттегли, Марти хвана ръката ѝ.

— Сега е време да ти отговоря защо намирам тази вечер за толкова специална.

Устата ѝ пресъхна. Той изглеждаше толкова сериозен.

— Имам подарък за теб, Сюзан — рече Марти, бръкна в джоба на сакото си и извади малка кутийка от синьо кадифе.

Отвори я и тя затаи дъх. Голям овален диамант проблесна на светлината на свещите.

— Пръстен?!

— Годежен пръстен. Приеми го като символ на бъдещия ни съвместен живот.

— О, Марти... — Не можеше да откъсне очи от пръстена. Той бе казал „бъдещия им съвместен живот“. Думите му ѝ подеждяха зашеметяващо. С Марти можеше да постигне толкова много! Той беше богат, изтънчен, притежаваше всичко, което една жена можеше да желае. Мечтите ѝ се сбъдваха. Децата ѝ никога нямаше да познаят лишенията и страховете, които бяха я съпътствали от малка.

Но беше ли готова да се омъжи за него? Наистина ли го познаваше?

Той чакаше отговор. Сюзан преглътна.

— Марти... — Поколеба се. — Не знам дали...

Внезапно изражението му помръкна и той се надвеси напред.

— Да не би да има някой друг?

— Не, разбира се, че не!

— Тогава какво има? Не искаш ли да се омъжиш за мен? — разстроено изрече той.

— Не че не искам да се омъжа за теб, Марти. Просто не го очаквах...

Сбърченото му чело се отпусна.

— Изненадах те, значи!

Сюзан се засмя смутено.

— Да...

— Е, щом това е всичко... — извади той пръстена от кутийката и посегна към лявата ѝ ръка. Погледите им се срещнаха. — Сюзан Питърсън, ще станете ли моя съпруга?

Тя го погледна объркано. Не знаеше какво да му отговори. Женитбата бе важна стъпка, жизненоважна. Може би трябваше да ѝ даде малко време да помисли. От друга страна, какво имаше толкова да му мисли? Той ѝ предлагаше всичко, за което бе мечтала — дом, семейство, сигурност...

Сюзан си пое дълбоко дъх.

— Да, Марти, ще се омъжа за теб.

Веднага щом каза тези думи, той ѝ сложи пръстена и я целуна.

— Какво ще кажеш да направим сватбата по Коледа?

— Марти, прекалено скоро е. Няма и три месеца дотогава! — Тя се загледа в диаманта, който блестеше на пръста ѝ. Трябваше ѝ време да свикне с мисълта, че е сгодена. — Марти, имам нужда от малко време...

Изглеждаше разочарован. Опита се да я убеди, но тя не отстъпи. Докато пиеха кафето си, Марти със смях обеща да ѝ купи цял куфар страхотно бельо за медения месец.

Сюзан също се разсмя.

Какъв чудесен живот ги очакваше двамата!

Кейси почти не мигна. Тревожеше се за Лъки. Бе нагласила будилника да звънне в полунощ. Възнамеряваше да отиде до клиниката. Спря го, преди да е иззвънял и навлече набързо един морскосин пуловер, обу маратонките си и тихо се промъкна на верандата през отворения прозорец на спалнята.

— Закъсняваш — измърмори Били отдолу.

— Не съм късняла. Ти си дошъл по-рано — отвърна тя, докато слизаше по клоните на големия бор.

Кейси познаваше Били Ханкинс открай време — бяха съседи. До преди няколко месеца, той бе по-нисък с половин глава, червенобузест, с риж непокорен перчем. Сега неусетно се бе източил над нея. Неуспешните му опити да приглади непокорната си четина постоянно я размиваха. Фактът, че бяха от различен пол, не бе попречил на дружбата им и Кейси се надяваше винаги да си останат приятели.

— Да вървим — прошепна тя. — Тревожа се за Лъки.

Двамата бързо се запътиха надолу по главната улица. Небето бе мастиленочерно и само тънкият сърп на луната мъжделиво просветваше. Добре че този път взеха фенерче. Никога преди не бяха го правили, когато бродеха нощем, за да не привличат вниманието.

— Имаше ли проблеми с измъкването?

— Глупости! Проста работа, свикнал съм — рече Били и подритна някакво камъче. — Сигурна ли си, че помощничката на Сюзан вече си е отишла?

— Да... — Кейси не беше съвсем сигурна, но се надяваше да разберат, когато отидат на място.

— Мислиш ли, че кучето е още живо?

— Разбира се, че е живо! — Кейси не допускаше друга възможност. — Нарекох го Лъки, нали ти казах...

— А баща ти ще разреши ли да го задържиш?

Кейси замълча. Бе отложила разговора с баща си за по-късно.

Вече бяха минали две пресечки, когато неочаквано Били я дръпна за ръкава.

— Погледни онази кола! — прошепна той, като посочи някакъв седан, паркиран до бордюра. — Вътре има хора.

Те се скриха зад ствола на близкия дъб и зачакаха.

— Обзалагам се, че са влюбени — прошепна Кейси. — Сигурно са прекалено заети, за да ни забележат.

— Кой ли може да са те? — Били се прокрадна две дървета напред и изчака Кейси.

— Нищо не разбирам... Това е домът на госпожица Хеникър, но тя едва ли си пада по среднощните срещи. — Двамата се закискаха при мисълта, че училищната библиотекарка, стара мома около петдесетте, си има любовник. Колкото и да им беше симпатична, не можеха да си я представят да се целува с някого.

Точно в този момент вратата на колата се отвори. Кейси затаи дъх. Не само че Маргарет Хеникър излезе оттам, но и двамата разпознаха в шофьора директора на училището — Ед Арнолд. Кейси се притаи зад дървото, като се молеше да не ги забележат. Продължиха да ги наблюдават, докато двамата не стигнаха до входната врата на дома ѝ. Госпожица Хеникър бързо отключи и прегърнатите им силуети изчезнаха зад вратата.

— Били — побутна го тя, — видя ли? Позна ли го?

— И още как?! Чакай само да кажа на момчетата.

— Били! Само да си посмял! Госпожица Хеникър може да си изгуби работата.

— Може би си права — промърмори той разочаровано. — Давай да се махаме оттук!

Те претичаха разстоянието между следващите две пресечки и спряха да си поемат дъх.

— Все още не мога да повярвам! — погледна Кейси през рамо. — Трябва да внимаваме. Господин Арнолд може да си тръгне всеки момент.

— Обзалагам се, че няма да го направи — измърмори Били с тон на възрастен.

— Но той не бива да остава при нея цяла нощ! Някой може да го види.

— Нямах предвид цяла нощ. Само колкото е необходимо.

Кейси го изглежда.

— Значи мислиш, че го правят! Но те са доста възрастни.

— Те се целуваха! Щом правят това, значи правят и всичко останало. Госпожица Хеникър винаги говори толкова компетентно за секса. Като по книга.

Кейси продължи да си мисли за това, докато вървяха по двупосочния път към покрайнините. Госпожица Хеникър винаги имаше мнение по всички въпроси, които дискутираха, включително и за секса. Затова дискусиите станаха толкова популярни сред учениците и много родители започнаха да протестират.

— Не мисля, че щом говори за секс, задължително го прави — продължи да упорства Кейси.

— Обзалагам се, че е така!

Тя не отговори. Свиха по покритата с чакъл алея към клиниката и мислите ѝ отново се върнаха на Лъки. Надяваше се да е добре. Били забави крачка.

— Хайде, побързай! — подкани го тя.

— Наистина ли искаш да влезем вътре?

— Дали искам?! Разбира се. Нали затова дойдохме.

— Сигурна ли си, че ще можем да се промъкнем през прозореца — заувърта Били.

— Абсолютно! — Кейси го изгледа презрително. — Само не ми казвай, че имаш намерение да се връщаш, когато почти стигнахме!

Били затътри крака след нея.

— Ами ако помощничката е още вътре, или ако Сюзан се е върнала? Нищо чудно да ни спипат и да ни приберат за влизане и взлом? Ако е отворено е едно, но да влезеш с взлом...

— Ще престанеш ли! — Кейси го дръпна към задната част на клиниката. — Дори да ни хванат, Сюзан никога няма да ни изостави. Знаем, че ще ме разбере...

Предпазливо надникнаха през прозореца, но не видяха никакви хора. Лампата в приемната светеше и хвърляше мрачни отблясъци. Иначе клиниката беше тъмна. Кейси опита прозореца и както очакваше, той поддаде. Били довлече някакъв сандък и тъкмо се канеше да се прехвърли през перваза, когато се разнесе заплашително ръмжене. Той уплашено се отдръпна.

— Какво става?

— Трябва да е Лейди — прошепна Кейси. — Нека да мина първа. Тя ме познава.

— Не влизам там! — отсече Били. — Със сигурност ще ни сръфа.

— Не, няма — с привидно спокойствие изрече Кейси.

Лейди я познаваше, но бе я виждала само през деня и в присъствието на Сюзан. Но да влезеш нощем през прозореца и то с непознат, беше нещо по-различно.

— Лейди, това съм аз — повика я кротко тя.

Кучето отново изръмжа.

— Казах ли ти?

Кейси не му обърна внимание.

— Ето, Лейди, ела, момичето ми. Ела тук. Лейди, всичко е наред — изправи се бавно Кейси, покачена наполовина на перваза. През цялото време не спираше да говори. — Просто идвам да видя Лъки... Всичко е наред, момичето ми, наистина е наред...

Събра цялата си смелост, внимателно се прехвърли вътре и протегна ръка към кучето, както я бе учила Сюзан.

— Ела, момичето ми. Ела и ме подуши...

Старото куче се поколеба за момент, после бавно тръгна към нея и помириса ръката ѝ. Ръмженето премина в доброжелателно скимтене. Кейси се наведе и обви врата на Лейди.

— Всичко е наред, Били — рече тя победоносно. — Вече можеш да влезеш.

Той прехвърли крак през перваза и се озова вътре, като притвори прозореца след себе си. Лейди не прояви повече интерес към него и клекна до Кейси.

— Нали ти казах!

Били замълча. Кейси прекоси стаята, следвана по петите от кучето. Минаха покрай лъскавата хирургическа маса и шкафовете с медикаменти и се озоваха в задното помещение с клетките за животни. Лъки беше в първата. Лежеше в същото положение, в което го бе оставила, с изпружен гипсиран крак. Кейси бавно се приближи, обзета от страх. Ами ако е мъртъв? Мъртвите животни изстиваха и се вкочаняваха. Не посмя да го пипне. В този миг дочу приглушено скимтене. Протегна развълнувано ръка и погали животното по влажната и мека като коприна козина зад ухото. С видимо усилие кучето отвори очи.

— Били, той е жив!

— Но не изглежда много добре...

— Да, но е жив!

Били едва успя да огледа животното на слабата светлина, идваща откъм приемната.

— В окаяно състояние е.

— Да — кимна Кейси и почти се разплака. — Но той трябва да се оправи! Просто трябва. Аз го обичам...

— Но той не е твое куче. Как можеш да го обичаш? — трезво додаде Били.

— Не знам защо... Просто го обичам. — Тя нежно докосна муцуната на кучето. То леко повдигна глава и близна ръката ѝ. — О, Били...

— Шшт! Мисля, че чух шум от кола.

Светлини на фарове осветиха за миг стените. Лейди се спусна към приемната с лай.

— Някой идва — предупреди Били. — Да се махаме!

Те се огледаха отчаяно наоколо. Бяха в капан. Нямаха време да стигнат до прозореца в другата стая.

— Няма да успеем — прошепна Кейси. — Трябва да се скрием тук. Бързо, вмъкни се в една от клетките в дъното — нареди задъхано тя и сама се пъкна в най-близката, като придърпа покритата със стоманена мрежа вратичка.

Сърцето ѝ лудо препускаше. Сви се в ъгъла и затаи дъх.

ВТОРА ГЛАВА

Гласът на Сюзан се извиси над силния лай на Лейди!

— Лейди, успокой се! Ние сме — аз и Марти. — Кучето изръмжа. — Лейди! — смъмри я Сюзан.

— Това куче не ме харесва. Нали ти казах...

— Не е вярно, Марти! — Сюзан погали Лейди по главата и го погледна. — Вероятно ревнува. Постепенно ще свикне с теб.

Марти изгледа кучето вторачено.

— Ужасно си права, ще свикне, къде ще ходи... — Докато Сюзан си обличаше престилката, Марти се разходи из клиниката. — Колко време ще ти отнеме, за да прегледаш онова бездомно животно? — По тона му личеше колко е недоволен.

Тя погледна блестящия диамант на пръста си със смътното усещане за приближаващи проблеми. Бяха говорили за сватбата и за медения си месец на Бермудските острови, но не бяха обсъждали дали начинът им на живот съвпада. Сюзан бе предположила, че той няма да има нищо против работата ѝ, както и тя нямаше нищо против неговата.

— Ще трябва да бъдеш търпелив с мен, Марти — погледна го тя. — Работата на провинциалния ветеринар не приключва от девет до пет.

— Но работата ти не е всичко в твоя живот. Имаш нужда от време за себе си... И за нас. — Марти се протегна и я погали по бузата. — Много работиш, Сюзан. Ако работеше заедно с някой в кабинет за дребни животни в Ричмънд, вместо сама в тази клиника, щеше да изкарваш добри пари и да имаш повече свободно време.

— Но аз не искам това! — Сюзан взе стетоскопа от лабораторната маса и го закачи на врата си. — Искам само да практикувам, да лекувам малки и големи животни. Отне ми много време и упорита работа, за да стигна дотук. Дадох почти всичките си спестени пари, за да разширя клиниката. Не мога да изоставя всичко!

Марти сложи ръце на раменете ѝ.

— Не искам от теб да изоставяш работата си. Дори да си ангажирана и по Коледа!

Сюзан го изгледа продължително.

— Марти, когато ме помоли да се омъжа за теб тази вечер, мислех, че си разбрал в какво се състоят задълженията ми.

Той присви очи.

— Да, наясно съм. Просто искам двамата да сме щастливи. Ако това означава жертви, добре — така да бъде! — стисна той раменете ѝ.

Лейди изръмжа.

— Престани, Лейди! — заповяда Сюзан.

Марти не направи опит да прикрие раздражението си.

— Дори не можем да си поговорим на спокойствие. Проклето куче!

— Съжалявам, Марти. Нека да дам антибиотик на Лъки и тогава ще си поговорим. — Тя затърси лекарството из хладилника. Непрекъснато усещаше погледа му върху себе си. Искаше ѝ се да не е толкова нетърпелив, но пък когато един мъж е предложил на една жена да се омъжи за него, би могла да разбере защо очаква цялото ѝ внимание да е насочено към него. След като провери няколко малки шишенца, Сюзан не можа да намери това, което търсеше.

— Ще трябва да отида и да взема от джипа. Ще се върна след минута.

— Но побързай! — подвикна Марти, докато тя отиваше да вземе портативната аптечка от джипа.

От ъгъла си в клетката, където се криеше, Кейси чу вратата да се затръшва след Сюзан. Не можеше да извика на Били, защото Марти бе тук и бе рисковано. Тогава отново чу гласа му.

— Проклето куче — промърмори той. — Винаги ми се вреш в краката. След като се оженим, ще настъпят някои промени, първата, от които ще бъде да изчезнеш, тъп черен помияр!

Кейси долови по стъпките на Марти, че спира. Лейди изръмжа и след това се чу тъп звук и силно болезнено скимтене.

— Така ти се пада, помияр такъв! — просъска Марти.

Лейди яростно започна да лае и някой блъсна предната врата на клиниката.

— Какво има? — Беше Сюзан. — Чух, че Лейди лае и...

— Тя все си лае — отвърна Марти. — Сигурно е видяла катеричка през прозореца или нещо друго.

— Лейди, ела тук — нареди Сюзан строго. Кучето се приближи с жално скимтене. — Наистина съжалявам, Марти, не мога да разбера какво ѝ става.

— Злобна си е по природа, вероятно. Има такива кучета. — Той взе палтото си от стола. — Слушай, тъй като виждам, че имаш работа, ще тръгвам. Утре рано имам делова среща.

— Вече си тръгваш? Мислех да поговорим още малко...

Марти я целуна разсеяно по бузата.

— Времето е наше — рече той. — След няколко месеца ще бъдеш само моя.

Докато тя изпращаше с поглед червената му кола, чиито гуми изсвистяха по покритата с чакъл алея, Лейди се отри о крака ѝ. Изминаха няколко минути. Сюзан погледна диамантения си пръстен, свали го, отново го погледна и пак го сложи.

— Не разбирам — рече тя на Лейди. — Той едва ме целуна за довиждане. — Лейди я погледна право в очите. — Какво има стара приятелко? — погали я тя по ушите и отвърна на предания ѝ поглед. — Има ли нещо, което искаш да ми кажеш? Понякога наистина ми се иска да можеш да говориш. — Тя се изправи и тръгна да провери състоянието на Лъки, а Лейди я последва по петите.

Кейси все още стоеше свита в ъгъла на клетката и наблюдаваше Сюзан, която запали лампата и отвори вратичката на Лъки. Кучето изскимтя едва чуто.

— Сигурно много те боли — рече Сюзан съчувствено.

Погледна шевовете му и напипа пулса. Беше силен и равномерен. Дишането му също, не се чуваха никакви хрипове от гръдния му кош, а венците му бяха си възвърнали розовия цвят.

— Бих казала, че името Лъки напълно ти подхожда — говореше тя, докато му слагаше инжекция. — Противно на очакванията, ти май ще оживееш. Ще дойда пак след няколко часа да те проверя и може би утре ще те поизмия малко, преди да е дошла Кейси.

Сюзан изгаси лампите и тръгна, като извика Лейди. Но кучето остана на мястото си пред празните клетки в дъното на помещението.

— Хайде, момичето ми, какво има? — Лейди излая веднъж и не помръдна. Сюзан поклати глава и отвори вратата. — Хайде, да вървим!

— Лейди изляя отново. — Добре, така да бъде — въздъхна Сюзан. — Наглеждай новия си приятел, ще се видим след няколко часа. — И тя затвори вратата след себе си.

Останала в стаята, Лейди изляя и размаха радостно опашка пред клетките, където се криеха Кейси и Били.

— Шшт! — предупреди я Кейси, докато се измъкваше.

Били се беше схванал от дългото седене в тясната клетка.

— За малко да ни хванат! Хайде да се омитаме оттук.

Кейси спря да погали Лъки и изчезнаха към операционната. Отвориха прозореца и бързо се измъкнаха навън. Били го бутна отвън и двамата побързаха да си тръгнат. Кейси искаше час по-скоро да се прибере вкъщи, в собственото си легло. Беше чула по-голяма част от разговора на Сюзан и Марти. Чутото никак не ѝ хареса. Особено когато Марти бе изритал Лейди. Как можеше Сюзан да се омъжва за толкова подъл тип?

През следващите няколко дни Сюзан се мъчеше да свикне с факта, че е сгодена. Веднъж, докато слагаше катетър в абсцеса на една котка, тя се улови да гледа с празен поглед в пространството и да се опитва да си се представи като госпожа Мартин Ланинг, вместо като Сюзан Питърсън, каквато бе от двайсет и осем години насам. Най-накрая реши, че е толкова развълнувана, защото предложението на Марти ѝ бе дошло като гръм от ясно небе.

Трябваше да свиква с пръстена. Когато в събота отиде до фермата на Пикет, за да изроди една крава, тя забрави да го свали, преди да си сложи акушерските ръкавици. Лявата се скъса вътре в кравата, а когато след това я махна, пръстенът се изхлузи от покрития ѝ със слуз пръст и падна в сламата.

Търсиха го половин час и през цялото време тя се измъчваше как ще обясни на Марти, че го е изгубила. Намериха го.

Първото нещо, което направи в понеделник сутринта, бе да го занесе в бижутерския магазин „Торнбърг“, за да го стеснят. Господин Торнбърг ѝ обеща да бъде готов още същия следобед със снизходителна усмивка, която означаваше, че постоянно му се налага да изпълнява подобни поръчки на сгодени млади дами.

Когато обаче Сюзан отиде в магазина следобед, на вратата прочете бележка, че бижутерът е отишъл да изпие едно кафе и ще се върне след петнайсетина минути. Тя погледна часовника си. Имаше достатъчно време да се отбие в железарския магазин, малко по-надолу по улицата, за да вземе нова дръжка за прозореца в кухнята. Тя забърза натам, ала докато минаваше покрай витрината, забеляза позната фигура пред кутиите с бои. Джед Паркър. Рядко го виждаше без Кейси и не си спомняше някога да е бил облечен така официално — с вратовръзка. Въпреки че Джед носеше блейзър от кафяво рипсено кадифе, а не сако, видът му произведе силен ефект върху нея. Стори ѝ се необичайно привлекателен с пясъчнорусата си коса, която старателно бе пригладил назад, така че челото му изглеждаше още по-високо. Поколеба се само за момент, преди да се приближи към него.

— Здравей, Джед — тихо рече тя.

— Сюзан! — Усмивката му ясно показваше колко е доволен да я види. — Какво правиш тук?

Тя срещна погледа му и за първи път откри какви хубави тъмнокафяви очи има той. За миг дори забрави за какво беше дошла.

— Аз... дойдох да купя дръжка за прозореца. — Да, така си беше. — А ти? — попита тя като се чудеше дали не се е издокарал така за среща. Кейси никога не бе споменавала баща ѝ да ходи по срещи, но не бе и длъжна да го прави.

— Отбих се да купя боя — рече Джед и огледа дрехите си. — Отивах в търговската камара, ще вечеряме с приятели, и понеже имах малко време преди това...

— Тя се почувства облекчена от отговора му.

— Кейси дойде да види Лъки този следобед.

— Да, каза ми. — В погледа му се четеше загриженост. — Кучето наистина ли е по-добре?

Сюзан кимна.

— Да, по-добре е. Дори се възстановява по-бързо, отколкото се надявах. Дано да не се лъжа...

— Тогава май ти дължа извинение.

Тя го погледна, но не можа да разбере какво точно има предвид.

— За какво?

— Нали ти казах, че ако го оперираш само защото Кейси е „малката ти сестра“, не ни правиш услуга. Не трябваше да го казвам,

Сюзан.

Тя се пресегна и го потупа по рамото.

— Отчасти ти беше прав, Джед — рече тя и бързо се отдръпна, усетила близостта му. Много искаше той да я разбере. — Наистина го направих заради Кейси. Но аз съм длъжна да направя опит да спася живота и вярата ми, че мога да го сторя понякога дори е по-силна, отколкото трябва... Така че направих го и заради самото куче.

Те продължиха да се гледат. Думите ѝ прозвучаха малко объркано, но той я разбра, усети го.

— Много сме ти задължени, Сюзан — каза той нежно. — Направи толкова за мен и Кейси! Какво мога да направя аз за теб?

Въпросът му я изненада.

— Няма нужда да правиш каквото и да било, наистина Джед...

— Все пак сигурно има нещо, което...

— Ами... — В първия момент тя не можа да се сети за нищо. — Сетих се! Помогни ми да намеря дръжка за кухненския прозорец. Търся от този модел, който дава възможност прозорецът да остава леко открит, без да може някой да се промъкне вътре.

Джед я изгледа с любопитство и се засмя.

— Това е най-лесно изпълнимата молба, която съм чувал. Хайде!

Тя го последва към другия сектор на магазина. Той я отведе тъкмо пред стената, на която бяха закачени всякакъв вид дръжки в пластмасови опаковки. Остана доволна, че го помоли за помощ.

— Може би тази — рече той, след като ги разгледа.

И двамата посегнаха да я вземат и ръцете им се докоснаха. Той улови нейната. Смутени, те останаха така няколко мига. Сюзан загуби представа за времето. Изпитваше странно вълнение. Усещаше топлината на кожата му, долови дори слабия аромат на мъжки одеколон. Погледите им отново се срещнаха. Дватамата се усмихнаха и си пуснаха ръцете. Джед ѝ подаде дръжката. Докато ѝ обясняваше механизма на действие, тя го слушаше, но това, което чуваше, беше тембърът на гласа му. Дръжката, за която всъщност бе влязла в магазина, изобщо не я интересуваше в този миг.

— Мисля, че трябва да тръгвам, ако искам да стигна навреме за вечерята — каза той и извърна глава към стенния часовник.

— Благодаря за помощта. — Сюзан го погледна. — Сама, със сигурност, нямаше да знам каква да избира...

— Не, щеше да се справиш — увери я Джед с усмивка. — Но за мен беше удоволствие да ти помогна.

Чак когато той отиде да вземе боята, която си бе избрал, Сюзан се сети, че бе забравила да му съобщи най-важната новина — годеща си с Марти. Не можеше да си обясни как може да пропусне толкова важно нещо. Джед трябваше да научи, колкото е възможно по-скоро. И Кейси също. Те бяха най-добрите й приятели и щяха да бъдат много щастливи за нея.

— Джед, почакай малко — извика тя след него и изтича към касата, за да плати покупката.

Той я изчака при вратата и двамата излязоха навън. Сюзан отвори уста, за да му каже, но не знаеше как да започне.

— Имам новини — реши се най-накрая.

— Какви? — Той я гледаше усмихнато и тя се учуди на едва загатнатите му трапчинки, които никога преди не беше забелязвала.

— Ами... — Винаги бе смятала, че е най-добре да кажеш направо това, което имаш да казваш и да приключиш с него. — Марти и аз се сгодихме.

Усмивката на Джед се стопи.

— Ти, сгодена?! Нали снощи те попитах за Марти и ти ми каза, че не е нищо сериозно.

Тя почувства промяната в него, недоверието в погледа му. То трая само миг, преди изражението му да замръзне в безизразна маска.

— Не, казах ти, че не знам дали е сериозно — поправи го тя. — Всичко стана някак неочаквано и... Ще ти покажа пръстена, тъкмо отивам до бижутерския магазин, за да го взема. Беше ми голям и господин Торнбърг го стесни. — Сюзан осъзна, че задъхано говори празни приказки, само и само да не мълчат.

— Трябва да те поздравя тогава. — Изражението му остана същото. — Кога е сватбата?

— Аз... Ние... Не сме определили точно. Някъде през пролетта.

— Сватбите през пролята са много хубави. — Той погледна часовника си. — Наистина трябва да тръгвам. Ще закъснея за вечерята. Още веднъж, поздравления!

Тя го проследи с поглед, докато прекоси главната улица и се качи в колата си. После тръгна към бижутерския магазин. Не беше очаквала такава реакция от негова страна. В действителност не знаеше какво

точно бе очаквала. Знаеше само, че не беше очаквала това. Може би, когато се запознае с Марти, Джед ще го приеме по-ентузиазирано.

Сюзан стигна до бижутерския магазин, точно когато господин Торнбърг спускаше решетките на предната врата.

— Чаках ви, млада госпожице — каза той и я потупа по рамото. — Предполагах, че няма да можете да прекарате цялата нощ без пръстена.

Не, наистина, помисли си Сюзан, когато си го сложи на пръста, не искаше да остане без него. Въпреки че щеше да го носи през целия си живот от сега нататък.

Слънцето едва бе изгряло и озаряваше с червени отблясъци хоризонта. Джед седеше в кухнята и прелистваше някаква книга, която Кейси беше забравила на масата. Дъщеря му бе прекалено заета през цялата седмица с раненото куче и почти не бяха разговаряли. Той си мислеше, че е заради кучето, но всъщност причината май бе тази книга. Той прокара пръсти през още мократа си от сутрешния душ коса.

Изглежда темата беше отношението на двама тийнейджъри към секса. Имаше много разговори за презервативи и за това къде хората биха могли „да го направят“. Той обърна корицата и забеляза етикета на училищната библиотека. Книгата бе написана от Алисън Крейг и бе от специална серия. Той прочете останалите заглавия на гърба и си спомни, че е виждал няколко от тези книжки из къщата.

Тъкмо се зачете и Кейси нахълта в кухнята да закуси, като захвърли раничката си на стола. Джед внимателно я огледа. Беше в обичайното си облекло — избеляла провиснала фланелка и джинси, скъсани на дясното коляно. Със сигурност нямаше вид на момиче, проявяващо интерес към секса.

— Кейси, откъде взе тази книга? — попита той, като я държеше в ръка.

— От училищната библиотека — отвърна тя привидно безразлично. Как можа да я забрави на масата! Знаеше как ще реагира баща ѝ. Но мислите ѝ изцяло бяха заети с отношенията между Сюзан и Марти и не бе обърнала внимание, къде я бе оставила.

— Чела ли си я вече?

Тя си сипа овесени ядки. Не беше в настроение за сериозни разговори в седем и трийсет сутринта.

— Е? — подкани я той.

— По-голяма част от нея — отвърна Кейси предпазливо. Всъщност беше чела книгата два пъти и щеше да я прочете пак, ако Били не я поискаше междуременно.

Кейси бързо лапна две лъжици овесени ядки. Не можеше да му каже, че книгата е много добре написана и на нея ѝ харесва. Баща ѝ никога не би разбрал, че желанието ѝ да научи всичко за секса, не означава, че ще прави любов.

— Добра е — рече тя внимателно. — На места малко са попрекалили, но...

— Това ли е първата книга от тази серия, която четеш? — Джед усети, че я подлага на кръстосан разпит, макар да нямаше никакво намерение да го прави. Не му беше лесно да говори с Кейси, особено за секс, но ако интересът ѝ към подобни книги беше траен, трябваше да го обсъдят.

— Не, чела съм няколко други книги.

— И учителите ти ги одобряват?!

Кейси бързо дояде овесените ядки. Трябваше да се измъкне от къщи, преди разговорът да се е задълбочил съвсем.

— Сигурно. Не знам. Библиотекарката се занимава с програмата, включваща книгите за четене. Какво толкова? Това е просто книга.

— Може да е само книга, но мисля, че има по-подходящи четива за учениците от седми и осми клас. Как се казва библиотекарката?

Кейси въздъхна.

— Знаеш ѝ името, татко! Госпожица Хеникър. И няма нужда да ѝ се обаждаш, защото ще има родителска среща в четвъртък вечерта, за да поговори с вас за тази програма. — Надяваше се баща ѝ да е по-въздържан. Госпожица Хеникър щеше да си има достатъчно проблеми и без него. Нямаше значение какво мислят родителите, защото книгите и дискусиите бяха наистина интересни, вероятно най-добрата реализирана идея в средното училище в Картърсбърг. Кейси протегна ръка. — Може ли да си взема книгата сега? Обещах да я дам на Били.

Джед ѝ я подаде неохотно.

— Ще спомена за това на срещата.

Обзалагам се, че ще го направиш, помисли си Кейси и в главата ѝ просветна идея. Може би точно сега ѝ се отваряше възможност да покаже на Сюзан какъв подлец е Марти. Кейси не можеше да ѝ каже, че той е изритал жестоко Лейди, защото щеше да се разбере, че е била в клиниката онази нощ. Но щом Марти можеше да измъчва горкото животно, сигурно бе способен и на къде-къде по-големи жестокости. Нищо чудно, ако Сюзан прекарваше повече време с баща ѝ, да разбере какъв прекрасен човек е той и да се отърве от този тип Марти. Срещата, организирана от госпожица Хеникър щеше да бъде идеален повод да ги събере.

— Защо не помолиш Сюзан да дойде с теб на срещата? — попита тя невинно.

— Мислиш ли, че би приела?

— Ами, тя е „голямата ми сестра“ и сигурно би се заинтересувала какви книги чета.

— Може би — рече Джед и разгърна сутрешния вестник.

— И без това щях да ѝ се обаждам — каза Кейси и вдигна телефона. — Искам да проверя как е Лъки, преди да тръгна на училище. — Това не бе съвсем така, защото през изминалата седмица състоянието на Лъки се беше подобрило толкова много, че нямаше нужда Кейси да се обажда всяка сутрин, „Голямата ѝ сестра“ вдигна на второто извънмяване и Кейси усмихнато изслуша как Лъки е излапал закуската си и иска допълнително.

— Има още нещо — рече Кейси, преди да приключат разговора. — В четвъртък вечерта има родителска среща в училище за книгите, които четем. Татко се чудеше дали не би искала да отидеш с него...

— Кейси! — извика Джед, внезапно осъзнал думите на дъщеря си.

— Ще дойдеш ли? Страхотно! Ще му кажа. Ще се видим следобед.

— Кейси, защо го направи? — попита Джед, след като тя затвори.

— Какво съм направила? Нали каза, че искаш тя да дойде! Така и така се обадох за Лъки...

Казах „може би“!

— Не искаш ли тя да дойде?

Джед се поколеба. Какво да ѝ отговори? Той много харесваше Сюзан и се почувства ужасно, когато разбра, че се е сгодила за онзи търговец на лекарства. Но няма можеше да обясни това на Кейси!

— Не казах точно, че искам да дойде. Там е въпросът. Ще ти бъда благодарен, ако ми позволиш занапред сам да отправям поканите си.

— Разбира се, татко. Извинявай. — Кейси взе книгата и раничката си. — А сега, трябва да вървя. — Тя изтича през вратата точно навреме, за да настигне Били.

— Успях! — съобщи му гордо тя. — Разреших проблема.

— Кой проблем? — Били беше още сънен и я изгледа недоумяващо.

— Годещът на Сюзан и Марти, глупчо! Тя отива на родителската среща с баща ми. Смятам да измисля и други поводи да ги събера през следващите две седмици. Няма да ѝ трябва много време да разбере що за влечуго е Марти.

Били мина през купчина листа.

— Ще прекарат страхотна вечер, няма що! Ще седят и ще слушат как госпожица Хеникър защитава книгите за секса и правото на развод, докато куп разгневени родители ѝ крещят.

— Направих това, което счетох за най-добро.

— Наистина ли мислиш, че Сюзан ще разкара Марти, след като опознае по-добре баща ти?

Кейси сви рамене.

— Имаш ли по-добро предложение?

— Не, но... — Тя и не мислеше, че ще има. — Ей, какво става с онази книга? — сети се Били, когато влязоха в училището. — Обеща да я донесеш.

Кейси извади книгата от раничката си. Били я пхна под мишница и тръгна надолу по коридора към гардероба си, като се престори на крайно незаинтересован. Наистина го правеше добре.

Денят се точеше ужасно бавно за Кейси. Имаше си толкова по-важни неща, за които да мисли, отколкото десетичната бройна система и правилната пунктуация на сложните съставни изречения. Когато мина през библиотеката следобед, тя се заяпа в госпожица Хеникър, като се опита да си я представи като сексбомба, вместо като училищна

библиотекарка. Били беше прав. Ако и двамата не я бяха видели с господин Арнолд, никога нямаше да повярват.

След училище тя отиде при Сюзан и Лъки във ветеринарната клиника. Когато влезе, Лейди излая за поздрав, а Лъки радостно размаха опашка, когато се приближи към него. Той изскимтя смешно и малко дрезгаво. Сюзан ѝ бе казала, че това е в резултат на раните. Не беше сигурна дали гласът му ще се възстанови, но това всъщност не беше важно.

— Здравей, Лъки — щастливо извика Кейси и кучето се размърда нетърпеливо.

— Той наистина се привързва към теб — усмихна се Сюзан. — Днес можеш да го изведеш от клетката, но не го карай да се вълнува много. Все още не е напълно излекуван.

Щом Кейси отвори вратичката, кучето се хвърли върху нея, като скимтеше радостно и я ближеше по лицето.

— Спри, Лъки! Гъделичкаш ме! — Тя го прегърна, като внимаваше да не развали превръзките и го свали на земята.

Ала щом краката му докоснаха пода, той се защура насам-натам тромаво, като влачеше предния си гипсиран ляв крак. Въртеше яростно опашка, душеше всичко, включително и Лейди, която тихичко си лежеше до Сюзан.

— Добре е вече, нали? — попита Кейси обнадеждено. — Искам да кажа, че очите му блестят и гипсът почти не му пречи да върви. И козината му е по-пухкава и мека.

— Забележително бързо се възстановява — съгласи се Сюзан.

Пъстрата му кафява козина не ѝ се струваше чак толкова пухкава и мека, но беше съгласна, че състоянието му се бе подобрило по-бързо, отколкото бе очаквала. Тя го наблюдаваше как куцука из лекарския кабинет и изведнъж се сети, че вратата на сервизното помещение е отворена.

— По-добре го изведи Кейси, преди да е...

Но Лъки се втурна нататък с лай.

— Не, не Лъки! — извика Кейси и го последва, ала преди да успее да го хване, кучето вече беше бутнало кутия със стерилни марли от полицата.

— Лъки! — завика тя през смях. — Не, не!

— Боя се, че трябва да го прибера в клетката — рече Сюзан, наведе се и го гушна. Поддържа го, докато се успокои. — Доста се измори, а е прекалено малък, за да знае кога да спре.

Кейси стоеше сред разпилените по пода марли.

— На мен не ми изглежда уморен.

— Има много енергия и силен характер — говореше Сюзан, докато го отнасяше към клетката. — Необходима е умела дресировка и от него ще излезе чудесен другар.

— Като Лейди — каза Кейси и го погали по главата, отпусната върху лапичките му, сякаш се готвеше да заспи.

— Ами... — Сюзан замълча. Никое куче не можеше да бъде като Лейди.

— Кога трябва да започна да го дресирам?

— Може би след около два месеца. Докато е малък, трябва да го оставим на спокойствие. — Сюзан погледна развълнувано Кейси и се престаши да изрече въпроса, който се канеше да ѝ зададе цяла седмица.

— Баща ти съгласен ли е да го задържиш?

Кейси наведе поглед. Отдавна искаше да има куче, но той не беше съгласен. Още не бе го питала за Лъки, защото се страхуваше да не ѝ откаже. Надяваше се все пак всичко да се оправи.

— Предполагам, още не си говорила с него?

— Не, не съм — призна Кейси. — Но как би могъл да не се съгласи?! Ние спасихме живота на Лъки, всъщност ти го спаси, но ние го намерихме и той си няма никого друго, освен нас.

— Трябва да попиташ баща си много скоро. — Сюзан я прегърна през раменете. — Намери удобен момент.

— Да — облегна глава на клетката Кейси.

Кучето беше заспало. Някак си трябваше да убеди баща си.

Остана така замислена, докато Сюзан миеше съдовете за храна. В един миг Кейси осъзна, че някой я наблюдава. Тя извърна глава и съгледа огромна котка, абсолютно черна, с изключение на зелените ѝ фосфоресциращи очи. Тя тръгна очарована към клетката, но котката изсъска и се сви в дъното.

— Доста е зловна! — рече Кейси. — На кого е?

— Това е Отело, котаракът на Маргарет Хеникър — отвърна Сюзан. — Наистина е много злобен и ядосан. Свикнал е да бъде

господарят на квартала, а сега е затворен в клетка.

Кейси се вгледа в искрящите му зелени очи.

— Имаш предвид госпожица Хеникър, училищната библиотекарка?

— Същата. Днес след училище трябваше да дойде да вземе Отело. Не знам какво я е задържало.

Може би има среща с господин Арнолд, помисли си Кейси, но не го каза на глас. След като предупреди Били да не издава тайната, нямаше да е честно тя да го направи.

— Госпожица Хеникър организира срещата, на която те покани татко следващия четвъртък. Надявам се да отидеш. Дано не си заета с Марти или да ти се случи нещо друго.

— Не, него няма да го има през следващите две седмици — отвърна Сюзан разсеяно, докато триеше една чиста метална купа.

— Няма ли да ти липсва, след като току-що сте се сгодили?

Сюзан вдигна глава.

— Разбира се, но се налага да пътува заради работата си.

— Обичаш ли го?

Сюзан я погледна учудено. Какъв странен въпрос... Разбира се, че го обича.

— Човек не се жени за някого, когото не обича, Кейси.

— Той добре ли се държи с теб? — Едва ли щеше да ѝ каже истината, но въпреки това попита. Трябваше да я накара да разбере що за човек е Марти. Изкуши се да ѝ каже как е изритал Лейди.

— Той се държи много добре с мен. — Сюзан се чувстваше все по-неудобно от този разговор. Имаше усещането, че Кейси знае някои интимни подробности за нея и за Марти. Не, нямаше откъде. — Трябва да ви събера двамата. Сигурна съм, че ще го харесаш — добави тя. — А сега ми разкажи за тази среща в четвъртък вечер.

Променя темата, помисли си Кейси доволно. Не иска да говори за Марти. Това означава, че се чувства неудобно и може би не е толкова сигурна в него.

— Мисля, че срещата ще бъде интересна — отвърна Кейси. — Госпожица Хеникър ще ви говори за поредицата книги, в които става дума за живота, погледнат през очите на децата, които растат. Някои родители са малко разтревожени...

Сюзан слушаше внимателно. Изпита облекчение, че прекъснаха разговора за годеника ѝ. Кейси беше много умно момиче и с нея можеше да си говориш като с възрастен.

— Родителите не харесват ли книгите?

— Нито книгите, нито дискусиите след училище. Можеш да говориш за каквото си искаш на тези дискусии и госпожица Хеникър никога не те упреква, независимо от това какво мислиш по даден въпрос. Едно момиче дори каза, че според нея, всеки, навършил тринайсет, трябва да пробва секс, защото това е добър начин да провериш чувствата си. Госпожица Хеникър я попита какви други начини има да определиш чувствата си...

Сюзан кимна, схванала положението. Явно подобен вид разговори можеха наистина да доведат до разгорещени спорове.

— Имаш ли някоя от тези книги да я прочета Кейси?

— Не, но утре мога да взема една от Били.

На вратата се позвъни и Лейди изляя. Видяха да влиза госпожица Хеникър, а след нея Ед Арнолд.

— Съжалявам, че закъснях — извини се тя, — но колата ми нещо се повреди и господин Арнолд бе така добър да ме докара.

Господин Арнолд ли, помисли си Кейси. Беше готова да се обзаложи, че госпожица Хеникър не го е наричала господин Арнолд през онази нощ миналата седмица. Тя ги поздрави учтиво и избърса няколко чинии за храна, докато възрастните обсъждаха състоянието на Отело, който явно напълно се бе възстановил след кастрирането.

— Знам колко ще бъде доволен да си дойде у дома — говореше госпожица Хеникър, докато заедно със Сюзан слагаха Отело в една голяма синя клетка за котки, която подадоха на господин Арнолд.

— Хайде, Отело — рече той весело.

Котаракът изсъска.

Когато си тръгваха, Кейси ги наблюдаваше внимателно, за да види дали господин Арнолд ще издаде с нещо близостта си с госпожица Хеникър. Но той дори не я докосна. Кейси остана разочарована.

— Ще се видим утре в училище — каза госпожицата и си взе чантата. — Баща ти ще дойде ли на срещата в четвъртък?

Кейси кимна.

— И Сюзан също ще дойде.

— Радвам се да го чуя — усмихна се тя. — Всеки свободомислещ е добре дошъл.

— Баща ми не спада към тях — предупреди я Кейси.

Усмивката на госпожицата угасна.

— Може би ще промени мнението си след четвъртък.

— Не разчитайте много на това — подхвърли момичето.

Когато вратата на клиниката хлопна зад тях, Ед протегна ръка и хвана тази на Маргарет.

— Не се тревожи толкова! Ти ще ги накараш да променят мнението си.

Маргарет не отговори. Понякога и тя мислеше така, но сега се чудеше дали не греша. На практика почти всички отзиви бяха отрицателни. Започваше да се чуди колко родители имат представа какво се върти в главите на децата им.

— Страх ме е, Ед — рече тя, след като влязоха в колата. — Всички тези родители в четвъртък вечерта сигурно ще бъдат готови да ме разкъсат.

Ед се намръщи.

— А не мога ли да дойда да те подкрепя? Ако и аз се застъпя за програмата...

— Ти си чудесен, Ед! — възкликна Маргарет и стисна ръката му. — Не, не мога да приема. Ти вече достатъчно си изпати заради всичко това.

Той запали фаровете и потеглиха.

— Книгите наистина ли са толкова важни за теб, Маргарет?

— Не книгите, Ед, децата. Бих искала да се скриеш един ден в хранилището и да чуеш дискусиите. Децата, които не мога да накарам да прочетат една книга, идват доброволно и развиват идеи. Всеки път броят им се увеличава. В действителност в библиотеката само през изминалия месец са дошли повече деца, отколкото през целия есенен срок миналата година.

Ед я наблюдаваше как се разпалва. Говореше развълнувано, а очите ѝ блестяха от ентузиазъм. Не искаше да ѝ казва лошите новини, но се налагаше.

— Маргарет, надявах се духовете да се успокоят, но нещо не се получи. Противниците на тази програма се увеличават неимоверно.

Получих писмо от съвета на Асоциация на учителите и родителите вчера. Те искат да приберем книгите на Алисън Крейг.

— А ти какво смяташ да направиш?

Беше ужасена, че го замесват и него. Той бе толкова невинен и чистосърдечен. Маргарет докосна ръката му. Косата му бе пооредяла и беше понапълнял, но все още беше много хубав мъж. Очите му бяха ясносини, искрящи от смях. Веждите му — малко гъсти и рошави, но тя ги харесваше. Наистина.

Ед я потупа по ръката.

— Не знам какво да правя, Маргарет. Но ти не отстъпвай! Ще видим, може и да ги убедим. — Той спря колата пред къщата ѝ и се обърна. — Искам да разрешим този проблем, защото усложнява живота и на двама ни.

— Ед, не мога да се откажа.

— Разбирам те — успокой я той нежно и взе ръцете ѝ в своите. — Обичам те, Маргарет, и искам да се омъжа за теб! Казвал съм ти го десетки пъти. Уморих се да се крия.

Тя погледна преплетените им пръсти. Щеше да е толкова лесно да се откаже, да напусне работата си и да се омъжи за него.

— О, Ед! И аз те обичам. Моля те, потърпи още малко — срещна тя погледа му. — Ако се откажа сега, децата ще решат, че книгите, които се занимават с тези естествени проблеми, са нещо неправилно и неприлично.

— Тогава ме остави да ти помогна, Маргарет.

— И да изложи на опасност кариерата ти? Някои от родителите направо са бесни. Знаеш какво ще приказват, ако разберат за нас.

Ед въздъхна. Знаеше всичко много добре. В консервативен град като Картърсбърг, ако се разчуеше, връзката им щеше да предизвика фурор, дори и без поредицата книги за половото възпитание на подрастващите.

— Да внесем Отело вътре — предложи Ед, — и после ще преместя колата. Искам да остана при теб тази нощ, Маргарет.

Тя потръпна леко и се усмихна.

— Мини отзад. Ще отключи вратата.

ТРЕТА ГЛАВА

Въпреки че бяха изминали десет дни, откакто Марти ѝ бе поискал ръката, Сюзан не бе споменала на никой за годежа, освен на Джед и Кейси и на няколкото познати, които бяха забелязали пръстена и я бяха попитали. Тя самата все още се опитваше да свикне с новото си положение. Но когато Джанет Сойер, служителката, която работеше по случая на Кейси в Агенцията „Големи сестри“, се отби, минавайки през Картърсбърг, Сюзан ѝ съобщи новината. Искаше тя да знае.

Поръчаха си обяд от ресторанта на леля Ема, който се славеше с добрата си кухня в градчето. Взеха храната в картонени кутии и отидоха в парка.

— Обичам октомври — каза Сюзан и погледна безоблачното синьо небе.

— И аз, но едва ли затова сме се уединили тук. Май искаше да ми съобщиш нещо? Да не би новините да са свързани с диаманта, който блести на пръста ти?

— Да, така е. — Сюзан беше доволна, че Джанет я попита направо, защото тъкмо се чудеше как да започне. — Марти, моят приятел, поиска ръката ми.

Джанет разгледа пръстена и възкликна:

— Наистина е красив! И кога ще се състои голямото събитие?

— Някъде през пролетта, още не сме определили датата, може би през април. — Април ѝ се струваше толкова скоро. Тя отчупи коричка от ръженото си хлебче и го хвърли на катеричката, която ги наблюдаваше в очакване. Да, наистина се вълнуваше. Нима една бъдеща младоженка може да не се вълнува? Но странно, чувстваше се и някак обърквана, раздвоена.

— Как реагира Кейси на тази новина?

Сюзан се поколеба за миг, преди да отговори.

— Ами... Не мога да кажа със сигурност.

— Предполагам, че не е била много ентузиасирана. — Джанет разпечата едно пликче шоколадови сладки с орехи. — Нормално е в

такива случаи.

— Така ли? — учуди се тя на думите ѝ. Джанет имаше опит с десетки „малки сестри“, а и наскоро се бе омъжила.

— Нищо чудно да прояви ревност. Познава ли Марти?

— Не, не съм ги запознала още. Той пътува много, а когато се виждаме... — Това беше вярно само отчасти. Веднъж или два пъти му беше предложила, но той бе отказал под претекст, че предпочита да прекарва малкото време, с което разполагат, само с нея. Може би сега, след като бяха сгодени, щеше да прояви интерес.

— Разбирам — рече Джанет. — Вероятно онова, от което най-много се нуждае Кейси, е уверението, че отношенията ви няма да се променят.

Сюзан кимна замислено.

— Вероятно си права, Джанет. Благодаря ти.

— Не се безпокой. — Джанет отхапа от сладката си. — Между другото онзи ден най-накрая се сетих да попитам бащата на Кейси за името ѝ. Нали помниш, че и двете се чудехме откъде са го измислили? Кейси май идва от комбинацията на инициалите на имената на бабите ѝ — Катрин и Керълайн. Предполагам, че Катрин — Керълайн се е сторило прекалено дълго на родителите ѝ и е било съкратено на Кейси.

Сюзан се засмя, като си помисли колко изобретателен може да бъде Джед при решаване на проблемите.

— Разбираш ли се с бащата на Кейси?

— Той наистина е много мил — отвърна Сюзан и лицето ѝ се озари от усмивка — Покани ме да отида с него на родителската среща в четвъртък вечерта, на която ще обсъждат какви книги трябва да четат децата в тази възраст.

— А как го прие Кейси?

— Беше много доволна, когато се съгласих да отида.

Джанет кимна и замълча.

— Съжалявам, но трябва да вървя — каза тя, когато привършиха с обяда. — Цяла планина документи ме чакат на бюрото.

— А пък аз трябва да осеменя около двајсетина крави този следобед.

Джанет преглътна.

— Ти какво? Няма значение — добави тя бързо. — Не се опитвай да ми обясняваш как се оплождат крави. Не мисля, че искам да знам.

Сюзан се засмя. Понякога забравяше, че работата ѝ изглежда необичайна в очите на повечето хора.

Беше едва девет и половина, ала на Кейси ѝ се струваше, че родителската среща се е проточила цяла вечност. Най-накрая чу изщракването на ключалката и приглушени гласове в хола. Бързо се зави през глава. Ако баща ѝ бе довел Сюзан вкъщи, не искаше да знаят, че е будна. Изчака той да дойде и да провери дали е заспала. Лежеше неподвижно и дишаше бавно и спокойно, докато той си тръгна. Тогава бавно се измъкна от леглото, взе си възглавницата, прокрадна се на пръсти до банята и се притаи до вентилационната шахта.

— Искаш ли чаша кафе или вино? — чу баща си да казва. Гласът му достигаше до нея толкова ясно, сякаш беше долу при тях.

— Чаша кафе, благодаря — отвърна Сюзан.

Добре е, че ще пият кафе, помисли си Кейси.

Това означава, че Сюзан ще остане известно време.

— Добре че Кейси е заспала — рече Джед, докато зареждаше кафеарката. — Иначе щеше да ме накара да ѝ разкажа за срещата, а не искам да преживявам всичко това отново. Веднъж ми беше достатъчно, особено след като не стигнахме до никакво решение.

Сюзан се засмя.

— Да, за съжаление. Някои от родителите наистина бяха готови да я разкъсат. От израженията им личеше, че изобщо не слушаха госпожица Хеникър. Само чакаха да започне дискусиата, за да предложат да махнат тези книги от библиотеката.

— Не мога да си обясня защо госпожицата толкова държи на тази поредица — продължи Джед, — след като повечето от родителите бяха против.

— И ти ли споделяш мнението им?

— Щом става въпрос за деца на възрастта на Кейси, да — отвърна той и продължи да прави кафето. — Мисля, че книгите не са много подходящи.

Кейси се намръщи. Знаеше съвсем точно какво мисли баща ѝ за писанията на Алисън Крейг. Ала се бе надявала да не се опълчи открито срещу тях на срещата.

Сюзан замълча. Мислеше си за книгата, която Кейси ѝ бе дала да прочете. Първата ѝ мисъл бе, че четивото наистина бе написано добре, с разбиране и чувство. Разговорите за секса бяха разработени с вещина и мярка. Авторката отвеждаше децата към размисъл за истинските ценности в отношенията между хората. Сюзан бе сигурна, че книгите задоволяваха интереса на децата и оказваха благотворен ефект върху тяхното развитие.

— Кейси расте — каза тя внимателно. — Ако тези въпроси не провокираха любопитството ѝ, тя нямаше да се интересува толкова от книгите.

— Може би си права. Но каквото и да я тревожи, едва ли ще намери отговорите в тях. — Той сложи шумно две чаши на масата, сякаш за да подсили думите си.

— Загрижен ли си за Кейси?

— Винаги съм бил загрижен за нея, особено през последната година. И това е една от причините, поради които исках да има голяма сестра. Жена, която да осигурява някакъв баланс в развитието ѝ. — Той се усмихна. — И мисля, че има късмет с теб. Отношенията ви са чудесни.

— Да, така е. — Сюзан опря лакти на масата и занаблюдава Джед, който се въртеше из кухнята. Беше чудесен баща, а и много привлекателен мъж. Вместо с обичайните джинси и фланелка, сега бе облечен с пуловер в пясъчен цвят, точно като цвета на косата му и тъмнокафяви панталони. Имаше слабо, стройно, атлетично тяло. Харесваше го и се чувстваше много добре в негово присъствие. — Джед, искам да попитам дали мога да взема Кейси с мен в неделя. Мислех да отидем до големия магазин в Ричмънд.

Джед се обърна към нея и широко се усмихна.

— Това е най-добрата идея, която съм чувал от седмици! Пазаруването с такова голямо момиче не е сред любимите ми занимания.

— На мен пък би ми било приятно — каза Сюзан, — а и искам да прекарам малко време с нея. — Тя се поколеба, но реши, че е по-добре да му обясни всичко. — Знам, Кейси не е много ентузиазизирана, че се омъжвам, а и когато говорих с Джанет онзи ден, тя предположи, че може и да ревнува. Искам да ѝ обясня, че нищо няма да се промени помежду ни.

Ревнива! Кейси едва сдържаше гнева си. Не можеше да повярва, че Сюзан изрича подобни думи. Аз не съм ревнива, искаше ѝ се да изкрещи. Просто не искам да се омъжваш за този подлец Марти!

Джед внезапно застина, както наливаше кафето и се ослуша.

— Бих се заклеял, че чух шум отгоре. По-добре да отида и да проверя какво става.

Кейси побърза да се върне в стаята си. Беше се издала. Не биваше да подслушва повече. Ако я хванеха, щеше се лиши от един от най-добрите си източници на информация. Когато баща ѝ влезе, тя затаи дъх и се престори на заспала.

— Всичко е наред — каза Джед, когато се върна в кухнята. — Сигурно някоя вратичка се е хлопнала.

Сюзан също бе чула шума, но ѝ се бе сторил по-скоро като сподавена кашлица. Въпреки това прие обяснението на Джед.

— Сигурно ти е трудно да се справяш сам — рече тя, когато той седна на масата.

— Да, понякога — призна Джед. — Мислех, че ще ми бъде полесно, когато Кейси порасне, но съм грешал. Проблемите дори станаха по-сложни. От време на време се усещам да се питам какво би направила Елизабет в подобна ситуация.

— Майката на Кейси ли? — Джед никога не я споменаваше. Сюзан знаеше, че момичето е било само, но шест години, когато тя е починала. Била е прекалено малка, за да си я спомня добре.

— Загина при автомобилна катастрофа. Кейси сигурно ти е разказала.

— Да, говорила ми е за нея. Спомените ѝ от онова време изглеждат щастливи.

— Освен последният. Заведох я с мен в болницата, когато Елизабет умираше. — Джед стана и отиде да вземе една лъжичка. — Ужасно тежко е, когато някой умре толкова млад. Елизабет беше само на двайсет и седем, когато... — Джед видимо се разстрои. Избягваше да говори за починалата си съпруга.

— Сигурно много си я обичал — рече Сюзан нежно.

— Да, много я обичах. — Джед замълча. — Макар бракът ни да не беше идеален. Нищо не е идеално на този свят. Винаги исках само доброто за нея. Когато започнахме да излизаме, бяхме още в колежа и парите никога не ни стигаха. Ходех на лекции, през деня работех на

една бензиностанция, а през нощта рисувах карикатури. — Джед се усмихна на спомените. — Когато имах късмет да продам някоя, похарчвахме парите за две пържолки и бутилка вино, дори ако не бяхме си платили сметките за месеца. Бяхме млади и наивни. Дори не осъзнавахме сериозността на положението.

Сюзан се загледа в годишния си пръстен. Джед и Елизабет сигурно са били толкова влюбени, че нищо не е имало значение за тях, освен любовта им. Винаги бе мечтала за такъв брак.

— Не исках да те отегчавам с миналото си — рече Джед, забелязал мълчанието ѝ, докато сипваше кафето. — Виждам, че бижутерът е стеснил пръстена. Много е хубав. Разкажи ми, какви са плановете ти за сватбата.

Сюзан проследи погледа му и се взря в блестящия диамант на пръста си.

— Ще се оженим през пролетта в Ричмънд. Когато говорих с Марти снощи по телефона, решихме да направим сватбата през април. Марти иска голяма сватба. — Тя бавно свикваше с тази мисъл, не ѝ бяха по вкуса пищните церемонии. — Надявам се да ви запозная скоро — добави тя и го погледна. — Но работата му налага да пътува често...

— Това не е много приятно, надявам се положението да се промени. Може би, когато се ожените, той да поограничи пътуванията си... Оставате да живеете в Картърсбърг, нали?

Сюзан си спомни разговора им за преместването ѝ в Ричмънд. Въпреки че не бяха говорили повече за това, тя много бе мислила. Беше готова да приеме всичко друго, но не и да изостави клиниката си. Тя погледна Джед.

— Оставам тук.

— Добре — усмихна ѝ се той. — Кейси ще бъде много нещастна, ако се преместиш.

Той се загледа в нея. Очите ѝ бяха светлосиви и нежни, а кожата ѝ — с цвят на слонова кост. Вълнистата ѝ кестенява коса обгръщаше лицето и се спускаше до раменете. Беше доволен, че тя държи да остане тук. Не че имаше някакво значение, освен, разбира се, за Кейси.

— Пак ме гледаш така...

Джед се усмихна широко, но не отклони поглед.

— И преди съм го казвал — ти си моделът — мечта за всеки художник. Наистина бих искал да те нарисувам някой път, ако нямаш нищо против...

Сюзан се замисли. Идеята на Джед да ѝ направи портрет я караше да се притеснява малко. Имаше чувството, че Джед не просто я гледа, а прониква в душата ѝ, а тя никога не бе го позволявала на никого. В същото време обаче, имаше нещо много вълнуващо и ласкателно в предложението му.

— Не знам, Джед... — Беше излишно да скромничи. — Нека да си помисля. А сега ми покажи къде работиш. Бих искала да видя ателието ти — нали така го наричат художниците, ателие?

Джед се засмя и се изправи.

— Е, не е чак ателие, в моя случай е само приспособена остъклена веранда.

Сюзан бе очарована от това, което видя. Помещението беше малко, но когато Джед светна външните лампи, дворът, заобиколен с дъбове, се видя в дълбочина и сякаш ателието се преля в него. Работната му маса, нещо подобно на статив, беше в предната част срещу прозорците. В дъното имаше протрито кожено канапе и два стола около стар сандък, който служеше за масичка.

Сюзан усети Джед зад себе си, ръката му беше на кръста ѝ и леко я побутваше напред. Тя усети познатия мирис на одеколон и усети топлината му. Почувства го като близък приятел, а тя толкова се нуждаеше от някой, с когото да може да си поговори от време на време.

— Ето, това е — рече той и отдръпна ръка. — Не е точно ателие, както ти го наричаш, но на мен ми стига.

Сюзан отиде до работната му маса, която бе отрупана със скици и недовършени работи. Джед стоеше зад нея и я наблюдаваше. Не я чувстваше като натрапничка, макар че никой, освен нея не бе допускан в „татковата стая“, както Кейси я бе кръстила преди много време.

— Чудесно място за работа! — Сюзан се обърна към прозорците и погледна с блеснали очи нагоре към короните на дъбовете. — Там трябва да е хралупата на катеричката от „Сам в рискована ситуация“, за която ставаше въпрос преди няколко седмици. И люлката, където отива малкото момиче, когато е сърдито.

— Сигурно редовно четеш комиксите.

— Всеки ден!

— Изненадан съм от интереса ти. В „Сам в рискована ситуация“ става дума за един самотен баща. — Джед я изучаваше с поглед. Изражението му подсказваше, че говори искрено.

— Серията „Сам в рискована ситуация“ е забавна, независимо дали си самотен родител, или не. А освен забавна е и много трогателна. — Тя замълча, като се опита да формулира въпроса, който я измъчваше от доста време. — Чудя се само на едно. Сигурно всички те питат за това. Сюжетите твои собствени преживявания ли са?

— Моите комикси не са изцяло автобиографични, но не отричам, че ситуацияите, в които сме изпадали с Кейси, понякога са пораждали интересни идеи.

Сюзан вече знаеше това, тъй като момичето неведнъж се бе оплаквало, че рисунките на баща ѝ засягат личния ѝ живот. Явно или тя беше прекалено чувствителна, или Джед не осъзнаваше, че работите му рефлектират върху вътрешния свят на дъщеря му.

— Откъде ти хрумна това заглавие?

— Ами един ден си седях тук и гледах ей онова дърво. — Джед посочи високия дъб, заслонил къщата. — Изведнъж забелязах Кейси, която тогава беше само на седем годинки, почти скрита в листака. Някак си беше успяла да се изкачи на дървото и беше стигнала до края на един крив клон. Беше ужасена — висеше между живота и смъртта! Осъзнах, че точно така се чувствах и аз, когато почина Елизабет. Бях абсолютно сам и отчаяно се опитвах да се справя. Помогнах на Кейси да слезе и оттогава започнах да рисувам под този надслов. Така се появи моята серия от комикси.

— И продължаваш да твърдиш, че не е автобиографична?

Джед се усмихна.

— Не, не точно, макар да не отричам, че понякога се идентифицирам с Морган, героя на комиксите...

Сюзан кимна. Познаваше Морган.

— ... и дъщеря му, Дженифър, има подобни на Кейси преживявания. Но тези сюжети са универсални. Ако успея да ги предам добре, много читатели припознават себе си в тях.

— Може би затова комиксите ти са толкова популярни — отбеляза Сюзан, като обгърна с поглед работната му маса, ателието и пак се спря на него. Най-накрая бе се решила да отговори на

предложението му. — Мисля, че можеш да ме нарисуваш, щом искаш — каза тя колебливо. — Поласкана съм от интереса ти.

Джед беше изненадан, но остана доволен.

— В теб има нещо много специфично, Сюзан. Не знам дали ще мога да го улова, но бих искал да опитам.

Думите отекваха в съзнанието ѝ дълго след като се беше прибрала въкъщи. Той не приличаше на нито един мъж, когото познаваше. Беше не само физически привлекателен, а и притежаваше дълбока душевност. Можеше да бъде много добър приятел. Дали той и Марти щяха да си допаднат? От доста време си мислеше за това. Надяваше се да станат приятели, но дълбоко в себе си усещаше, че двама толкова различни мъже едва ли можеха да намерят нещо общо помежду си.

Когато Сюзан заведе Кейси на пазар следващата неделя, не трябваше да чака дълго, за да разбере, защо „малката ѝ сестра“ беше толкова нетърпелива. Голямата търговска улица в Ричмънд беше задръстена от хора, някои от които бяха подранили с пазаруването за Коледа, а други просто се мотаеха насам-натам и гледаха. Но Кейси не обърна внимание на нищо, докато не влязоха в универсалния магазин „Мабли“, където тя веднага се лепна на щанда за бельо. Разгледа ефирните модели и с благодарност каза на Сюзан:

— С теб определено е по-лесно, отколкото с баща ми.

— Има някои деликатни моменти, с които мъжете не могат да се справят — каза Сюзан дипломатично.

— Шегуваш ли се? — Кейси любопитно докосна едно черно дантелено боди. — Когато татко ме доведе тук, за да си купя първия сутиен, той все се озърташе наоколо и едва тътреше крака, сякаш го бях довела насила. Побърза да ме остави на една дебела стара продавачка, като се измъкна с оправданието, че имал да си купува моливи.

Сюзан веднага си представи ситуацията. Кейси вероятно тайно много се е вълнувала. Била е притеснена. А за Джед сигурно е било още по-лошо. Бащите винаги стават крайно неспокойни, когато дъщерите им започнат да се превръщат в големи момичета, а пък ако

бъдеха принудени да се изправят и пред щанд за бельо... Нищо чудно, че е побързал да се измъкне.

— Е, поне е намерил някой, който да ти помогне — защити го Сюзан.

— Да, голяма помощ, няма що! — взмути се Кейси и погледна едни сатенени бикини, докато отиваха към закачалките със сутиени. — Онази продавачка така оглеждаше гърдите ми, че се почувствах като гола и накрая отсече: „Най-малката мярка!“ После нахално се намъкна в кабината, докато пробвах сутиените, сякаш бях хваната от гората или нещо такова.

Сюзан едва се сдържаше да не се засмее.

— За това ли носиш широки ризи, за да не личат формите ти?

За момент Кейси направи учудена физиономия, после вдигна рамене.

— Сигурно. Ако не ги носиш, някои момчета постоянно ти досаждат. Мразя това! — Тя спря и погледна Сюзан. — Знаеш ли, не съм говорила за тези неща с никого.

Сюзан сложи ръка на рамото ѝ.

— Знам това, Кейси. Разбирам те.

— Благодаря.

— А сега да видим дали ще успеем да ти намерим сутиен, който да харесаш. — Минаха покрай закачалки с лъскави сатенени сутиени с банели, но Сюзан забеляза от другата страна много по-подходящи модели.

— Но не искам от тези, които прозират — рече Кейси предпазливо.

— А като онези, които носят гимнастичките, нали?

Кейси кимна.

Позната ѝ беше историята. Беше го преживяла. Сюзан взе един сутиен от меко памучно трико, обточен с тънка дантела по края.

— Този се закопчава отпред. Може да ти хареса — подаде го тя на момичето.

— Това означава, че няма да се мъча да го закопчавам, нали? — Кейси изглеждаше видимо заинтригувана. След като погледна през рамо, за да се увери, че наоколо няма познати, тя се приближи и го разгледа по-добре. — И цветът е подходящ. Онази продавачка ми каза, че ми отива бяло. Да, харесва ми.

— Много е хубав наистина — съгласи се Сюзан. — А е в комплект и с бикини.

— Наистина ли? Мога ли да взема и тях?

— Разбира се. По-добре е човек да си купува комплекти. — За момент тя си помисли какво ли би казал Джед, но после реши, че няма значение. На Кейси ѝ харесваше, че се превръща в млада дама.

Момичето щастливо изтича в пробната с цял куп бельо в различни размери. Сюзан дискретно изчака отвън.

— Трябва ли да погледнеш и ти? — попита Кейси приглушено.

— Не, ако не искаш. Внимавай само в мерките, бельото не бива да ти бъде нито широко, нито прекалено стегнато, защото може да се свие при прането.

След няколко минути Кейси отдръпна леко завесата на пробната.

— Май така е добре. Как мислиш?

Сюзан си даде сметка какво коства това на момичето, но хвърли един поглед и се увери, че е направила добър избор. Купи ѝ четири комплекта в розово, светлосиньо, жълто и ментовозелено.

Кейси сияеше.

— Тогава татко ми каза да се обръщам все към онази неприятна особа, продавачката, без да е проверил къде какво предлагат.

Сюзан се усмихна. Подозираше защо го е направил.

Обядваха в една закусвалня. Кейси възбудено говори през цялото време, Сюзан я слушаше. Сега напълно разбираше затрудненията на Джед. Дори един такъв елементарен на пръв поглед проблем като купуването на бельо, можеше да се окаже доста сложен. Колкото и ограничено да звучеше, жените наистина се оправяха по-добре в подобни ситуации. Когато бе позвънила на Джанет, за да ѝ каже колко нетърпелива е Кейси преди пазаруването, бе чула кикот от другия край на линията и думите: „Обзалагам се, че и баща ѝ е не по-малко щастлив!“

— Искаш ли да се отбием и някъде другаде? — попита я Сюзан, когато излязоха от закусвалнята.

— Ами, до книжарницата, ако нямаш нищо против — рече момичето и веднага тръгна натам, стискайки пакета с бельото до гърдите си. — Излязла е нова книга на Алисън Крейг, а госпожица Хеникър още не я е купила. — Тя погледна Сюзан. — Наистина ли ти хареса книгата, която ти дадох?

Вече беше ѝ го казала, но Кейси явно искаше да го чуе отново.

— Мисля, че авторката има доста добър поглед върху живота и различните хора и определено притежава разказваческа дарба.

Кейси кимна доволно.

— Да, разказва всичко, както си е. Това не се отдава на всеки писател, особено на тези, които пишат за деца. Почти винаги пишат това, което си мислят, че трябва да четем.

Те веднага забелязаха новото заглавие, но спряха, познали Маргарет Хеникър и Ед Арнолд, които стояха от другата страна на стелаж. Разгорещено спореха за нещо. Маргарет държеше три бройки от новата книга, като леко потупваше Ед по рамото. Но това, което смути Сюзан, беше, че отново ги вижда заедно. Когато Ед беше придружил Маргарет да вземе Отело от клиниката, бяха споменали, че колата ѝ нещо се е повредила. Ала това беше преди три седмици. Май ставаше нещо.

Кейси и сега не пропусна да забележи някои интимни жестове между двамата. Спомни си как господин Арнолд бе целувал госпожица Хеникър и увереността на Били, че правят секс. Момичето пожела тутакси да се махне от магазина, преди да са ги видели. Но какво щеше да обясни на Сюзан. Преди да успее да предприеме нещо, господин Арнолд се обърна.

— О, Маргарет, виж кой е тук!

Тя се обърна и веднага свали ръка от рамото му.

— Кейси, Сюзан! Каква изненада!

Това си беше истина.

— Колко се радвам да ви видя — рече Сюзан и тръгна към тях.
— Как е Отело?

— Много добре. Все със същия проклет нрав, разбира се — отговори Маргарет през смях.

Кейси винаги се бе учудвала на склонността на възрастните да прикриват истинските проблеми зад разговори за най-незначителни неща.

— А ти как си, Кейси? — попита Маргарет. — Виждам, че си пазарувала.

Кейси я изгледа хладно. Нямаше никакво намерение да обсъжда новото си бельо с госпожица Хеникър и господин Арнолд.

— Всъщност влязохме, за да купя новата книга на Алисън Крейг — отвърна бързо тя.

— И аз съм тук за това. Възнамерявам да взема няколко бройки за училищната библиотека, за да не чакаме, докато ни я доставят.

— Страхотна идея, но аз искам да си имам своя собствена книга — отвърна Кейси.

Ед им пожела приятно пазаруване и двамата с Маргарет се отправиха към касата. Сюзан забеляза, че умишлено стоят на по-голямо разстояние един от друг, като се чудеше дали Кейси се досеща нещо. Не искаше да навежда на някои мисли „малката си сестра“, освен ако тя не бе прозряла вече истината.

— Какво съвпадение да налетим на госпожица Хеникър и господин Арнолд — подхвърли тя спокойно.

— Да. — Кейси отново се изкуши да разкаже на Сюзан онова, което знаеше за тях. Сигурна беше, че може да ѝ се довери. Но нали имаха уговорка с Били.

— Наистина, какво съвпадение! — промърмори тя и взе книгата.

Когато излязоха от магазина, Кейси сложи пакета с бельото в плика с книгата.

— Толкова се радвам, че дойде с мен — обърна се към Сюзан тя. — Татко никога нямаше да ми позволи да си купя тази книга.

Сюзан внезапно почувства угризения. Не искаше да се бърка на Джед във възпитанието на дъщеря му. В същото време бе сигурна, че Кейси ще прочете книгата дори и да не си я купи. Току-що бяха видели Маргарет Хеникър да купува три броя.

— Обсъждала ли си някога тези книги с баща си, Кейси?

— Той нищо не обсъжда, направо ми чете назидателни лекции.

— Опитай отново — посъветва я Сюзан, като си каза, че и тя трябва да поговори с Джед за тези неща.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сюзан все още мислеше за Джед, когато заедно с Кейси минаха покрай булчинския магазин. Разбира се, че Джед щеше да дойде на сватбата — нали беше баща на „малката й сестра“, а бе и приятел. Тя спря пред витрината.

— Хайде да влезем и да разгледаме роклите.

Кейси неохотно я последва в магазина, макар често да бе минавала оттук и да бе гледала с възхищение разкошните рокли от сатен и дантела. Тайно бе мечтала да влезе и да ги разгледа. Но не и сега. Не искаше Сюзан да се омъжва за Марти. Той беше подъл и щеше да я направи нещастна. А и не искаше лекарката да напуска Картърсбърг. Беше го чула да говори за това онази нощ в клиниката.

— Може би трябва вече да си тръгваме — настигна тя Сюзан вътре. — Щяхме да ходим да видим Лъки... Спомняш ли си?

Сюзан погледна часовника си.

— Имаме време, а бих искала да погледнем заедно булчинските рокли. Нали нямаш нищо против, Кейси?

Момичето преглътна. Какво можеше да каже? „Голямата й сестра“ й бе помогнала да си избере бельо, беше я завела на обяд и се бе съгласила да купят книгата. И сега я молеше да направи нещо специално за нея, нещо, което би харесало на Кейси при други обстоятелства.

— Не, разбира се, че не. Хайде да ги разгледаме.

Сюзан не можеше да я разбере. Всяко тринайсетгодишно момиче би било развълнувано да влезе в булчински магазин, но Кейси въобще не беше ентузиасирана. Сигурно бе нетърпелива да види кучето, каза си Сюзан и реши да не се застояват дълго.

В магазина имаше още няколко клиентки, повечето млади дами с майките си. Впечатляващо красива блондинка се въртеше на подиума под възхитените погледи на трите си сестри и майка си, които се суетяха около нея и се наслаждаваха на обшитата с мъниста къса сатенена рокля с дълъг шлейф. Кейси погледна с гримаса роклята.

— Няма да си вземеш такава, нали?

— Не точно — рече Сюзан и тръгна покрай дългата редица от бели рокли. — Търся нещо по-традиционно. — Тя бързо отминаваше лъскавите сатенени тоалети, обшити с пайети и големи деколтета. Задържа се пред класически модели с дълъг ръкав и опростена кройка. Погледна блондинката и си помисли какво ли би казал Марти за вкуса ѝ.

— Днес ли ще си купуваш рокля? — попита я Кейси.

— Не, просто гледам. — Тя взе една с фини дантелени ръкави и красиво оформено деколте. — Какво ще кажеш за тази?

Кейси повдигна рамене.

— Мисля, че става.

— Усещам, че не ти е приятно тук, нали?

— Всичко е наред — изчерви се тя.

— Не, не е вярно. Кажи ми истината, Кейси! — Сюзан чакаше търпеливо.

— Просто... — Момичето се почувства неудобно. — Сигурна ли си, че искаш да се омъжиш за него?

Сюзан остави роклята и я погледна внимателно.

— Какво те накара да ми зададеш този въпрос?

Кейси потръпна.

— Не знам... — измърмори тя. — Просто се питах. Как можеш наистина да бъдеш сигурна?

— Ами... — Сюзан се опита да бъде честна. — Мисля, че съм толкова сигурна, колкото и за всичко останало. Марти е чудесен човек. Много искам да се запознаете.

Кейси не отговори. За нея Марти беше нищожество.

— Нека да оставим този разговор за друг път. — Сюзан обви с ръка раменете ѝ. — Искаш ли да изядем по един сладолед и да отидем при Лъки?

Настроението на момичето значително се подобри.

— Добре! — извика тя и бързо се насочи към вратата, преди „голямата ѝ сестра“ да е променила намеренията си.

Сюзан беше мълчалива и замислена, докато пътуваха към клиниката. Неочаквано Кейси попита:

— Смяташ ли, че Лъки вече може да си дойде вкъщи?

— Разбира се, кракът му е зараснал добре. — Сюзан се усмихна.
— А баща ти какво мисли?

— Не знам.

— Говорила ли си с него?

— Да, говорихме — отвърна Кейси предпазливо. Нямахше нужда да споменава, че нищо не бяха решили. Но бе сигурна, че веднъж доведеше ли Лъки вкъщи, на него щеше да му е жал да го изпъди. — Може ли да го взема днес?

— Да, ако си сигурна, че с баща ти всичко е наред — каза ѝ Сюзан, когато джипът спря на алеята пред клиниката.

— Ура! — извика Кейси, изскочи от колата и се затича към вратата.

Щом излезе от клетката, Лъки радостно се хвърли върху нея. Сетне се втурна да обикаля клиниката. Скачаше така, сякаш никога не е бил раняван.

— Мисля, че е пораснал малко. — Кейси коленичи и се опита да го прегърне, но той ѝ се изплъзна и я близна по лицето.

Докато ги наблюдаваше, Сюзан се наведе и погали Лейди, която кротко клечеше до нея. От години споделяха безграничната си обич, още от времето, когато тя беше на възрастта на Кейси. Надяваше се между „малката ѝ сестра“ и нейното куче да се породи същото доверие.

— Ще стане едър — предсказа Сюзан. — Много скоро ще има нужда от повече движение и тренировки.

— Ще започна още от утре — обеща Кейси.

Сюзан ѝ даде нашийник и каишка, но когато се опитаха да му ги сложат, той започна да се дърпа и се измъкна. Захапа каишката, издърпа я от ръцете на Кейси и се втурна из клиниката, като я мятеше насам-натам.

— Не, Лъки, не! — викаше Кейси и тичаше след него.

— Помни, трябва да бъдеш спокойна и твърда с него — каза ѝ Сюзан през смях.

Но уви! В този момент Кейси изглеждаше всичко друго, само не спокойна и твърда.

Когато качиха Лъки в джипа, той залепи нос за стъклото и с любопитство заоглежда света наоколо. Когато пристигнаха пред

къщата на Кейси, той съвсем се беше укротил. Разходи се из двора, като подуши всяка купчина листа.

Сюзан се огледа. Джед стоеше на верандата с гребло в ръка. Колко красив изглеждаше на светлината на залязващото слънце през топлия есенен следобед! Износените му джинси очертаваха стройните му мускулести крака. Все още личаха остатъци от тена му на фона на бялото поло, което беше облякъл. Той погледна Кейси и Лъки с весело учудване и се обърна към Сюзан. Погледите им се срещнаха и задържаха. В продължение на няколко минути тя не можа да отклони очи. Нещо в него трепваше, когато я видеше, нещо толкова неуловимо, което не можеше да обясни, но то караше сърцето ѝ да бие по-бързо. Усещаше как страните ѝ пламват. Джед направи крачка към нея, сякаш освен тях двамата, няма никой друг.

Изведнъж Лъки забеляза котка и се втурна с лай през двора, а Кейси след него. Сюзан дойде на себе си. Имаше чувството, че се пробужда от прекрасен сън. Всички се спуснаха след Лъки. Успяха да го хванат, едва когато котката се покатери на едно от дърветата, а той клекна отдолу и залая ожесточено.

— Долу, Лъки, долу — изкомандва Кейси, но кучето подскочи нагоре.

— Възстановил се е напълно — отбеляза Джед, когато Кейси прегърна животното и го понесе към къщи. — Предполагам, че следващият въпрос е какво ще правим с него.

— Но, Кейси спомена, че... — Сюзан млъкна. Момичето бе казало единствено, че тя и баща ѝ са говорили за Лъки. — Останах с впечатлението, че няма да има проблеми, ако той остане при вас.

Джед повдигна вежди и погледна Кейси.

— Как така Сюзан е останала с впечатлението, че сме решили да задържим кучето?

— Но, татко, нали говорихме? — Кейси го гледаше невинно. — Говорихме, че след като сме го спасили, трябва да се погрижим за него. И че няма къде другаде да отиде, освен...

Джед изгледа строго дъщеря си.

— Да имаш куче е голяма отговорност, Кейси. То трябва да бъде редовно хранено, разхождано и дресирано. А и не бива да тероризира котката на съседите.

— Знам това, татко, и ще се погрижа за всичко. Обещавам! — Тя коленичи до Лъки, който лежеше на земята, очевидно уморен от приключенията си. — Няма да позволя някой друг да го вземе.

Джед явно се колебаеше, въпреки Сюзан да подозираше, че бе приел неизбежното още от самото начало и просто се мъчеше да обясни на дъщеря си отговорността, която поемат. Той погледна кучето и Лъки се изправи, като размаха опашка. Сюзан едва се въздържа да не се разсмее. Кучето не би могло да го изиграе по-добре, дори и да разбираше за какво става дума.

— Но, Кейси, кой ще се грижи за него, докато ти си на училище?

— Няма проблеми, татко. Може да стои в задния двор. Ще му построим колибка, за да се крие, когато вали.

Джед пъкна ръце в джобовете си и чак сега се усмихна.

— Помислила си за всичко!

— Значи мога да го задържа! — подскочи радостно момичето. — Наистина ли е мой?

— Да, твой е.

Кейси нададе радостен вик, а Лъки започна да тича около нея, като преследваше каишката си, която се влачеше подире му.

— Поздравления и на двамата! — прегърна я Сюзан и се обърна към Джед. Почувства се неудобно, защото осъзна, че трябва да прегърне и него. Вместо това го докосна по ръката, а той стисна нейната и я задържа.

— Благодаря, Сюзан — тихо каза той. — Благодаря за всичко.

Разбираше, че той няма предвид само кучето, а приятелските им отношения, които се бяха задълбочили през месеците, откакто бе станала „по-голямата сестра“ на Кейси. Нещо повече, бяха прераснали в прекрасни чувства, каквито хората изпитват един към друг, когато са семейство или почти семейство. Докато стоеше до него и той държеше ръката ѝ, тя го усети необичайно близък. През нея премина вълна от замайващо щастие, ала бързо реши, че трябва да е от радостта на Кейси и кучето, което търчеше и лаеше из двора.

— Преди да дойдете, запалих скарата. Такъв хубав слънчев ноемврийски ден не е за изпускане. Ще останеш ли да отпразнуваме новия член на нашето семейство?

Сюзан се поколеба. Марти често идваше в неделя вечер. Но тази седмица не беше споменавал дали ще се отбие. Шансовете да дойде

бяха много малки, почти нищожни.

— С удоволствие ще остана. Какво да ти помогна?

Джед ѝ даде да направи салатата, докато той приготвяше хамбургерите, а Кейси занесе млякото, пържените картофи и подправките на масата за пикник в задния двор. Сюзан забеляза, че имаше достатъчно от всичко за трима. Може би вечерята не беше толкова внезапно хрумване, както бе споменал той.

Сюзан подсети момичето да нахрани Лъки. Бяха донесли пакет кучешка храна на идване. Така животното нямаше да полудее като му замиришеше на скара.

— Ще бъде по-добре за теб, а и за него, ако не го храниш от масата — обясни ѝ тя, докато пренасяха пейките.

— Защо? Кучетата са ужасно мили, когато клекнат до теб и те загледат с онзи умоляващ поглед.

— След няколко месеца, ако това куче седне до теб, носът му почти ще достига ръба на масата — предупреди я Сюзан. — Не трябва и да го взимаш в леглото си. Хубаво е всеки да си има свое място за спане.

— Щом казваш... — рече Кейси и отхапа от хамбургера си. Мразеше, когато Сюзан говореше с този наставнически тон. Набързо се навечеря и стана.

— Искам да заведа Лъки до Били.

— Първо си остави чинията и приборите вътре — напомни ѝ Джед. — И дръж Лъки здраво, не искаш да избяга пак нанякъде, нали?

След като Кейси тръгна, единствените звуци идваха от двете катерички, които цвърчаха на близкия дъб. Сюзан помогна на Джед да приберат масата. С него се чувстваше толкова добре, сякаш простите ежедневни задължения бяха нещо, което бяха правили заедно безброй пъти. Наляха си по чаша кафе и седнаха на шезлонгите в края на поляната, за да се полюбуват на мастилено черното небе. Имаше странното усещане, че трябва да се прибере час по-скоро в къщи, но си повтори, че няма от какво да се притеснява. Тук беше прекрасно.

— Надявам се нещата да потръгнат с Лъки — рече Джед и отпи от кафето си. — Не знам откога не съм виждал Кейси толкова развълнувана.

Сюзан се размърда на стола си и подви единия си крак.

— Тя е в такъв период, Джед. Расте!

— На мен ли го казваш — поклати глава той.

— Така и така сме подхванали този разговор, но я кажи как мина пазаруването?

— Купихме много хубаво бельо...

Джед измърмори нещо.

— Не секси, практично — увери го Сюзан през смях. — Купихме още и новата книга на Алисън Крейг. — Джед помълча няколко минути. Сюзан предполагаше какво си мисли той и очакваше да избухне, затова каза: — И срещнахме Ед Арнолд и Маргарет Хеникър. Те купуваха книги за училищната библиотека.

— Знам, ще ми кажеш, че е по-добре да си купи книгата, тъй като така и така ще си я вземе от библиотеката.

— Да, точно така. — Тя се изпъна на стола и реши да не отстъпва. — Чел ли си поне една от тези книги от край до край?

— Не — призна Джед. — Но прегледах няколко и попаднах на сексцени, които не са подходящи за деца на тази възраст!

— Опитай се да прочетеш някоя от началото до края и да видим какво ще кажеш тогава.

Джед отново замълча, после погледна сериозно Сюзан.

— Права си. Винаги съм бил против цензурата, а сега, когато се отнася до дъщеря ми, изведнъж ставам ужасен пуритан. — Той я погледна в очакване да бъде разбран. — Кейси е единственото нещо, което имам.

Сюзан искаше да се протегне и да го докосне, развълнувана от бащинските му чувства. Усещаше огромната любов, която го свързваше с Кейси и в същото време — самотата му.

— В известен смисъл ти завиждам, Сюзан. — Той погледна пръстена ѝ. — Началото на един брак, любовта и доверието са най-хубавото в този живот. С течение на времето все повече и повече ще се сближавате и ще се чувствате все по-добре.

Сега беше ред на Сюзан да замълчи. Цвъртенето на катеричките я дразнеше и ѝ пречеше да мисли за задълженията, които щяха да имат един към друг с Марти. Тя стана още по-неспокойна и вдигна очи към Джед.

— Надявам се да е така — каза тя тихо. — А сега мисля, че е време да си тръгвам.

Когато спря пред къщата си, забеляза паркираната червена кола на годеника ѝ.

— О, не!

Беше сгрещила в предположенията си. Погледна се в огледалото за обратно виждане, но не можа да види много, поради тъмнината. Но и без да се огледа, знаеше, че не си е сложила грим, косата ѝ е разбъркана от прекарания на открито ден, а дрехите ѝ са раздърпани след играта с Лъки. И което бе най-лошо, Марти не бе я заварил вкъщи.

Тя изскочи от джипа и забърза към къщата. Марти седеше на стъпалата на верандата, но когато тя приближи се изправи. Дори отдалече се виждаше колко е недоволен.

— Съжалявам, Марти — извини се тя. — Не те очаквах.

— Очевидно не. — Той говореше студено и спокойно, като човек, който не е свикнал да го карат да чака.

— Мислех, че все още не си се върнал. — Първото желание, което изпита, бе да отиде при него, да го прегърне и да му каже колко се радва, че го вижда, но след миг вече желанието ѝ се изпари.

Той ѝ изглеждаше толкова чужд. Личеше, че едва се сдържа да не избухне.

— Явно, когато ме няма, не си стоиш много вкъщи. Какво имаше този път? Пак ли спешен случай?

Сюзан поклати глава.

— Не, тази вечер нямаше спешен случай. Всъщност бях с Кейси „малката ми сестра“, и баща ѝ. Помагахме на кучето да свикне с новия си дом. — Сюзан приглади назад няколко паднали кичура коса. — Много е игрив.

— Прекарала си деня с баща ѝ?!

Дори на слабата лунна светлина видя как изражението му се промени. Около очите му се появиха малки бръчици, а устните му презрително се свиха. Явно разбираше погрешно нещата.

— Бях с Джед, Кейси и Лъки — повтори тя бързо.

— Ти си сгодена за мен, Сюзан! — процеди той и направи стъпка към нея. — Ще се женим след няколко месеца, но дотогава не искам да си прекарваш времето в компанията на други мъже!

— Но, Марти, Джед е само приятел, а Кейси...

— Достатъчно!

Никога не го бе чувала да говори толкова рязко. Почувства се виновна. Марти идваше почти всяка неделя и докато беше с Джед и Кейси, тя наистина си бе помислила за това, макар да бе си казала, че щом не се е обадил, значи не се бе върнал.

— Съжалявам, Марти — каза тя тихо.

Той я изгледа продължително, после лицето му се отпусна и той се усмихна.

— Така е по-добре. Какво ще кажеш за една късна вечеря?

— Искаш ли да ти приготвя пържени яйца или сандвич със сирене?

Марти се засмя.

— Това не е вечеря. Бързо се облечи, ще отидем някъде.

Тя понечи да му каже, че вече е изяла един хамбургер, но се отказа. Не прекарваха много време заедно и Марти щеше да бъде много доволен, ако излезеше с него тази вечер. Докато стигнеха до ресторанта и им сервираха, щеше да огладнее.

— Трябват ми само няколко минути. Заповядай, влез вътре. — Сюзан бързо нахрани Лейди и я изведе навън, докато Марти се настани във всекидневната с чаша вино в ръка.

— Облечи си черната рокля — извика той след нея, когато тя отиде в спалнята. — Харесваш ми в черно.

Сюзан взе душ и с треперещи ръце започна да се гримира. След това си изсуши косата за рекордно кратко време и облече черната рокля, която той харесваше. Когато се върна във всекидневната, Марти се изправи, прегърна я и я целуна.

— Красива си — прошепна той, като я държеше в прегръдките си. — Винаги трябва да изглеждаш така.

Заведе я в един уединен италиански ресторант на около половин час път от Картърсбърг. По време на вечерята, която за Сюзан се състоеше само от супа и салата, говориха за сватбата и окончателно решиха датата да е трети април.

— Трябва да поговорим за работата ти и за това къде ще живеем — каза той, докато пиеха бренди след вечерята.

— Марти, вече ти казах, че ще задържа клиниката в Картърсбърг. Вече говорихме за това и...

— Шшт! — потупа я той по ръката. — Не тази вечер. Тази вечер няма да взимаме никакви решения. Имаме цял живот пред нас.

Когато бе произнасял тези думи преди, Сюзан бе усещала тръпка на нетърпение, но този път изпита единствено смътно безпокойство. Бракът налагаше известни промени, но тя май беше тази, от която се очакваше да пожертва повече. Боеше се, че клиниката ѝ е само началото на низ от компромиси, които тепърва ѝ предстоеше да направи.

Докато се връщаха, тя беше тиха и замислена и въпреки че Марти държеше ръката ѝ, повечето време мълча. След като спря и изключи мотора, той я прегърна. Но когато устните му докоснаха нейните, тя почти не усети да я завладява желание като друг път.

— Хайде, скъпа, отпусни се. — Дъхът му пареше страната ѝ. Той я придърпа към себе си, преди да я целуне отново.

Тя му отвърна безстрастно, като леко разтвори устни и се притисна към него. Марти обаче задълбочи целувката, очаквайки по-голяма взаимност. Станала съм съвсем безчувствена, помисли си тя. Никакво желание, поне мимолетен копнеж... Все пак щеше да се омъжва за този мъж. Ръката му докосна гърдите ѝ и тя се стегна. Бяха сгодени и той може би очакваше да сподели леглото ѝ. Винаги досега бе успявала да отклони подобни попълзновения, но сега...

Марти я милваше страстно.

— Защо не ме поканиш да остана тази нощ при теб? — прошепна той с дрезгав глас.

Сюзан замръзна в прегръдките му.

— Все още не съм готова за това, Марти.

— Вече сме сгодени, скъпа. Ще се оженим само след няколко месеца. Не мислиш ли, че е време? — Той пробяга с устни по шията ѝ.

Беше прав. Когато двама влюбени възнамеряват да сключат брак след броени дни, сексът беше нещо обичайно. Но тя не желаше да го прави. Просто не можеше! И не разбираше защо.

— Наистина бих искала да изчакаме...

— Да изчакаме?! Вече няма нужда да чакаме, Сюзан! Ако ме обичаш...

— Разбира се, че те обичам! Не в това е проблемът — отвърна тя задъхано.

— Тогава в какво? — Лицето му помръкна, а очите му се присвиха злобно. — Да не би да си девствена, Сюзан?

Тя се отдръпна стресната.

— Не... Не, не съм — заекна. — Имах доста продължителна връзка с един мъж, докато учех в колежа. Планирахме да се оженим, но един ден се прибрах и не го заварих вкъщи. Беше си прибрал багажа и си беше отишъл. Не беше оставил дори бележка. Имах чувството тогава, че светът се срутва пред очите ми. Толкова му вярвах... — Внезапно тя се почувства облекчена. Разбира се, ето къде е проблемът! Тя се страхуваше от ново разочарование. Точно това беше. Боеше се от онова, което вече ѝ се бе случило. Затова не можеше да се отпусне с Марти. — Никога не съм ти разказвала тази история. Но нали ме разбираш, Марти? Искам да изчакаме, докато се оженим, и тогава да се любим. Много е важно за мен.

— Не ми ли вярваш? — стрелна я той с очи.

— Не, вярвам ти, но... — замълча тя колебливо.

— Тогава какво има, Сюзан? — стовари той юмрук върху таблото. — Ти ще се омъжиш за мен, по дяволите!

— Марти... — Стресната от гневния му изблик, тя сложи ръка върху рамото му и почувства силните му напрегнати мускули. — Моля те, разбери ме! Важно е за мен.

— Добре, Сюзан — отдръпна се той. — Ще изчакаме сватбата. Но ще ти кажа нещо. Запомни го добре! — Гласът му прозвуча заплашително. — Веднъж да дойде медения ни месец, и няма да те пусна да станеш от леглото!

Сюзан се засмя нервно.

— Това обещание ли е или... — Дано да изтълкуваше отказа ѝ правилно. Тя го целуна леко и отвори вратата на колата. — Ще ми се обадиш ли утре?

— Да, ще ти се обадя. — Той завъртя ключа на стартера и запали мотора.

— Лека нощ, Марти — сбогува се тя и слезе от колата.

Отговор не последва.

Късно през нощта Сюзан седеше напълно будна на пода в спалнята. Дългата ѝ фланелена нощница се бе омотала около краката ѝ, а главата на Лейди лежеше в скута ѝ.

— Толкова бих искала Марти да ме разбере... — говореше тя нежно и галеше ушите на кучето. Но нима той можеше да го стори, след като тя сама не разбираше себе си? — Ще се омъжвам, стара приятелко — продължи Сюзан унило и Лейди наостри уши. Сюзан

повтори натъртено: — О-мъж-вам! Ще се омъжвам... — Звучеше толкова, толкова задължаващо. — Сигурно всички стават нервни, когато вземат жизненоважни решения... — Лейди леко изскимтя. — ... и неминуемо се натъкват на проблеми. Всичко ще се оправи, спокойно... — Но когато изрече това, нещо дълбоко в нея се разбунтува. Би трябвало да желае повече от всичко друго на света да се люби с мъжа, за когото щеше да се омъжва. Но тя въобще нямаше никакво желание да го прави, камо ли да изпитва вълнение и копнеж.

По начина, по който няколко госпожи решително влязоха в училищната библиотека в понеделник следобед, Кейси разбра, че ще се случи нещо неприятно. Майката на Били Ханкинс беше най-отпред, следвана от госпожа Уилкс и една непозната в лилаво. Били щеше да се побърка, като разбере, че майка му е идвала в училище. Кейси взе една книга от полицата и я разгърна уж четеше, и зачака да види какво ще се случи.

Трите жени се насочиха право към бюрото на библиотекарката, която тъкмо пъхаше някакви книги в чантата си и явно се готвеше да се прибира вкъщи.

— Госпожице Хеникър! — започна госпожа Ханкинс, предвождаща делегацията. Според Кейси думите ѝ прозвучаха повече като обвинение, отколкото като поздрав.

— О, госпожо Ханкинс. — Госпожица Хеникър се изправи и погледна в очакване дамите. — Колко мило от ваша страна да дойдете. Какво мога да направя за вас?

Госпожа Ханкинс премина направо на въпроса.

— Асоциацията на родителите и учителите обсъди нашироко вашата програма. Опитахме се да се свържем с Ед Арнолд, но всичките ни опити бяха осуетени. Тогава Джоан, Труди и аз решихме, че е време да разрешим проблема.

— Какъв проблем? — Госпожица Хеникър свали очилата си за четене и спокойно погледна войнствено настроената дама. Всички, освен госпожа Ханкинс, явно се чувстваха неудобно. Кейси се опита да не вдига шум. Госпожица Хеникър засега се справяше добре с ролята на невинна и непричастна към каквото и да било обвинение.

— Госпожице Хеникър, вие много добре знаете, че несъгласието ни с книгите на Алисън Крейг расте с всеки изминал ден! Всички бяхме на родителската среща, която организирахте — избълва госпожа Ханкинс гневно.

Госпожица Хеникър се усмихна.

— Да, поредицата породи някои много оживени дискусии между родителите и със сигурност повиши ученическия интерес към четенето.

Едно на нула за госпожица Хеникър, помисли си Кейси.

— Според Асоциацията на родителите и учителите тези книги са неподходящи за ученици от седми и осми клас! — Госпожа Ханкинс погледна съмишленичките си, които закимаха в съгласие. — На тази възраст трябва да ги учим на истинските ценности в живота, а книгите за секс преди брака и за необходимостта от разводи при несъвместимост на характерите, не кореспондират с намеренията ни!

— На какви ценности да ги учим? — не дочу госпожица Хеникър и присви очи. — Вашите ценности, моите ценности, чии?

Кейси направи стъпка напред. Искаше да предаде целия разговор дума по дума на Били.

— Ние се опитваме да запазим вечните ценности — високопарно изрече госпожа Уилкс, — но едва ли ще направим това, като подтикваме тринайсетгодишните към секс!

— Колко книги от тази поредица сте прочели? — попита я госпожица Хеникър.

— Достатъчно, за да си съставя мнение.

— Може би ако ги прочетете малко по-задълбочено ще си промените мнението. Те определено не насърчават към секс преди брака.

— Да, прочетох нещо такова, но... — прекъсна я госпожа Ханкинс и замълча.

— Май не сте прочели цялата книга?

— А вие сигурна ли сте, че децата са я прочели?

— Абсолютно. — Госпожица Хеникър се усмихна. — Не мога да извадя тези книги от фонда на библиотеката. — Тя се подпря на бюрото и ги погледна сериозно. — Учениците проявяват засилен интерес към тях, защото засягат деликатни проблеми. Децата непрекъснато са засипвани със смущаваща и непонятна за тях

информация от медиите — буквално отвсякъде, накъдето се обърнат. Родителите им четат морал, а по-големите им приятели ги подтикват да опитат някои нови неща. Тази поредица приканва към размисъл, към самоанализ, към търсене на достойни пътища за разрешение на проблемите.

Браво на госпожица Хеникър! Кейси почти го каза на глас. Но тогава се намеси третата дама, която заговори с тих покровителствен глас:

— Наистина сте много убедителна, госпожице Хеникър, но нищо от това, което казахте не променя същината на тези книги или... възрастта на децата ни. Евентуалните сериозни проблеми биха обезсилили ползата. Тези книги трябва да бъдат прибрани в книгохранилището!

— Чудесно го обобща, Трудс! — възкликна госпожа Ханкинс и сияеща се обърна към госпожица Хеникър. — Това беше! Тръгваме си! Просто искахме да се уверим, че сте наясно с нашата позиция.

Трите дами победоносно напуснаха читалнята. И Кейси искаше да се измъкне незабелязано, но госпожица Хеникър изглеждаше толкова нещастна, че момичето се уплаши да не избухне в сълзи. Но госпожицата седна зад бюрото и скри лице в шепи. Мина повече от минута, без тя да вдигне глава. Кейси се възползва от затишието и напусна библиотеката.

ПЕТА ГЛАВА

Когато Маргарет се прибра, Отело я чакаше на предните стъпала и мяукаше възмутено, както обикновено правеше в присъствието на Ед. Още преди да докосне дръжката, вратата се отвори. Отело се стрелна покрай нея. Щом влезе, Ед я прегърна.

— Маргарет, къде беше? Разтревожих се.

Тя се отпусна, търсейки утеха на силните му гърди.

— Правилата вече са известни — каза тя тихо. — Войната започна!

Направиха си чай и се качиха в спалнята — голяма светла стая, която сама бе боядисала в пастелносив и слонова кост, когато за първи път си бе помечтала Ед да сподели леглото ѝ. Докато седяха в двата люлеещи се стола встрани от огромното легло, покрито със старинна дантелена покривка, Маргарет му разказа за случилото се.

— Въобще не успях да ги убедя — каза накрая тя тъжно. — Исках да разберат, че не можем да налагаме разбиранията си на децата, като морализаторстваме. По-важно е да им дадем възможност да обсъждат тези проблеми и да ги стимулираме към размисъл... — Тя поклати глава. — Не знам, Ед. Всичко е обречено.

— Не говори така, Маргарет! — Той се протегна и хвана ръката ѝ. — Знам какво означава това за теб.

— За тези деца означава още повече. Едва ли Сю Ханкинс познава сина си. Ако можеше да чуе какви вицове разказва Били на приятелите си, косата ми щръква като ги чуя. Може би тогава ще разбере, какво имам предвид. Какво ли би казала ако разбере, че Били е един от най-активните участници в дискусиите.

Ед се намръщи.

— Познавам Сю Ханкинс. Нищо чудно да твърди, че точно дискусиите са виновни за мръсните вицове. Но колкото и да се мъчи да му втълпява някои неща, едва ли ще успее.

— Така ли мислиш наистина, Ед?

Той стана и я накара да се изправи, като отново я прегърна.

— Хайде, Маргарет, а ти да не си на друго мнение? Били Ханкинс е юноша и всичките му хормони кипят. Той щеше да си мисли за секс, все едно дали майка му одобрява това, или не. — Ед се наведе и я целуна. — Което всъщност не е никак лошо — добави той, — ако беше малко по-голям.

Маргарет усети ръката му да се плъзва по гърба ѝ и през нея премина познатата тръпка.

— Много по-голям — измърмори тя.

Ед отново я целуна. През следващия един час и двамата забравиха за книгите, за Били Ханкинс и за Асоциацията на родителите и учителите.

Кейси седеше в къщичката на дървото и нетърпеливо усукваше парче оръфано въже. Били закъсняваше. Нямаше да го чака, ако не искаше да му съобщи какво бе казала майка му на госпожица Хеникър. И това, което бе чула, когато мина покрай скупчените около госпожа Ханкинс дами. То бе я разтревожило дори повече.

Познатото изсвирване на козодой прозвуча през дърветата много преди Били да се появи. Кейси му отвърна на сигнала, за да знае, че е там. Видя го да тича по пътеката. След малко той се изкатери по въжето и се покачи на дървената платформа.

— Господ да ми е на помощ тази вечер, майка ми е в отвратително настроение! — избълва той и се строполи до Кейси. — Мислех, че никога няма да успея да се измъкна от къщи.

— Знаеш ли къде беше тя днес?

— Да, постоянно ми го натяква и ужасно ме дразни.

— Преди това беше в училище да се заяжда с госпожица Хеникър.

Били се изчерви и я погледна.

— Какво имаш предвид?

— Тя, госпожа Уилкс и още една дама дойдоха в библиотеката, за да помолят госпожица Хеникър да прибере книгите на Алисън Крейг.

— Откъде знаеш?

— Бях там.

— Сигурна ли си, че е била майка ми?

— Абсолютно! Дори предвождаше делегацията.

Били взе въжето и нервно заудря дървото, докато Кейси му разказа подробно всичко.

— А когато минах покрай тях навън, чух майка ти да казва, че ако се случи нещо — не можах да чуя точно какво — тогава тя ще предприеме открити действия. Мисля, че имаше предвид госпожица Хеникър.

Били се обърна.

— Искаш да кажеш, че ще изхвърлят госпожица Хеникър?

— Не чух точно, но май това имаше предвид.

— Не могат да го направят.

— Не знам. Били. Те наистина са полудели. А госпожа Уилкс не е ли президент на местния клон на Асоциацията на родителите и учителите?

Били вдигна рамене.

— Откъде да знам?

— И така, какво ще правим?

— Какво искаш да кажеш с това „както ще правим“? Нищо не можем да направим. — Били мрачно заби поглед в обувките си.

Кейси млъкна за минута. Той явно бе прекалено ядосан, за да може да измисли нещо.

— Дали не трябва да кажем на госпожица Хеникър?

— Какво да ѝ кажем? Ти дори не си сигурна какво си чула!

— Може би трябва да поговориш с майка си — предложи Кейси.

— Ти майтапиш ли се?! Тя е толкова убедена в правотата си, че не слуша никой друг. Нямам какво да ѝ кажа.

— Ами баща ти?

— Той се съгласява за всичко с нея. — Били ритна ствола на дървото. — Трябва да вървя. Измъкнах се тайно и ако ме хване, ще си имам големи неприятности.

Кейси го наблюдаваше как се спуска по въжената стълба и побягва през дърветата. Били беше в по-незавидно положение и от нейното. Тя поне имаше „голяма сестра“, с която да поговори. Той си нямаше никого.

На следващия ден училището имаше празник. След като обядва, Кейси отиде в клиниката и завари Сюзан в операционната да кастрира един сив котарак. Момичето се поколеба на прага, като галеше ушите на Лейди.

— Може ли да вляза? Да не би заради стерилността да не...

— Влизай, влизай, Кейси! Кастрирането е безобидна операция. Затова не съм си сложила и престилка. — Тя бутна настрана опашката на котарака и се наведе със скалпела си. — А и кастрирането на този Дон Жуан ще понамали котешката популация в Картърсбърг. — Когато не получи никакъв отговор, тя погледна Кейси. — Изглеждаш мрачна. Какво има?

Докато Сюзан продължаваше да оперира, Кейси ѝ разказа това, което бе чула в библиотеката и на паркинга.

— Просто не мисля, че е справедливо да изхвърлят госпожица Хеникър, след като е била тук толкова дълго само защото не са съгласни с книгите, които ни позволява да четем.

Сюзан се намръщи.

— Да не си разбрала погрешно, Кейси? Може би онази госпожа е имала предвид книгите.

— Не е възможно. — Момичето се приближи и Сюзан отново взе скалпела. — Защо не кърви, когато го оперираш?

— Защото правя само повърхностен разрез, а на това място няма много кръвоносни съдове.

Кейси заобиколи масата и погали котарака по главата.

— Ще го боли ли, когато се събуди?

— Не много. Може да не се чувства добре няколко часа, но това е всичко.

— Горкият той!

Докато Кейси продължаваше да гали заспалата котка, телефонът иззвъня. Сюзан я погледна.

— Вдигни вместо мен, Кейси. И приеми съобщението. Ще се обадя, когато свърша тук.

Гласът беше мъжки. Но когато Кейси каза, че Сюзан е заета в момента и предложи да предаде съобщението, гласът стана настоятелен.

— Предайте ѝ, че Марти се обажда!

Кейси едва успя да скрие раздражението си, когато се обърна към Сюзан.

— Каза да ти предам, че Марти се обажда — събщи тя с безизразен тон.

— О, Марти ли е... Само за минутка.

Тя остави скалпела. Почти привършваше операцията, а котаракът все още бе под упойка. Щеше да издържи още малко. Марти ставаше много раздразнителен, ако Сюзан не можеше да се обади веднага. Разбира се, не можеше да го вини, защото се обаждаше от монетен апарат.

— Здравей — каза тя, когато взе слушалката. — О, това беше Кейси, нали знаеш, „малката ми сестра“. Гледаше ме, докато кастрирах един котарак.

Лейди се сви в краката на Сюзан и примижа.

Кейси се настани на пода, като галеше копринените уши на кучето, за да слуша разговора. Мислеше, че е много егоистично от страна на Марти да очаква Сюзан да дотича независимо дали е заета, или не.

— Трети — казваше Сюзан. — Да, знам, че остават само четири месеца до сватбата.

Само четири месеца? Кейси се вкамени. Времето си течеше, а тя все още не бе измислила нищо, за да вразуми Сюзан. Доколкото знаеше, още не си бе купила рокля, а това беше добър знак. Но не беше достатъчно. Сватбата бе планирана за трети април, а и Сюзан не се разделяше с годежния си пръстен.

— Е, имах наум нещо по-скромно — чу я да казва. — Разбира се, че е красива църква, но просто си мислех...

Може би няма да успеят да се споразумеят и въобще няма да се оженят, помисли си обнадеждено Кейси.

— После ще се погрижим за поканите и за цветята... — Сюзан млъкна и заслуша. — Марти, не мислиш ли, че малко прибързваме? Теб те няма толкова много време и ние не можем...

Кейси затаи дъх. Щяха да го отложат. Може би все пак имаше някаква надежда.

— Добре, звучи чудесно... Ще отидем следващия уикенд и ще се погрижим за всичко. Но Марти, ако можехме да я отложим поне малко...

Когато Сюзан се върна в операционната, за да свърши с котарака, Кейси я попита колебливо:

— Мислиш ли, че можеш да отложиш сватбата?

— Не, не мисля така, Кейси. — След като внимателно почисти раната, тя взе кастрирания котарак и нежно го остави на една кърпа

близо до стената, където можеше да го наблюдава, докато излезе от упойката. След това дезинфекцира масата.

— Трябва да ти призная, че и аз мислех да я отложя, защото има безброй неща за правене, а времето е толкова кратко, но предполагам, че все някак си ще успеем.

— Но ако я отложиш — продължи упорито Кейси, — за лятото или дори за есента, няма да се притесняваш толкова.

Сюзан се засмя. Нямахше съмнение, Кейси не желаше тя да се омъжва. Защо ли?

— Наистина трябва да ви запозная с Марти. Ще бъдеш много понтусиазирана, като го видиш.

Кейси извърна очи. Познаваше Марти много по-добре, отколкото тя предполагаше. В това беше проблемът. Онова, на което беше свидетелка онази нощ в клиниката, напълно я бе убедило, че Сюзан ще направи погрешна стъпка. И тъй като никой друг не подозираше каква грешка бе на път да стори Сюзан, отговорността падна върху Кейси.

— Имаш ли още операции този следобед?

Сюзан погледна часовника си.

— Не, свърших за днес.

— Защо не дойдеш у дома? Обещах на татко да му помогна да довърши кучешката колибка. Ти също можеш да се включиш. А и ще видиш Лъки — добави за повече убедителност.

Сюзан се подвоуми, но все пак реши да отиде. Не беше строила кучешка колибка, откакто Лейди беше малко куче.

— Баща ти ще има ли нещо против?

Кейси така горещо я увери в обратното, че на нея ѝ стана много приятно. Тя харесваше Джед. Беше ѝ се обаждал няколко пъти след онази вечер в градината. Винаги си намираще причина — или нещо, свързано с Лъки, или с Кейси. Но разговорите обикновено се проточваха повече от половин час. И доста често напоследък Сюзан се улавяше, че мисли за него. Да направиш разлика между приятел и любовник, беше изключително трудно, реши тя.

Джед беше в двора и мереше дъски, когато джипът ѝ спря на алеята.

— Доведох Сюзан и Лейди да ни помогнат — съобщи Кейси на баща си.

Когато Джед дойде при тях засмян, Сюзан изпита същите чувства, както последния път, когато го видя. Косата му беше разрошена, а лицето прашно, но изглеждаше по-красив и от мъж в официален костюм. Тя почувства нежната му притегателна сила и неподправената радост, която изпитваше, че я вижда отново.

— Добре си направила като си довели помощник, Кейси — каза той, но гледаше Сюзан. — Надявам се да имаш повече опит в строенето на кучешки колибки, защото Лейди не може да забива пирони, а Кейси определено не я бива за тази работа.

Сюзан се засмя.

— Нямам много опит, но съм упорита, а пък Лейди е чудесен оценител на подобни неща.

— Къде е Лъки? — попита Кейси и се огледа.

— Трябваше да го заключа в къщата. Първо ми завлече някъде чука, а когато го открих, той забеляза една котка на дървото и буквално прескочи оградата, за да я погне.

Кейси вземаше стъпалата по две.

— Радвам се, че успя да дойдеш, Сюзан — повтори Джед и се приближи към нея. — Не съм те виждал отдавна.

Сюзан се усмихна.

— Защо не минеш през клиниката някой ден? — Не бе сигурна защо го каза. Нямахше определена причина Джед да идва в клиниката, освен, за да доведе Лъки, но идеята да дойде да я види й се стори чудесна. Тя не успя да обмисли тази възможност, защото от къщата долетя смразяващ кръвта вик.

— Лъки! — Беше Кейси.

Сюзан и Джед се втурнаха по стълбите, следвани от Лейди, Когато се озоваха в кухнята, веднага разбраха какво се е случило. Лъки стоеше в средата на кухнята, затънал до колене в сладки бисквити, овесени ядки и парчета картон. Целият трепереше развълнувано, мяташе опашка, доволно изплезил език в подобие на усмивка.

— Вратичката на шкафа беше развалена. Трябва да я е отворил. — Джед беше озадачен. Той погледна Кейси, а после Сюзан.

Лъки излая гордо и всички избухнаха в смях.

— Лошо куче! — извика Кейси, но гласът й въобще не прозвуча строго.

Лъки затича в кръг, като мятеше овесени ядки след себе си. Лейди го погледна с опрощавачо достойнство, присъщо единствено на зрелите кучета.

— Знаех си, че трябваше да поправа тази вратичка — промърмори Джед и изведе Лъки навън. Завърза го за едно дърво далеч от строителната площадка.

След половин час чистене с метла и прахосмукачка кухнята възвърна нормалния си вид.

— Каква бъркотия — каза Джед, докато той и Сюзан изхвърляха и последния плик в контейнера навън. — Нямах представа, че има толкова много боклуци в този шкаф. Във всеки случай имаше нужда от почистване.

— Добре, че си запазил чувството си за хумор!

Когато тръгнаха към къщата, Джед я прегърна през раменете. Тя тревожно усещаше присъствието му през целия следобед. Погледна го като се чудеше дали и той изпитва същото, и от напрегнатия му израз разбра, че не греши.

— Благодаря ти. Много ни помогна — каза той с леко дрезгав глас.

— Беше ми приятно. — Малко странен отговор, но поне беше истина. Тя извърна глава, объркана от чувствата си и диамантът проблесна на слънчевата светлина. Може би трябваше да се тълкува като задълбочаване на приятелството, нямаше друго обяснение. Нали щеше да се омъжва. Само преди няколко часа се уговори с Марти да отидат до Ричмънд, за да видят църквата, да поръчат поканите и да говорят с доставчиците. Тя усети как ръката на Джед леко докосна нейната, докато вървяха към започнатата кучешка колибка. Тя неволно потрепери. Образът на Марти избледня в съзнанието ѝ.

През останалата част на следобед те рязаха с трион и чукаха, редуваха се да играят с Лъки, за да не вие нещастно, когато бе завързан, да не отмъква инструментите и да не тича лудо из двора. Лейди направи няколко опита да го озапти, но накрая се отказа и се излегна на верандата.

Останаха много доволни от работата, която им свършиха дъските, които Джед беше взел от склада за дървен материал. А когато дойде време за вечеря, вече боядисваха красивата малка къщичка с покрив от керемиди, нарисувани прозорчета и овален кръгъл отвор.

Надяваха се само да се побира вътре, когато порасне. Лъки беше много по-заинтересован от процеса на строителство, отколкото от крайния резултат. Джед го изпрати да потичат с Кейси, докато той и Сюзан довършат всичко, защото за малко щеше да направи беля с боята.

— Хайде да поръчаме пица — предложи той, като погледна часовника си. — Новата пицария надолу по улицата е започнала доставки по домовете.

— О, Джед, наистина трябва да се прибирам.

— Защо?

Сюзан остави бояджийската четка. Защо наистина? Лейди можеше да похапне от кучешката храна на Лъки. Беше толкова приятно да остане още малко с Джед и Кейси. Разбира се, нямаше нищо нередно в това, каза си тя. Но продължи да изпитва угризения, щом си спомнеше за Марти. Може би следващия път, когато той дойде, трябва да покани Джед и Кейси, за да се запознаят. Нищо чудно така да реши проблема. Подозираше обаче, че идеята едва ли ще се хареса на Марти.

— Нали все ще вечеряш някъде — окуражи я Джед. — Защо да не ядеш пица с нас?

— Защо наистина — съгласи се тя. Щом не бе в състояние да измисли някакъв благовиден предлог да си тръгне, остава! Привършиха с боядисването и Сюзан помогна на Джед да почистят.

— Наистина оценявам помощта ти — повтори той. — Никога нямаше да успеем да свършим без теб за един ден.

— Следобедът беше чудесен. — Сюзан погледна безоблачното синьо небе. — Заслужаваше си да го прекараме сред природата.

— Беше чудесно наистина — съгласи се Джед и нежно докосна ръката ѝ.

Блясъкът в очите му не можеше да я заблуди. Тя потръпна под напора на чувствата, които я изпълниха. Той не говореше нито за времето, нито за кучешката колибка. Имаше предвид следобеда, който бяха прекарали заедно. Отново си помисли за Марти, но той ѝ се стори безкрайно далечен.

— Спомняш ли си, говорихме да те нарисувам? — Джед все още стоеше съвсем близо до нея, а Сюзан не изпитваше никакво желание да се отдръпне.

— Да, спомням си.

— Нали ме покани да те посетя в клиниката. Мога просто да поседя там и да те нарисувам как работиш, ако си съгласна, разбира се. Гласът му прозвуча колебливо, дори срамежливо.

— Искаш да кажеш, че няма да позирам в класическия смисъл на думата? — Сюзан беше изненадана.

— Не, не трябва да правиш нищо — увери я Джед. — Просто бъди каквато си винаги.

Сюзан си помисли, че наистина няма от какво да се притеснява, че ще я рисува.

— Ела, когато искаш. Ще ми бъде много приятно. — Беше искрена.

Кейси, Лъки и пицата пристигнаха едновременно. Джед наля кока-кола и всички седнаха на масата за пикник. Лъки беше изпратен в кухнята с купичка кучешка храна. Лейди стоеше на пост пред вратата, сякаш единственото ѝ занимание за вечерта бе да пази малкия си приятел. За няколко минути Джед беше поправил счупената вратичка на шкафа, така че кухнята беше защитена от ново нападение — поне временно.

— Възнамерявах да ви кажа и на двете, че чета новата книга на Алисън Крейг — съобщи Джед уж между другото.

Кейси едва не се задави, но баща ѝ се престори, че не забеляза нищо.

— А ти беше права — погледна той Сюзан. — Бях си създам погрешно мнение, като прочетох само няколко глави и то бегло. Когато прочетеш цялата книга, добиваш съвсем друга представа.

— Да не искаш да кажеш, че ти харесва?! — Кейси го гледаше с широко отворени очи.

— Ами не знам дали „харесва“ е точната дума...

Кейси си взе още едно парче пица.

— Значи не ти харесва.

— Не, не че не ми харесва — обясни Джед нетърпеливо. — Има някои описания, без които би било по-добре. Но като цяло посланието на книгата е съвсем различно от това, което си мислех. — Кажи ми, Кейси... — Тя го погледна скептично. — ... наистина ли децата четат целите книги?

— Разбира се!

— Искаш да кажеш, че ако вземат някоя от тези книги от библиотеката, няма да я отворят само на най-пикантните сцени?

Въпреки всичко Кейси се засмя. Повечето деца четяха първо тези сцени. Всички го знаеха.

— Може би има някои, които го правят — призна тя, — но моите приятели четат целите книги от началото до края, понякога по два или три пъти. А когато имаме дискусии, с госпожица Хеникър обсъждаме както поведението на героите, така и собственото ни мнение по въпроса.

Джед я гледаше замислено. Все едно дали всички четяха цялата книга или не, явно дъщеря му ги четеше от край до край.

— Това е добър подход — отговори той и наля още кока-кола. — Но аз все пак си мисля, че подобни занимания са за по-големите ученици.

— О, хайде, татко! Да не би да съм бебе или бавноразвиваща се — ядосано повиши глас тя. — Не трябва да си в горния курс на училището, за да мислиш за разводите, родителите-алкохолици или за секса. — Кейси се изправи и взе празната си чиния. — Всъщност в секса е истинският проблем, той е в основата на съвременната музика, филмите и във всички изкуства. Просто възрастните не могат да го елиминират.

Сюзан едва криеше усмивката си, докато наблюдаваше как Кейси се горещи. Внезапната промяна в мнението на баща ѝ за книгите, явно я бе окуражила да говори. А сега беше ядосана, защото си мислеше, че той я взема за малко момиченце. Какво ли още щеше да каже и как Джед щеше да реагира?

— Не мога да разбера защо възрастните пресилват проблема — продължи Кейси. — Защо трябва да чакаш първо да се ожениш, а после да правиш любов? Просто трябва да изчакаш, докато пораснеш достатъчно. А в действителност може ли някой да каже колко трябва да си голям? Мисля, че това зависи само от тези, които го правят.

Сюзан разбираше, че Кейси подлага баща си на проверка, а може би и нея. Джед се изненада, но отговори спокойно.

— Наистина ли мислиш така, Кейси?

— Ами не е ли така?

Сюзан опря лакти на масата.

— Не е задължително, сестричке.

Кейси я погледна учудено. Явно бе очаквала отговор от баща си, а не от нея.

— Не мисля, че много хора приемат за нормално секса преди брака. — Сюзан мереше думите си и внимателно следеше реакцията на момичето. — Разбира се, напоследък хората станаха по-либерални, но независимо дали ще ми повярваш или не, някои все още мислят, че е по-добре сексът да бъде оставен за след сватбата.

Кейси упорито стисна устни.

— Не са много! Мога да се обзаложа, че дори хора като госпожица Хеникър вече не вярват в това. — Едва изрекла тези думи и съжали. Заби смутено поглед в обувките си, като ѝ се искаше никога да не бе започвала този разговор.

— Не знам за госпожица Хеникър, Кейси, но знам какво мисля аз. Сексът трябва да остане за след сватбата.

— Наистина ли? — Тя преглътна и я погледна втренчено.

— Да. — Сюзан усети погледа на Джед. Явно и двамата бяха много изненадани. Искаше ѝ се да им каже, че е мислила другояче, преди да бъде прелъстена и изоставена, но после се отказа. — Убедена съм, че има много повече хора, отколкото си представяш, миличка, които мислят така. Най-тъжното е, когато единият наистина иска да изчака, а другият продължава да настоява.

Кейси сведе поглед.

— Сигурно. Никога не бях се замисляла за тази страна на нещата. — Тя взе мръсните чинии и тръгна към вратата, но се обърна и погледна през рамо. — Ще внесе това вътре и ще си поиграя още малко с Лъки. След това трябва да прочета едни отегчителни стихотворения за час по английска литература.

— Гледай да не четеш много до късно — извика Джед след нея. Той погледна Сюзан благодарно. — Тя не е говорила с мен толкова за секс... Никога! Благодаря ти, че ѝ каза всичко това.

Сюзан му се усмихна, като още веднъж осъзна, колко е трудно за един баща, особено като Джед, да възпитава момиче на такава възраст.

— Просто ѝ казах моето мнение по въпроса. Децата трябва да знаят, че имат избор.

Погледаха как Кейси учеше Лъки да хваща топка, но скоро тя го заведе в кухнята, а Лейди последва Джед и Сюзан в ателието, за да разгледат скиците на Лъки.

— Май си взел много да го харесваш — рече Сюзан, докато разглеждаше рисунките с молив, на които Лъки играеше, спеше, или лежеше с глава върху лапите и гледаше с големите си тъжни очи. — О, Джед, тази е чудесна! — Сюзан държеше една скица и ѝ се любуваше. — Изглежда сякаш чака Кейси и се бои, че никога няма да дойде. — Тя се обърна колебливо към него. — Ще ми позволиш ли да я закача в клиниката?

— Разбира се. Щом искаш, но това е само скица. Мога да нарисувам нещо по-завършено.

Сюзан поклати глава.

— Не, искам точно тази. — Тя му я подаде. — Обаче липсва нещо. Автограф от художника.

Джед повдигна рамене.

— Добре — надраска подписа си той, същият, с който подписваше комиксите си, а после я озаглави „Лъки“.

Кейси, която неочаквано се бе появила, закима от прага в знак на одобрение.

— И на мен тази ми е любимата! Ще стои прекрасно на стената в клиниката — приближи се тя, докато Джед привършваше с надписването, и небрежно прехвърли няколко недовършени скици в единия край на масата. Усмивката ѝ угасна. — Какви са тези неща?

Джед не вдигна поглед.

— Няколко работни рисунки за комикса.

Кейси погледна рисунките още веднъж и ги хвърли на масата.

— Не можеш да направиш това!

— Какво не мога да направя?

— Не можеш да публикуваш тези рисунки! — Лицето ѝ стана пурпурно от гняв. — Нарисувал си ме как си купувам сутиен. Не можеш да го направиш, татко, моля те! Просто не можеш!

Джед остави молива и погледна дъщеря си. Изпитваше угризения заради рисунките, но идеята беше страхотна — купуването на първия сутиен.

— Кейси, знаеш, че не теб рисувам в комикса. Вярно, едната героиня е на твоята възраст и разбира се, има сходни преживявания и проблеми с твоите, но...

— Това е отвратително!

— Кейси!

— Не ме интересува. — Кейси почти плачеше. — Не е честно! Не можеш да го направиш. Да не съм ти опитно зайче! — извика тя и изхвърча от стаята. Чува я да плаче, докато се качваше по стълбите.

Джед прокара пръсти през косата си унило.

— Беше просто работна идея. Не мислех да ѝ ги показвам дори.

Той подаде скиците на Сюзан, която ги разгледа внимателно една по една. Имаше няколко фрагмента, които акцентираха на основния детайл, но нямаше и съмнение, че темата е момиче, което купува първия си сутиен.

— Те са чудесни, Джед! — Тя му ги върна. — Но разбирам и защо Кейси е разстроена.

Джед кимна.

— Да, и аз.

— Тези неща са много важни и много лични за момичета на нейната възраст.

Джед се облегна на стола си.

— Точно в това е въпросът. Преживяването е универсално и затова е много подходящо за комикса.

Сюзан разбираше позицията му, но и тази на Кейси.

— Можеш да отложиш идеята за след няколко години, когато вече няма да е от такова значение за нея. Все още ще е универсална, но няма да се отрази на покоя в семейството ти.

Джед въздъхна.

— Мисля, че си права. — Той се изправи и сложи ръце на раменете ѝ. — Разбирам защо Кейси те обожава!

Сюзан сведе поглед. Не усещаше нищо друго, освен близостта му, дълбокия му глас... Знаеше, че докосването му е израз на приятелска симпатия, но той задържа ръце повече от необходимото и през нея премина вълна от чувства, която окончателно я обърка.

Тя го погледна и за миг си помисли, че ще я целуне. Вместо това обаче той я пусна и се отдръпна. Разбира се, че така трябваше да постъпи — та те бяха само приятели.

ШЕСТА ГЛАВА

— О, Марти, прекрасна е! — Шепотът на Сюзан отекваше в притихналата църква. Тя хвана ръката му, докато разглеждаше високите сводове на храма и огромните витражи, през които проникваше приглушена светлина и се пречупваше в многоцветни отблясъци по стените. Дебел червен килим се бе ширнал по цялото протежение на централната пътека към олтара, от двете страни, на която се редяха полирани дъбови пейки, украсени със стилизирани дърворезбовани орнаменти, същите като на главните църковни двери.

— Идеално място за нашата сватба, нали? — Марти обви раменете ѝ и тя се притисна към него, като се опитваше да си представи как вървят по пътеката. — Хайде — подкани я той и я прегърна, — да отидем до олтара. — Докато я водеше натам, Марти ѝ показва къде ще бъдат поставени цветята и свещниците. — Дъщерята на губернатора се венча тук миналия месец — каза той със задоволство и посочи мраморните стълби, водещи към олтара. — Тук ще има кадифени възглавнички да коленичим. От тази страна ще стоят шаферките, а от другата — шаферите.

— Шаферки! — Сюзан дори не беше решила кого да покани.

— Какво ще кажеш за двете ми сестри?

— Ами... — поколеба се Сюзан. Беше я запознал с една от тях и тя се бе държала много мило. Но другата живееше в Калифорния и Сюзан дори не бе я виждала.

— Имаш ли някого предвид? — Сюзан поклати глава. — Сестрите ми бяха много развълнувани, когато говорих с тях. — Марти се обърна и отново хвана ръката ѝ. — А петгодишната ми племенница ще хвърля цветчета. Как ти се струва?

— Чудесно! — Беше се погрижил за всичко, ала тя не бе сигурна дали подобна пищна церемония ще се хареса на повечето от приятелите ѝ от училище и познатите ѝ. — Можем да вземем и Кейси за шаферка. — Марти видимо се обърка. — Нали знаеш — напомни му тя — „малката ми сестра“.

— А, да... — Марти се намръщи. — Не съм сигурен дали ще се получи. Планирал съм само две шаферки. Много ли държиш?

Сюзан се поколеба.

— Мисля, че не. — Тя дори не беше сигурна дали Кейси ще приеме да бъде шаферка.

— Добре, значи уредихме въпроса. — Той отново я прегърна. — Обичам те, скъпа! Сватбата ще бъде прекрасна!

Сюзан облегна глава на рамото му, като се чудеше защо се чувства толкова неловко. Тяхната сватба някак си се бе превърнала в неговата сватба. Може би трябваше да му е благодарна, защото не разполагаше с време да крои такива грандиозни планове, а нямаше нито майка, нито сестри, които да ѝ помогнат в осъществяването им.

След като поговориха със свещеника за церемонията, поръчаха покани, разгледаха ресторанта, където щеше да се състои тържествената вечеря и танците, и поръчаха цветя. После отидоха в малко романтично заведение, където Марти беше запазил маса за обяд. Когато цигуларят спря до тяхната маса, Марти хвана ръката ѝ и за момент на Сюзан ѝ се стори, че сънува, толкова хубаво беше.

Когато цигуларят си тръгна и си поръчаха обяда, тя откри, че все още се притеснява за сватбата.

— Марти, не мислиш ли, че трябва да организираме нещо по-скромно?

Той разочаровано я погледна.

— Разбира се, че можем, но защо да не направим една забележителна сватба? Все пак веднъж в живота е.

Имаше право, ала съмненията ѝ не се разсеяха.

— Сигурно ще струва много скъпо.

Той се протегна през масата и отново хвана ръката ѝ.

— Не се тревожи толкова, малкото ми гълъбче! Вече съм се погрижил. Снощи говорих с баща ми. Двамата с майка ми искат да поканят около двеста души техни приятели. Той каза, че ако включим всички в списъка на поканените, ще поемат изцяло разходите и можем да си направим, колкото голяма сватба искаме.

— Двеста души?! — Цифрата ѝ прозвуча зашеметяващо. Би била щастлива и с трийсетината познати, които възнамеряваше да покани.

— Ако прибавим и нашите приятели ще станат триста. Не се тревожи. Трябва само да изглеждаш чудесно и да се забавляваш.

Сюзан не отговори. Звучеше толкова в реда на нещата от неговата уста, но все пак нещо не беше наред. Наистина не беше.

Когато привършваха обяда си, салфетката на Сюзан случайно падна на пода. Преди да успее да я вземе, един симпатичен мъж от съседната маса я вдигна и ѝ я подаде.

— О, благодаря ви! — рече тя с изненадана усмивка.

— Не беше необходимо — каза ѝ след малко Марти тихо. Стори ѝ се напрегнат и сериозен. — Знаеш ли, този мъж непрекъснато те гледаше — прибави той със същия тон.

Сюзан се засмя.

— О, Марти! Толкова си мнителен...

Но изражението му остана сериозно.

— Не, аз не пропускам такива неща. Трябва да внимаваш, Сюзан. Ти си много привлекателна млада дама. Не бива да правиш неща, които мъжете приемат като флирт. — Той се изправи рязко. — Време е да тръгваме.

— Но, Марти, не съм си допила кафето...

Той обаче застана зад нея, готов да ѝ издърпа стола. Тя не можеше да разбере какво толкова се бе случило. Е, кафето и без това беше прекалено силно, а и предпочиташе да тръгне, вместо да спори.

Когато излязоха от ресторанта и се качиха в колата, той продължи да мълчи намусено. Чак когато пристигнаха в булчинския магазин, той възвърна доброто си настроение. Влязоха вътре ръка за ръка.

В салона се носеше тиха класическа музика. Декорът беше в пастелна гама, сполучливо допълнен от килим в светло прасковен цвят. Красиви аплици хвърляха мека светлина върху безкрайната редица от закачалки със сватбени тоалети и изящно бельо. Сюзан стоеше там с Марти, заобиколена от тази красота и се боеше да диша, за да не развали очарованието. Преди да разбере какво става, я отведоха в обширна пробна и ѝ сложиха бял дантелен сутиен без презрамки. Облякоха я в сатенена рокля. Накараха я да се завърти върху подиума в средата на салона. Накъдето и да се обърнеше, срещаше отражението си в големите кристални огледала.

— Красива си, много си красива, Сюзан! — възкликна Марти. Беше се настанил встрани от подиума в тапициран с кадифе стол в стил „Кралица Ана“.

Сюзан се чувстваше много красива, докато му демонстрираше една след друга сватбени рокли. В началото се подразни, че трябва да ѝ помогне в избора, но той толкова щедро ръсеше комплименти, че тя постепенно се успокои и засия от щастие като всяка харесвана жена. Вкусът му беше много по-елегантен и артистичен от нейния. Повечето от моделите, които той хареса бяха тежки сатенени рокли, обшити с перли и дъгоцветни пайети. Сюзан предпочиташе класическа рокля с деколте във формата на сърце, каквато бе видяла преди няколко дни с Кейси, но тя би изглеждала прекалено семпла за грандиозната сватба, която планираха.

Накрая Марти стана и обяви, че роклята, с която тя бе облечена в момента, е чудесна. Сюзан се огледа в огледалото. Дизайнерско попадение! Наистина роклята бе изумителна. Тя обвиваше плътно тялото ѝ, а от раменете ѝ се стелеше дълъг шлейф. Обшитият корсаж беше изрязан дълбоко, като излагаше на показ гърдите ѝ. Малко смутено, тя го придърпа нагоре, но Марти се засмя и тя се изчерви. Вдигнаха косата ѝ в стилна прическа и ѝ сложиха пухкаво като облаче було от тюл с панделка, обшита с мъниста.

— Сякаш си излязла от корица на „Вог“ — каза ѝ Марти гордо. — Време е да започнеш да се обличаш по-изискано, изглеждаш зашеметяващо.

Сюзан се погледна в огледалото със страх и едва се позна. Винаги бе мислила, че знае какво ѝ отива, но Марти май имаше право. Може би тепърва щеше да преоткрива неподозирани страни от своята личност.

След като приключиха със сватбения тоалет, избраха тъмнорозови рокли за шаферките в комплект с шапки. Когато свършиха, той предложи да отидат в неговия апартамент, но Сюзан настоя да се върнат в нейната къща. Не му каза, че главната причина бе Лейди. Беше я оставила затворена през целия ден и трябваше да я изведе поне за малко навън. Марти не се отнасяше с много разбиране към кучето ѝ.

Когато пристигнаха в Картърсбърг вече бе време за вечеря. Сюзан изведе Лейди навън, след което извади рагуто от хладилника и го сложи да се затопли. Извади още малко френски хляб и подаде на Марти бутилка червено вино да я отвори. Той се намръщи, когато прочете етикета.

— След като се оженим, гълъбчето ми — рече той, докато отваряше бутилката с опитна ръка, — аз ще купувам виното, а ти ще се занимаваш с рагуто.

— Нямам нищо против — съгласи се Сюзан. Никога не бе разбирала от вино, а вкусът на Марти беше толкова изискан.

Докато рагуто се топлеше, Сюзан пусна Лейди вътре и я нахрани. После пусна телефонния секретар, но нямаше никакви важни съобщения, освен едно отменено посещение за понеделник и запитване за ваксинация на котка. Щом рагуто се стопли, тя сипа в две чинии и нарязва хляба. Вършеше всичко автоматично, мислите ѝ бяха другаде. Още се притесняваше за сватбата. Не само за церемонията, а за брака си изобщо. Скришом погледна годеника си, който четеше вестник. Беше красив мъж, внимателен и толкова загрижен за нея... И все пак нещо не беше наред. Искаше да поговори с него, но не знаеше как да започне.

— Уморена ли си? — попита я той, след като тя сервира и седна срещу него на кръглата дъбова маса.

Тя кимна.

— Денят беше дълъг. — Марти погали ръката ѝ. — Но поне приключихме с организацията на сватбата, нали?

— Да. — Нямаше спор. Марти беше планирал толкова плътно деня им, че тя не можеше да си представи да вместят и нещо друго. А и вземането на решения беше лесно. Той винаги знаеше точно какво искат.

— Само не успяхме да погледнем новите къщи в града. — Той опита виното. — Ще ти харесат.

Сюзан спря да се храни.

— Марти, не искам да живея в Ричмънд.

— Живяла ли си някога там?

— Не, но...

— Тогава откъде знаеш, че не искаш да живееш там? — Той ѝ сипа вино.

— Марти, говоря сериозно!

— Аз също.

— Работата ми е в Картърсбърг продължи да настоява Сюзан. — Не искам да пътувам два пъти на ден по един час.

Марти ѝ се усмихна. Тъмните му сини очи пробягаха по лицето ѝ.

— Повярвай ми, скъпа, и аз не искам. Затова продължавам да настоявам да се спреш на някоя от ветеринарните клиники в Ричмънд — разумно работно време, няма да се разкарваш заради някакви прасета, когато вали, уикендите ти ще бъдат свободни...

— Марти! — Гласът ѝ прозвуча рязко.

— Не е задължително да решим този въпрос още тази вечер — прекъсна я той, като стисна ръката ѝ. Изправи се, отиде зад нея и започна да разтрива раменете ѝ. — Имаме време до трети април. Хайде сега да отидем оттатък.

Ръцете му бяха топли и ласкави, докато разтриваше напрегнатите ѝ мускули. Той се наведе и зарови лице в косата ѝ, но натрапчивото усещане за нещо неприятно не я напускаше. Спорът къде да живеят я бе разстроил много повече отколкото си даваше вид. Марти отложи решението, но тя много добре знаеше какво е мнението му, а той беше от мъжете, свикнали всичко да става по тяхна воля.

Когато влезе във всекидневната, телефонът иззвъня и Лейди се разлая.

— Млъкни, куче! — нареди Марти, когато Сюзан вдигна слушалката.

Гласът от другата страна на линията я накара веднага да се усмихне. Беше Джед. Попита я как е минал денят ѝ и тя му каза колко е била заета, макар да са свършили много неща. После добави, че Марти е при нея, Джед се извини и набързо съобщи за какво се обажда. Искаше да я попита как да отвикне Лъки да дъвче всичко, което намери, включително и любимите маратонки на Джед, както и краката на масата. Сюзан се засмя и обеща да му донесе кокал, какъвто беше давала и на Лейди. Междувременно му предложи да сложи гумени кучешки играчки във всяка стая.

Тя все още се смееше, когато затвори телефона, но щом се обърна към Марти, усмивката ѝ замръзна. Изражението му бе много напрегнато — никога не го бе виждала такъв. Момчешкият блясък в очите му беше изчезнал и сега те я гледаха злобно присвити, потъмнели от гняв.

— Кой беше?

— Джед Паркър, бащата на Кейси. — Тя се приближи към него.
— Марти, какво има?

Той пренебрегна въпроса ѝ.

— Какво искаше?

— Той просто... — Тя заекна, опитвайки се да намери думи. — Искаше да знае как да накара кучето си да отвикне да дъвче всичко, което му попадне.

— В осем часа събота вечер! Не ти вярвам. — Марти се приближи към нея, а тя отстъпи уплашено. — Проверяваше дали съм си отишъл, а ти му каза, че още съм тук. — Марти се спусна и я сграбчи за ръцете. — Какво има между вас двамата?

— Нищо, Марти! — възпротиви се Сюзан. — Той е просто приятел.

Пръстите му се впиха в китките ѝ.

— Просто приятел ли? Какво премълчаваш?

Сюзан се опита да се измъкне, но без успех.

— Няма нищо, абсолютно нищо! Моля те, Марти! Причиняваш ми болка.

Той я стисна още по-силно, след което я пусна, но ръцете продължаваха да я болят и Сюзан ги разтри.

— Ще ми излязат синини, Марти...

Внезапно той стана загрижен.

— Дай да видя — вдигна той ръкавите ѝ и разгледа тъмночервените петна. — Не изглежда чак толкова сериозно. — Той я прегърна. — Трябва да разбереш колко много те обичам, Сюзан. Както ти казах този следобед, ти си прекалено красива и трябва да внимаваш с мъжете.

— Но, Марти... — Тя не довърши. Никога няма да разбере приятелството ѝ с Джед. Марти имаше такова силно изразено собственическо чувство и беше така ревнив, макар че бяха само сгодени. Знаеше, че го прави, защото я обича, но сериозно се безпокоеше. Може би след сватбата нещата щяха да се оправят.

Сюзан се зарадва, когато на другия ден Кейси дойде да я види. Беше нервна след скандала с Марти и не можеше да работи спокойно. Трябваше ѝ някой, който да я поразсее, а имаше нужда и от малко

помощ. Немската овчарка, която опаразитяваше в момента от бълхи, ѝ създаваше доста проблеми.

— Кейси, хвани я там, точно зад хълбока — рече тя, щом Кейси си съблече палтото.

— Хапе ли? — попита Кейси за всеки случай.

— Най-милото куче, което съм виждала, но иначе обича да те цапне с лапа.

— Мислех, че ще ходим на кино — рече момичето, докато се бореха с кучето.

— Да. — Сюзан беше забравила. — Тръгваме след малко, само да свършим с нея.

Подсушиха гъстата козина на кучето с няколко големи кърпи. Когато най-накрая свършиха, Кейси погледна измокрената си фланелка.

— А аз мислех Лъки за непослушен! Сюзан се засмя.

— Мисля, че малко се поизцапахме. Ще отида до къщата да взема две сухи фланелки, а след това можем да проверим какви филми дават. — Тя свали жилетката си и я закачи да се суши, като остана само по синя фланелка.

— Какво се е случило? — попита Кейси, когато Сюзан се протегна да вземе самото си.

Сюзан проследи погледа ѝ. Тъмноморавите петна по ръцете ѝ! Беше забравила за тях, когато се съблече. Кейси обаче ги бе забелязала и сега трябваше да ѝ обяснява. Но нима можеше да каже истината на едно тринайсетгодишно момиче?

— Сюзан?

Секундите минаваха. Тя не отговаряше.

— Подхлъзнах се вчера, докато миех пода, и се ударих в бюрото.

Кейси продължи да я наблюдава, докато тя бързо облече самото си. После изтичаха в къщата, където Сюзан се преоблече и провериха репертоара на кината. Но през целия следобед, докато гледаха филма, и след това, Кейси продължаваше да си мисли за синините на Сюзан. Не можеше да е паднала. Беше прекарала целия съботен ден в Ричмънд с Марти. Синините по ръцете ѝ имаха точно формата на пръсти. Подозренията ѝ се насочиха към Марти и това я накара да изтръпне.

Когато Сюзан я остави пред дома ѝ, Кейси веднага изтича в ателието на баща си. Джед рисуваше.

— Татко?

— Да — отвърна той, без да вдига поглед.

Кейси знаеше, че не обича да го безпокоят, когато работи, но се разходи около масата и надникна през рамото му. Рисуваше Лъки, затънал до коремче в бисквити и овесени ядки.

— Харесва ми! — възкликна Кейси, но веднага си спомни за ужасните рисунки на момичето, което си избира сутиен. Баща ѝ още не ги беше публикувал. Засега. — Може би трябва да се концентрираш за известно време върху Лъки, забавен персонаж е — подхвърли тя.

Джед кимна полуусмихнат.

— Схванах намека. Имаш ли нещо по-специално да ми съобщиш?

— Ами... — Кейси запристъпва от крак на крак. — Мислиш ли, че можеш да получиш големи синини и по двете ръце, ако се подхлъзнеш и се удариш в бюро?

Джед не пропусна да забележи сериозното ѝ изражение.

— Зависи как точно си паднал. Но е почти изключено да си удариш и двете ръце по един и същ начин.

— Да, и аз предположих така. — Кейси се замисли за момент. — Ами, благодаря, татко. — Тя се обърна и тръгна към вратата.

— Кейси!

Гласът на Джед я накара да спре и тя погледна през рамо.

— Какво има, татко?

— Има ли някаква по-специална причина за интереса ти към синините?

Кейси повдигна рамене.

— Не, наистина не...

— Разбирам. — Той отново взе молива си. — Имаш ли още подобни абсурдни въпроси или вече мога да продължа работата си?

— Не... Всъщност още един.

— Какъв?

— Харесваш ли Марти, този, за когото ще се омъжва Сюзан?

Джед започна да рисува.

— Не го познавам.

— И аз също. Отивам при Били.

Когато Кейси изчезна, Джед остави молива си. Въпросите ѝ не бяха абсурдни. Знаеше го много добре. Когато попита за синините, той

си помисли, че са ѝ направили впечатление в някой филм, книга или история, която е чула, но веднага след това тя бе споменала за Марти. Джед поседя няколко минути, като нахвърляше хаотично щрихи върху хартията. После рязко стана, остави бележка на хладилника, че излиза, и си взе палтото.

Сюзан беше в клиниката, когато той пристигна със скицирник в ръка. Въпреки изненадата, тя се зарадва.

— Обеща, че мога да те скицирам и реших да се отбия за малко.

Мина ѝ мисълта да го прегърне за добре дошъл, но се сети за Марти. Веднага след като Кейси си бе тръгнала, тя се върна в клиниката, не толкова, защото имаше работа, а защото се чувстваше нещастна. Тя прехвърли през паметта си всичко, което се бе случило снощи, за да разбере какво толкова бе казала на Джед, че бе предизвикала изблика на ревност у Марти. Още не можеше да забрави колко уплашена беше, когато той гневно се приближи към нея. Сега, когато видя Джед на вратата, се почувства по-добре.

— Влизай — покани го тя усмихнато. — Не можеше да избереш по-подходящо време. Тъкмо подреждах наоколо.

— Продължавай — рече той, като се наведе и погали Лейди. — Просто ще седна в един ъгъл. Няма да ти преча.

— Трябва ли да правя нещо по-особено?

Той се обърна и тя забеляза топлината и нежността, които струяха от тъмнокафявите му очи.

— Просто бъди такава, каквато си — отвърна той, — както винаги.

Сюзан продължи работата си — нарисуваше употребяваните спринцовки, изпра кърпите и белите престилки, тананикайки си. Клиниката беше толкова тиха, че се чуваше единствено тиктакането на часовника и шума от движещия се по листа молив. Късното следобедно слънце клонеше към залез и хвърляше меки тъмнооранжеви отблясъци върху седящия до прозореца Джед. Той беше погълнат от работата си, лицето му бе сериозно и вгълбено.

Сюзан се почувства по-добре. Въпреки че почти не разговаряха, присъствието му я стопляше и успокояваше. Лейди доверчиво дремеше излегната върху обувките му. Джед се наведе и почеса разсеяно кучето зад ушите. Сюзан го погледна и забеляза изучаващия му поглед. Бе в реда на нещата — нали я рисуваше. Тя се усмихна.

— Сюзан, би ли имала нещо против да си свалиш пуловера?

Тя учудено подръпна развлечения син пуловер, върху който бе извадила якичката на светложълтата си блуза.

— Не, че не го харесвам — добави Джед бързо, — но някак си ми се набива в очи...

— Всъщност аз не го харесвам. — Тя протегна ръце нагоре и го съблече, като го хвърли на старото бюро. — Обличам го само, когато работя.

Ръцете ѝ останаха полуголи, което всъщност бе и целта му.

— Кейси ми каза, че си се ударила на бюрото вчера, докато си миела пода на клиниката — каза той след няколко минути. — Доста лошо си се ударила.

Сюзан продължи да плакне спринцовките, които киснеха в мивката и ги приготви за стерилизация. Бе забравила за синините.

— Не ме болят. — Гласът ѝ едва се чувайте от течащата вода.

— Мислех, че вчера беше в Ричмънд с Марти — глухо подхвърли той.

Сюзан усети, че затъва все повече и повече в лъжата си.

— Бях. Паднах, преди да тръгнем.

— Разбирам...

Сюзан стоеше пред мивката с гръб към него. Не биваше да го лъже повече. С Кейси се почувства ужасно, но с Джед беше още по-лошо. Тя се обърна и изчака, докато той вдигне поглед. Сивите ѝ очи срещнаха неговите.

— Не е вярно. Казах тази версия на Кейси, защото не можех да ѝ кажа истината.

— Понякога е по-трудно с децата. — Джед остави молива си. — Ако искаш да поговориш с някого, опитай с мен. Умея да изслушвам.

Сюзан се поколеба за миг, после взе един стол и седна.

— Не знам как да започна, дори не знам дали мога да ти обясня какво се случи.

Джед се пресегна и улови ръката ѝ. Докосването му ѝ подейства успокояващо и тя започна. В началото нерешително, но постепенно се отпусна. Разказа му как е минал денят ѝ в Ричмънд с Марти и всичко, което бяха направили, как се прибраха вкъщи за вечеря, как всичко беше наред, освен дребния спор къде да живеят след сватбата.

— Но след като ти се обади по телефона, той неочаквано се промени. — Сюзан търсеше думи, с които да опише изражението на годеника си. Не успя и продължи: — Винаги е бил ревнив и с подчертано собственическо чувство. Такъв си е. Но този път... — Тя нервно завъртя пръстена си. — Този път наистина беше побеснял. Сграбчи ме за ръцете и ме раздруса, а когато му казах, че ми причинява болка, ме пусна, макар и не веднага.

Джед отклони поглед, усещайки как се опитва да оправдае поведението на Марти. Колко погрешно бе изтълкувал обаждането му. Няколко минути Джед се бореше с нарастващия си гняв. Не можеше да бъде спокоен при мисълта за разигралата се сцена. Никой мъж нямаше право да удря жена, и то жена като Сюзан...

— Защо искаш да се омъжиш за него? — попита я той накрая.

— Защо ли? — Сюзан го погледна изненадано. — Поради същите причините, поради които го правят всички. Срещаме се от дълго време. И двамата искаме дом и деца, и... — Сюзан се намръщи. Беше много трудно да обясни защо всъщност иска да се омъжи. Тя отново погледна годежния си пръстен. — Когато иска, може да бъде много приятен, а и знам, че ме обича.

— Толкова, че оставя отвратителни синини по ръцете ти?!

— Джед, не е честно!

Той дълго я гледа, после взе ръцете ѝ в своите.

— Може би не е. Може би преувеличавам, но той те е наранил, Сюзан! Бих се обзаложил, че и отпреди таиш страхове относно него...

Сюзан кимна и погледна встрани.

— Понякога, но женитбата е толкова важна стъпка и съм сигурна, че всички поемат някакъв риск. Човек никога не може да бъде абсолютно сигурен...

— Може би си права. — Джед искаше да ѝ каже още много неща, но не можеше. Както преди, така и сега. Той се наведе и само нежно я целуна по челото, като едва устоя на порива да я притисне в прегръдките си.

СЕДМА ГЛАВА

Джед смачка още една рисунка и я хвърли в препълненото кошче. За кой ли път през изминалата седмица сядаше на работната маса и неизменно започваше да рисува Сюзан. Образът ѝ го преследваше и необяснима сила сякаш движеше ръката му по листа. И този път изпод графита се появи стройната фигура на тичаща жена, която пригладваше назад коса с изящните си дълги пръсти, на единия, от които блестеше диамант. С едно движение той откъсна поредния лист и го запрати в кошчето.

Трябваше да накара Сюзан да се опомни. Но как? Тя не можеше да се омъжи за някой, който оставя синини по тялото ѝ. Ясно беше като бял ден. На всички, освен на нея. Джед стана и отиде до прозореца. Декемврийското небе тегнеше оловносиво, също като настроението му. Поляната и оголелите клони на дъба бяха покрити с тънък скреж. Той погледна ниския изкривен клон, с който бе свързано името на комикса му и се почувства така, сякаш виси на него, потънал в грижи за една жена, която принадлежи другиму. Но тя не принадлежи на Марти, по дяволите! Не и през следващите три месеца и половина. И никога нямаше да му принадлежи, ако зависеше от него. Джед отиде до масата, но желанието му за работа се бе изпарило. Надникна в кухнята — Лъки спеше. Когато влезе вътре, кучето веднага се изправи и замаха с опашка.

— Съжалявам, приятелю, но днес не ми е до игра. — Джед го потупа по главата и кучето изскимтя в очакване. — О, добре, добре... — примири се Джед и си взе палтото. — Може да потичаме.

Той му сложи каишката и излязоха през задната врата. Вече им бе станало ежедневен ритуал. Кучето се бе възстановило напълно и с удоволствие тичаше по няколко километра. А Джед бе открил, че след подобни разходки желанието му за работа се възвръща.

Докато тичаха по неравния тротоар на улица „Чери“ покрай големите стари къщи с коледни венци от клонки по вратите, Джед вдишваше дълбоко свежия въздух и усещаше как се отпуска. Свиха по

Шеста улица, но когато една катеричка претича през пътеката, Лъки не се втурна да я преследва. Умно куче. Може би стана добре, че го задържаха, помисли си Джед, въпреки че им костваше доста грижи. С Кейси се бяха превърнали в добри приятели, както Лейди и Сюзан. Отново Сюзан! Нежна, интелигентна, прекрасна... Само да можеше да я убеди, че Марти не е подходящ за нея.

Джед ускори темпото, но Лъки не изостана. Изведнъж в съзнанието му проблесна смущаващата мисъл — прекалено много я харесваше. Нямаше смисъл да се заблуждава. Независимо от неговото несъгласие, тя щеше да се омъжи за този търговски пътник през април и край. Единственият разумен изход бе да стои по-далеч от нея. Той се обърна и пое по обратния път. Трябваше да престане да бълнува за нея и да се захване за работа.

Сюзан се облегна на капака и обърса снега от предното стъкло на джипа с ръкавицата си. Беше се стъмнило и снеговалежът се бе засилил. Докато завиваше по пътя за фермата на Ал Кенър, тя си мислеше за Джед. През последните две седмици често мислеше за него, но беше толкова заета, че нямаше време да се отбие да го види. Трябваше да изясни нещата, защото бе оставила у него погрешно впечатление за Марти.

Джед не знае за цветята, каза си тя, и пусна чистачките на предното стъкло. Пристигнаха, след като той си тръгна онази неделя. Букет рози с картичка, на която пишеше просто „Обичам те! Марти“. Няколко дни по-късно двамата отново отидоха на вечеря и дълго разговаряха, а всеки ден след това, той ѝ се обаждаше с новини за сватбата или за работата си. Сюзан беше убедена, че избликът му е бил случаен. Но изразът в очите му понякога я тревожеше.

Джипът пое по утъпкан път и тя забеляза светлините на фермата. Паркира до обора.

— Добре, че успяхте да дойдете, докторе — появи се веднага Ал Кенър и отвори вратата на джипа. — Боях се, че снегът и тъмнината могат да ви попречат. Принцеса Маргарет е много зле.

— Щях да дойда по-рано, но нали разбирате, труден ден. — Сюзан си нахлупи качулката и слезе.

Снегът се стелеше безспир. Ал Кенър и семейството му бяха отгледали кравата от малко теленце и една от дъщерите му бе решила, че благородството на животното ги задължава да го кръстят Принцеса Маргарет. Веднъж получила такова име, кравата сякаш започна да се чувства като височайша особа и изискваше всички да я гледят.

— Какво ѝ е на моята любима холандска Холстейн?

— Пак този крак, докторе. От два дни куца. Тази сутрин, когато ви се обадох, едва вървеше.

Сюзан отвори задния капак на джипа, където държеше инструментите си за работа: спринцовки, превръзки, въжета, ваксини и лекарства. Сложи кожената ветеринарна престилка и последва Ал при Принцеса Маргарет.

— Мислиш ли, че ще можем да я вкараме в обора?

— Напоследък е станала малко опърничава и необщителна. — Като стоеше на разстояние, той метна едно въже на врата ѝ и я поведе към отворената порта на обора. Принцеса Маргарет се задърпа, опъна въжето и зарови с копита в кишата.

— Хайде, Принцесо, хайде... — придумваше я Ал.

Минаха почти двацет минути, докато я прелъжат да влезе в обора, където Сюзан можеше да прегледа инфектирания крак. Тя задържа копитото на бедрото си, защитено от кожената престилка, почисти инфектираното място и сложи мехлем.

— Ще трябва да сменяш лекарството по веднъж на ден — обясни тя на Ал, когато свърши. — Ще дойда да я видя пак след седмица.

Фермерът кимна. Докато Сюзан събираше нещата си, Ал Кенър изчезна за минута и се върна с един голям кокал.

— Запазих го за Лейди — рече той и го подаде на Сюзан. — Нещо като коледен подарък.

Сюзан му благодари, взе кокала и тръгна към джипа. Хората, които живееха в околностите на Картърсбърг са едни от най-милите хора на света, реши тя. След това обърна джипа и потегли към къщи. Марти щеше да се убеди в това, ако прекараше повече време сред тях.

Може би щеше да ѝ се удаде удобен случай да повдигне този въпрос по време на празниците. Тя си спомни за красивото червено цвете — коледна звезда, което Марти ѝ беше изпратил предишния ден, придружено от покана за коледна вечеря в дома на родителите му в Ричмънд. След това говориха по телефона и тя се съгласи да остане

няколко дни след празниците да им погостува. Вече се бе уговорила с ветеринарния лекар на Хилсбъро да се грижи за пациентите ѝ, докато я няма. Единственият проблем беше Лейди. Може би Джед и Кейси щяха да ѝ помогнат. Сюзан се намръщи. Лейди беше проблем, но не само за празниците. Необяснимо защо, но Марти не харесваше кучето ѝ, а Сюзан усещаше, че антипатията им е взаимна. Ще трябва да измисли нещо, но по-късно.

Когато наближи града, погледна кокала и си помисли за Лъки. Кейси ѝ беше казала предишния ден, че кокалите вършат доста добра работа, но в магазина били свършили. Лейди нямаше да има нищо против да му го отстъпи. Сюзан погледна часовника. Беше почти десет. Кейси сигурно си беше легнала, но Джед едва ли. Тъкмо щеше да говори с него да им остави Лейди за празниците. Тя бавно зави покрай къщата и когато видя, че свети, паркира джипа на алеята. Наистина ѝ се искаше да види Джед.

Когато звънна, Кейси все още беше будна и излезе на пръсти на горната площадка на стълбите, за да види кой идва толкова късно. Чу, че баща ѝ покани някого вътре. По гласа му усети колко се зарадва на късния гост. Тогава разпозна гласа на Сюзан и се втурна надолу по стълбите, следвана от Лъки.

— Кейси! Надявам се, че не съм те събудила. Донесох кокал на Лъки.

— Страхотно! Нали ти казах, че сме ги свършили. — Кейси взе кокала, а Лъки излая радостно. — Какво ще кажеш за чаша горещ шоколад?

— Съжалявам, Кейси — прекъсна я Джед. — Утре си на училище.

— Но, татко... — По изражението му личеше, че няма смисъл да спорят. Тя се заизкачва обратно по стълбите и измърмори: — Хайде, Лъки! Гонят ни.

— Ще се видим утре, Кейси — извика Сюзан след нея.

Кейси обаче се спря горе на стълбите, когато чу, че баща ѝ и Сюзан влязоха в кухнята. Тогава бързо се промъкна при вентилационната шахта в банята.

— Лъки, тихо — прошепна тя. Но кучето излая ентусиазирано. — Не, Лъки, не разбираш ли? Ето, дъвчи това. — Той ухапа новата играчка, легна и започна да я дъвче. Кейси се надяваше това да го

накара да мълчи. Последният път, когато бе подслушвала през вентилационната шахта, разговорът си заслужаваше.

— Не трябва да се извиняваш, че идваш в десет часа — чу Кейси баща си. — Аз съм нощна птица. Винаги съм бил такъв.

— Всъщност очаквах, че дъщеря ти си е легнала — отвърна Сюзан.

— По принцип би трябвало. — За минута и двамата замълчаха и Кейси се приближи още повече до решетката, за да се увери, че не пропуска нещо важно.

— Щом си мислела, че Кейси е заспала, тогава си дошла да видиш мен — подхвърли Джед.

Той май беше прав, осъзна Кейси. Тази констатация я развълнува. Толкова искаше Сюзан и баща ѝ да станат близки приятели, но ѝ стана малко неприятно, че Сюзан идва само заради него.

— Ами всъщност мисля, че може би наистина дойдох да те видя. Отивам в Ричмънд за празниците и се чудех дали ти и Кейси можете да приютите Лейди.

— Разбира се, Сюзан. Знаеш, че винаги можеш да разчиташ на нас.

— Благодаря ти, Джед! Има и още нещо — добави тя след минута. Явно се колебаеше. — Джед, онова, което ти казах за Марти... Просто си мислех, че... — Тя отново замълча.

— Притесняваш се, че ми го каза и съжаляваш, нали? — Тонът му бе рязък.

— Не, Джед, въобще не е така... Почувствах се много по-добре, след като го споделих с теб, но се боя, че ти създадох погрешна представа за Марти. Когато си припомних какво всъщност ти казах, ми се стори толкова ужасно, все едно че ме е нападнал или нещо такова, а въобще не беше така.

Кейси потисна кашлицата си и притисна ухо към решетката. Значи все пак Марти го беше направил. Наистина той ѝ бе причинил онези синини. Кейси напрегна слух да разбере дали няма да кажат как точно се е случило.

— Сюзан, не чу ли нещо?

Кейси затаи дъх.

— Нещо като кашлица ли?

— Да, като кашлица. — Столът на Джед изскърца по пода. — Може би трябва да проверя къде е Кейси.

Възможно най-тихо момичето се върна на пръсти в спалнята си. Лъки я последва с щастливо скимтене. Кейси се мушна в леглото, като се надяваше пружините да не изскърцат и Лъки да не я издаде. Последното нещо, което желаше, беше баща ѝ да открие, че е подслушвала през вентилационната шахта.

Джед сложи ръка на рамото на Сюзан и кимна към горния етаж. Тя се усмихна и също кимна.

— Защо не отидем в ателието ми, както ти го наричаш — предложи той. — Там може би е по-уединено. В тази къща звуците се предават по вентилационните шахти. Не знам дали Кейси подслушва, или не, но там може да сме сигурни, че никой няма да ни чуе.

Сюзан се разтревожи:

— О, Джед, мислиш ли, че е чула това, което казах за Марти? Излъгах я за синините и затова се чувствам ужасно, но не мислех, че едно дете трябва да чува такива неща.

Джед се поколеба. Ако се съдеше по въпросите, които Кейси му беше задала, той беше сигурен, че тя сама си е направила заключения.

— Кейси е много прозорлива. Мисля, че вече има мнение по въпроса.

— Трябва ли да говоря с нея за това?

— На този етап мисля, че е по-добре да оставиш всичко, както си е. Освен, ако не се повтори.

Сюзан се наведе към него.

— Няма, Джед! Сигурна съм. Марти и аз говорихме за това, и съм убедена, че не е искал да ме нарани.

Джед срещна погледа ѝ, но не пролича да го е убедила.

— А още ли си сигурна, че искаш да се омъжиш за него?

Тя погледна диаманта, който блестеше на пръста ѝ. Беше красив символ на обещанието, което тя и Марти щяха да си дадат — като се вричат във вечна любов. Толкова искаше да вярва в доброто им бъдеще! Погледна Джед с нетрепващи очи.

— И преди ми зададе този въпрос. Всичко, което мога да ти кажа, е, че така мисля...

Джед прокара пръсти през косата си, изправи се и отиде до прозореца, после закрачи нервно из стаята. „Така мисля...“ Не беше

достатъчно да решиш да се обвържеш с някого за цял живот, но той не знаеше как да я убеди. Продължи да крачи още известно време с ръце в джобовете. След това се обърна към Сюзан.

— Искам да си щастлива. — Гласът му беше дрезгав. — Толкова те харесвам и искам да бъда сигурен, че знаеш какво правиш. — Той отново седна до нея и взе ръцете ѝ в своите. — Не искам да се омъжваш за него само защото си се сгодила. Ти си по-особен човек, Сюзан. Заслужаваш някой, който може да го оцени, някой, който ще те обича и ще го е грижа за теб...

— Как можеш да кажеш, че Марти не ме обича?! Той ми подари този скъп пръстен и уреди чудесна сватба. Води ме в романтични ресторанти и ми се обажда поне по два пъти на ден, когато не ме вижда. Изпраща ми прекрасни цветя. Винаги се интересува какво правя и къде съм била. Става ревнив дори ако погледна друг мъж. Това не значи ли, че ме обича? Какво повече може да направи?

— Добре, добре... Значи те обича. Но ти обичаш ли го? Достатъчно ли го обичаш, за да се омъжиш за него?

— О, Джед... — Сюзан стисна силно ръката му, докато се опитваше да намери думи, за да му обясни какво чувства. — През целия си живот съм искала да срещна мъж, който желае същите неща като мен — дом, деца, финансова сигурност... Докато растях няхах нито едно от тези неща. Майка ми живееше самотно, баща ми я изоставил, когато съм била бебе. Никога няхахме достатъчно пари, въпреки че тя работеше на две места. Пораснах, преди още да навърша седем години. Не искам децата ми да живеят така. Не искам да плачат сами в креватчетата си през нощта, защото са безпомощни, че майка им няма пари за наема и отново ще ги изгонят...

— Никога не си ми казвала това. — Джед я погледна състрадателно.

— Не съм го казвала на никого.

Той отново стисна ръката ѝ.

— Дори и на Марти?

Сюзан пребледня.

— Казах му само, че родителите ми са мъртви и това е почти вярно. Майка ми почина точно след като се дипломирах, а баща ми все едно, че е мъртъв. Не съм го виждала, откакто ни е напуснал. — Тя

потърси разбиране и го намери в очите му. — Произходът на Марти е различен. Той няма да го разбере...

— Да-а-а... — Джед се пренесе в спомените си за първите години от брака им с Елизабет. Нямаха пари, но това не беше проблем. Живееха в малък апартамент над един гараж, ядяха предимно хотдог и фъстъчено масло и го компенсираха, като непрекъснато се любеха на изтърбушеното старо легло, което бяха пренесли от тавана на майка й. Появяването на Кейси беше напълно неочаквано чудесно събитие. Повечето от дрешките и обзавеждането за бебешката стая взеха от магазин за вещи втора употреба. Детското креватче им струваше три долара и петдесет цента, а той го беше боядисал яркочервено, защото мислеше, че едно дете би било по-щастливо, ако гледа червено креватче, а не бяло. Знаеха, че един ден ще имат достатъчно пари. Ужасното бе, че това не стана преди смъртта на Елизабет. След като започна да рисува поредицата „Сам в рискована ситуация“, нещата се промениха, но тези ранни години вероятно щяха да останат най-щастливите в живота му. Как да обясни на Сюзан какво означава щастлив брак? А и може би грешеше и тя обичаше Марти. Джед нежно я прегърна.

— Мисля, че трябва да вярваш на собственото си сърце.

Тя отново погледна диамантения пръстен.

— Да, вярвам му — прошепна.

Той обаче не бе сигурен, макар да не знаеше как да я предпази от евентуална ужасна грешка.

Кейси надникна през заснежените клони, обгърнали къщичката на дървото. Били тъкмо се промъкваше през храстите. След малко той се покатери по въжената стълба към платформата. Както винаги закъсня, но тя го изчака, защото след това, което бе чула снощи, знаеше със сигурност, че Марти е наранил Сюзан и трябваше да го сподели с някого.

— Съжалявам — извини се той. — Наложил се да занеса едни глупави сладки вместо майка ми. Уж трябваше да изглеждат като Дядо Коледа, но едва ли някой би познал. — Той млъкна, за да си поеме дъх и тогава забеляза промяната в Кейси. — Хей, какво си правила с косата

си? — Той се протегна и дръпна един кичур, който се бе измъкнал от плетената ѝ шапка.

Кейси притеснено се сви и пъкна кичура обратно под шапката.

— Навих си я малко. С новата ми маша. Странно ли изглеждам?

— Не, добре е.

— Реших да се упражня за Коледната нощ, когато ще пея в хора.

— О-о-о! — Били гледа още няколко секунди приятелката си, после шумно се изкашля. — Затова ли искаше да се видим тук, за да ми покажеш новата си прическа?

— Не ставай идиот! — Кейси се обърна и ритна снега с крак. — Не знам какво да предприема със Сюзан. — Изчака да види дали той ще направи някоя дълбокомъдрена забележка, но Били мълчеше и тя продължи: — Преди две седмици Сюзан имаше големи синини и по двете ръце, точно като отпечатъци от пръсти. Опита се да ги скрие. Каза, че е паднала и се с ударила на бюрото в клиниката.

— Е, и?

— Ами, излъгала ме е. Синините са от Марти.

— Откъде знаеш?

Кейси го погледна право в очите.

— Подслушах през вентилационната шахта снощи, докато Сюзан и баща ми разговаряха. Все още не знам как се е случило, защото се преместиха, преди да стигнат до тази част... Май ме бяха усетили.

Били обиколи веднъж дървената платформа, като правеше равномерни крачки в снега и накрая отново застана пред Кейси.

— Ако Сюзан се омъжи за този тип Марти, тя може да си има сериозни неприятности.

Кейси кимна мрачно.

— Знам.

— Не — продължи Били, имам предвид истински неприятности. Спомняш ли си онази книга?

— Коя книга?

— На Алисън Крейг. За едно дете, чийто баща бие майка му.

Внезапно Кейси си припомни случая. Беше чела книгата миналата година и тогава не ѝ направи особено впечатление, защото не можеше да си представи някой да се държи по този начин.

— Да, а майката продължаваше да го прикрива, докато накрая не се озова в болница и докторът не разкри всичко, нали?

— Нещо такова. — И двамата замълчаха за минута, като мрачно пристъпваха в снега, припомняйки си историята. Накрая Били сви рамене. — Може би трябва да дадеш книгата на Сюзан и да я накараш да види на какво се обрича.

— Да — кимна Кейси. Точно това трябваше да направи. — Благодаря, Били! — Тя стисна ръката му с двете си ръце и забеляза, че цялото му лице порозовява. Сигурно беше от студа.

Той промърмори нещо, което не можа да разбере съвсем ясно, после я прегърна непохватно и ѝ помогна да слезе от дървото. През всичките години, откакто се познаваха, никога не беше го правил.

На следващата сутрин Кейси отиде в училищната библиотека преди първия звънец. Нетърпеливо запрелиства едно списание в очакване на Маргарет Хеникър, която влезе с чаша чай и с издута папка.

— Много си подранила тази сутрин, Кейси — рече тя. — Проблем с домашното ли? — Тя остави папката на бюрото и се приготви да чуе припряна молба за информация по някой неясен въпрос.

Кейси поклати глава:

— Не и този път. Искам една книга на Алисън Крейг — „Животът невинаги е такъв, какъвто изглежда“, а не мога да я намеря на полицата.

— Да проверим върнатите. — Маргарет тръгна веднага да търси книгата. — Ако нямам точно тази, вчера върнаха няколко други книги на същата авторка.

— Не — каза Кейси, — искам точно тази.

Докато прехвърляше книгите, Маргарет се замисли за молбата на Кейси. Държеше се като дете, което определено има нещо наум, а книгата, която искаше, беше за съпруг, който бие жена си. През годините тя бе стигнала до извода, че децата никога не търсят нещо случайно.

След няколко минути намери книгата и я подаде на Кейси.

— Има ли някаква специална причина, за да искаш точно тази книга? — попита тя внимателно.

— Ами... О, не, всъщност не. — Кейси вдигна шарещ поглед от първата страница. — Чух, че е интересна.

Този отговор направи Маргарет още по-подозрителна.

— Може би греша, но не участва ли в дискусиата върху същата книга миналата година?

— О, да, може би... — измърмори Кейси неясно. — Сигурно съм забравила. — В този миг звънецът удари и тя побърза да се измъкне от библиотеката.

Училището утихна. Маргарет остана замислена и когато вдигна поглед, видя Ед да влиза в библиотеката. Той я посещаваше почти всяка сутрин, когато знаеше, че ще бъдат сами, за да не може никой да види погледите, които си разменяха. Маргарет все още беше загрижена за Кейси.

— Ед, можеш ли да предположиш защо Кейси Паркър ще иска да чете книга за жена, която съпругът ѝ жестоко бие?

Ед се засмя.

— Имаш предвид тази книга, която момичето толкова задълбочено четеше, че едва не се блъсна в мен?

— Дойде в училище двамадесет минути по-рано, за да я вземе. Не мога да си го обясня, освен ако някой от приятелите ѝ няма подобен проблем.

— На всеки друг бих казал, че има развинуто въображение. — Ед леко я погали по гърба и се усмихна. — Но за теб знам, че притежаваш страхотна интуиция. — Очите му заблестяха и той добави: — Както и много други неща.

— Ед! — Маргарет заби поглед в бюрото, като се опита да скрие червенината си, макар да ѝ стана приятно. — Опитвам се да измисля какво да правя с Кейси.

— Ще измислиш — рече Ед убедено. — Познавам те. Но в момента се мъча да измисля нещо за довечера — усмихна се той широко. — Свободна ли си да кажем от привечер до пет сутринта?

Маргарет вдигна лъчезарен поглед.

— За теб винаги! — Знаеше колко много му се иска да я целуне, но не можеше да си го позволи в училищната библиотека. Вътрешната му борба я забавляваше.

— Само изчакай до довечера! — заплаши я той.

Маргарет се засмя. И тя не издържаше.

По време на обяда тя вървеше през препълнената шумна кафетерия, като се надяваше да е останало още кисело мляко с ягоди, когато забеляза Кейси, напълно погълната от същата онази книга. Тя сериозно се обезпокои и реши да се обади на Джед Паркър, за да го помоли да се отбие. Ако Кейси имаше приятел с подобни проблеми, тя щеше да се нуждае от подкрепата на възрастен човек.

ОСМА ГЛАВА

Джед беше абсолютно сигурен, че Маргарет Хеникър го е помолила да се отбие в училищната библиотека, за да си осигури подкрепата му за програмата с книгите на Алисън Крейг. Той беше готов да ѝ я даде. След разговора си със Сюзан и Кейси преди известно време, беше променил мнението си. Не бе много съгласен с някои от засегнатите теми, но щом децата се интересуваха от тях, книгите трябваше да се оставят.

Когато Джед влезе в библиотеката, отнякъде се чу шум на падащ предмет и Маргарет Хеникър се появи иззад високите стелажи.

— Много мило от ваша страна, че дойдохте, господин Паркър.

— Няма защо да ми благодарите. — Той реши да ѝ предложи подкрепата си веднага, за да не губят излишно време. — И без това исках да говоря с вас. Оттеглям протеста си срещу книгите на Алисън Крейг. След като прочетох няколко и поговорих с Кейси, намирам, че от тях има полза.

Маргарет се изненада и остана много доволна, че е спечелила още един поддръжник. Все пак, брояха се на пръсти.

— Много се радвам да чуя това, господин Паркър.

— Но трябва да сте наясно, че не одобрявам всичко, което авторката пише — добави Джед бързо, за да не сметне тя, че се ангажира безрезервно.

Маргарет кимна.

— Нито пък аз, господин Паркър. Просто помагам на децата да решат някои социални проблеми, важни за тях.

Джед протегна ръка, за да се сбогува и предложи:

— Обадете ми се, ако мога да ви помогна с нещо.

— Господин Паркър — каза Маргарет бързо, — високо оценявам подкрепата ви, но ви повиках по друга причина.

Джед я погледна объркано.

— Да не би Кейси да се е забъркала в нещо?

— О, не, не е — увери го Маргарет. — Защо не седнем?

Джед я последва до една от дългите маси в читалнята, където тя му разказа за молбата на Кейси.

— От опит знам, че такава спешна молба за определена книга, обикновено е свързана с лични проблеми — обясни тя. — Чудех се дали не се отнася до някой от приятелите на Кейси.

Колко е близо до истината, помисли си Джед и погледна библиотекарката с уважение.

— Благодаря ви, че ми казахте. — Джед внимателно подбираше думите си. — Кейси знае за един такъв случай, за който и аз съм в течение. Ще поговоря с нея...

Бе готов да ѝ каже повече, за да разбере Маргарет колко добра интуиция има, но тя го прекъсна:

— Оставям всичко на вас, господин Паркър. Проблемите свързани с побои и насилие са наистина сериозни и си помислих, че Кейси може да има нужда от помощ.

Думите ѝ още звучаха в съзнанието на Джед, докато караше към къщи. Не можеше да се отърве от тях и когато седна в ателието си и се опита да се концентрира върху работата. Всъщност Кейси нямаше нужда от помощ. Сюзан беше тази, на която трябваше да се помогне. Освен... Съмнението го загриза отново. Ами ако тя беше права, а той грешеше? Синините може би бяха само една грешка от страна на изморен, разстроен, ядосан и превъзбуден малко повече от необходимото мъж, разкаял се след това и зарекъл се никога да не се повтори? Ами ако все пак се повтори?

Джед отиде в кухнята, тъй като не можеше да работи. Когато Кейси се върна от репетицията на хора, го завари да готви „чили“.

— Здравсти, татко. — Раничката ѝ тупна на пода и тя се наведе да прегърне Лъки. Кучето излая доволно и я лизна по лицето с дългия си влажен език.

— Как мина репетицията?

— Добре. Както обикновено, но този път и органистът репетираше с нас, защото коледното представление приближава. — Тя отиде до печката и помириша чилито. — Кога ще вечеряме? Умирам от глад.

— Веднага. — Джед сипа ястието в две чинии и сложи на масата солени бисквити и купа настъргано сирене „чедър“, Кейси седна срещу

него, а Лъки зае обичайното си място до стола ѝ. Джед реши, че докато вечерят, няма да е зле да поговори с Кейси за Сюзан.

— Видях, че четеш нова книга на Алисън Крейг — започна той.

— Да.

— За какво се разказва?

Кейси лапна пълна лъжица и измърмори:

— За едно момиче, чийто баща бие майка ѝ, а майката измисля всевъзможни лъжи като причина за нараняванията си.

— Защо си избрала тъкмо тази книга?

Кейси го погледна предпазливо и заби поглед в чилито.

— Чух, че историята е интересна.

Джед реши да смени тактиката. По-добре да кара направо.

— Може би си разтревожена, че Марти не се отнася добре със Сюзан?

Кейси натроши няколко солени бисквити и добави още сирене в чилито си. Измина цяла минута, преди да отговори.

— Да. Откъде знаеш?

— Досетих се.

Доказателствата бяха красноречиви, помисли си тя, но замълча.

За пръв път откакто бе седнала на масата, Кейси погледна баща си.

— Знам, че той ѝ е направил онези синини по ръцете и не ме интересува какво казва тя. Случаят е същият като с жената в книгата. И знаеш ли какво става накрая?

Джед поклати глава.

— Съпругът ѝ я удря толкова силно, че тя се строполява надолу по стълбите и едва не се пребива.

Джед обмисляше казаното. Тя също се замисли.

— Не можеш ли да кажеш на Сюзан да не се омъжва за Марти?
— не се сдържа момичето. — Тя ще те послуша.

Колко му се искаше да го стори! Всячески се бе опитал да накара Сюзан да си зададе някои въпроси, но уви!

— Не мога да ѝ нареждам какво да прави, Кейси. Тя сама трябва да реши.

Дъщеря му го погледна осъдително.

— Ами ако я нарани по-сериозно? Как ще се чувстваш тогава?

Джед я погледна. И той си бе задавал тези въпроси десетки пъти вече. Но как можеше да попречи на сватбата на Сюзан? Имаше ли право дори да се опитва да го стори?

— Правя, каквото мога, Кейси, разбираш ме, нали? — Подобно малодушно отстъпление не беше в характера му, но какво друго можеше да й каже?

— Да, разбирам те, татко — отвърна тя.

За момент на Джед му мина мисълта кой от двамата всъщност е по-силният и по-решителният.

Седмицата преди Коледа се изниза и преди да се усетят, настъпи Бъдни вечер. Църквата сияеше в светлината на свещите, олтарът беше обкичен с червените цветове на коледни звезди, а грубите дървени ясли очакваха младенеца. Всеки момент малко дете щеше да положи в тях повита в пелени кукла и за миг всички щяха да съпреживеят за пореден път чудото на Рождество Христово.

Кейси седеше на балкона сред хористите и се опитваше да се съсредоточи върху тържествената проповед на свещеника. Ала мислите й все отлитаха към купчината подаръци, които я чакаха под коледното дърво вкъщи. Беше щастлива, защото през целия ден беше опаковала подаръци и бе приготвяла сладки, а когато тя и баща й взеха Сюзан на път за църквата, щастието й стана пълно. След празничната служба щяха да се върнат у дома да се угостят с топло питие, приготвено от разбити яйца със захар, мляко и вино, и коледни сладки, които Кейси сама беше направила. Сюзан щеше да доведе и Лейди, защото рано на следващата сутрин заминаваха за Ричмънд.

Кейси огледа присъстващите, цялото паство беше тук. Погледът й постоянно се спираше на познати лица. Били седеше на третата редица със семейството си, облечен в костюм, с червена вратовръзка. Изглеждаше много добре, като се изключи зализаната му назад коса. Надяваше се да хареса пъзела, който щеше да получи. Госпожица Хеникър и господин Арнолд седяха един до друг на една от задните редици. Напоследък доста често ги виждаше заедно. Чудеше се дали и другите са го забелязали. Сюзан и баща й седяха по средата. Сюзан бе си избрала място до дясната страна на пътеката в случай, че я извикат спешно. Като ветеринарен лекар тя трябваше да отговори на всяко

повикване, отправено по радиотелефона, който винаги носеше със себе си. И сега го бе закачила на колана на червената си рокля. Беше красива. Страните ѝ розовееха, а очите ѝ блестяха. Косата ѝ меко се виеше на къдрици около лицето, като на онези красавици по рекламите за шампоани. На Кейси никак не ѝ се искаше Сюзан да прекарва Коледата с Марти.

Органистът вдигна ръка и всички се изправиха безшумно, както бяха репетирали. Диригентът на хора щеше да остане доволен, помисли си Кейси. Когато стигнаха до средата на втория куплет на песента „Радост за света“, тя видя как Сюзан и баща ѝ стават от пейката и бързо се запътват към изхода на църквата. Явно ѝ се бяха обадили. Това означаваше, че Сюзан излиза, за да говори по телефона.

Хорът изпя „Радост за света“ и подхвана „Тиха нощ, свята нощ“. Кейси пееше, като едновременно следеше диригента и какво става в църквата. Ако Сюзан и баща ѝ не се върнеха веднага, това означаваше, че има някакъв извънредно спешен случай и те щяха да отидат на адреса. По средата на „Тиха нощ, свята нощ“ Кейси взе незабавно решение. Тя закри уста с ръка, сякаш ѝ бе прилошало, измъкна се между хористите и се затича надолу по стълбите. Облече палтото си и хукна към паркинга. Зад гърба ѝ звучаха заключителните акорди на Коледния химн.

Джед и Сюзан тъкмо се качваха, когато тя се появи.

— Кейси! — възкликна Джед. — Какво правиш тук?

— Хорът почти свърши изпълненията си, видях ви, че излизате и исках да дойда с вас.

Баща ѝ не беше никак доволен, но по лицето на Сюзан пробяга усмивка.

— Трябваше да останеш, Кейси — каза Джед строго.

— Но вече не мога да се върна. Ще объркам всичко.

— Добре, качвай се — въздъхна Джед.

— Какъв е спешният случай? — Кейси се облегна на оградата, докато Джед изкарваше колата от паркинга.

— Една кобила има проблеми с раждането във фермата на Делани — отвърна Сюзан. — Баща ти ще ме закара до клиниката, за да взема моя джип. Нямаме много време.

— Може ли да дойда с теб? — Сюзан погледна Джед.

— Ако искате, можете да дойдете и двамата. Така дори ще спазим библейската традиция да прекараме Коледната нощ в обор.

— Може ли? Може ли, татко?

Джед се колебаеше. Гневът му се стопи. Едва ли можеше да има нещо по-добро от това, да прекараш Коледната нощ, наблюдавайки чудото на раждането с хората, които най-много обичаш. Той се усмихна на Сюзан, осъзнал, че са на път да споделят нещо много вълнуващо.

— Добре, Кейси. Ще прекараме Коледната нощ в обора на Делани.

Джед паркира до джипа на Сюзан. Преди да се качат, тя облече една сиво-зелена престилка, за да не си изцапа роклята и смени високите си елегантни обувки с поизносени гумени ботуши. Настаниха се в джипа с Кейси помежду им и потеглиха.

Докато пътуваха, Кейси засипваше Сюзан с въпроси.

— Защо това жребче се ражда сега, а не през пролетта?

— Не знам със сигурност, тази кобила не е моя постоянна пациентка. Предполагам, че се е отклонила малко от предполагаемата дата за раждане.

— А защо жребчето се ражда през нощта? Всички ли жребчета се раждат през нощта?

— Повечето — отговори Сюзан и включи радиото, за да слушат коледни песни, докато пътуват. — Това може би е останало още от времената, когато конете са живели на свобода на табуни. Тъмнината осигурявала безопасността на новородените, защото много по-малка била вероятността хищниците да открият малките през нощта. Домашните животни са съхранили и до ден-днешен древните си инстинкти за оцеляване.

— Много време ли трае... раждането?

Сюзан се взря в тъмнината, докато открие пътя към фермата на Делани.

— Не, повечето жребчета се появяват на бял свят за по-малко от час, но няколко часа преди това, кобилата усеща приближаващото раждане и започва нервно да се разхожда насам-натам — продължи след малко тя.

— Но при тази кобила положението май е по-сложно?

Сюзан разбираше опасенията ѝ. Може би трябваше да ги предупреди, че вечерта може да не завърши щастливо.

— Не знам какво точно ѝ има, Кейси. Надявам се да е нещо, с което да мога да се справя. Невинаги шансът жребчето да оживее, е голям.

Кейси мълча няколко минути. Сюзан се протегна и стисна ръката ѝ.

— Знам, че ще ти бъде мъчно, но...

— Не искам малкото да умре! — Гласът ѝ затрепери.

— Нито пък аз, Кейси. Ще направя всичко възможно.

Фред Делани ги чакаше, когато Сюзан паркира джипа до хамбара.

— Весела Коледа, Фред — поздрави го Сюзан, слизайки от джипа.

Старият фермер кимна.

— Съжалявам, че трябваше да дойдеш чак дотук в Коледната нощ, докторе, но изглежда Лулу ще роди трудно.

— Ще се опитам да ѝ помогна — успокои го Сюзан.

Когато влязоха в конюшните, ги лъхна миризмата на слама. Една-единствена лампа светеше над големия бокс, където неспокойно пристъпваше сива петниста андалуска кобила. Когато Сюзан се приближи, тя започна да рие с предно копито, като стържеше дървения под през сламата. След това обърна глава към задницата си.

— Ето, такава е! Прекалено е нервна — обърна се фермерът към Сюзан. — Не мога да заведа семейството си на църква. Лулу е любимката на децата. Те ще бъдат много нещастни, ако ѝ се случи нещо.

Сюзан извади акушерските си ръкавици.

— Дръж се, Лулу — рече тя успокояващо. — Я да видим какво ти има.

Кейси намери един стар дървен стол встрани от бокса и се настани да гледа. Джед тихо застана до нея, като не изпускаше от очи Сюзан. Дори с тази стара престилка и с прибраната си назад коса беше красива. На мъжделивата светлина в обора и на светлосенките, които играеха по стените, тя представляваше удивителен сюжет за етюд с безшумните си уверени движения, и с присъствието си, което внушаваше спокойствие. Джед пребърка джобовете си и откри един

молив, след което намери някакъв захвърлен наблизко празен хартиен плик. Седна върху бала сено и започна да скицира. Искаше да улови мига в тази неповторима нощ, но най-вече нежната красота на жената пред него.

Сюзан сложи дългите си до лактите акушерски ръкавици и заговори тихо на кобилата. Движеше се бавно, като внимаваше животното да не я ритне. Застана до задницата му, а Фред Делани отпред, като държеше оглавника. Сюзан прегледа животното и безпогрешно определи положението на плода.

— Открих проблема — каза тя тихо на Фред. — Жребчето е тръгнало с муцуната и единия преден крак.

— Само с единия преден крак ли? Трябва да тръгне и с двата.

— Като че ли левият преден се е заклецил. Трябва да се опитам да го оправя.

В тишината се чуваше само дращенето на молива по хартията. Джед виждаше Сюзан в профил, но и така долавяше напрежението върху лицето ѝ. Цялото ѝ същество беше съсредоточено в усилието да помогне на кобилата и жребчето ѝ. По челото ѝ бяха избили капчици пот. Тя се подпря на стената на бокса и изтласка жребчето назад в утробата на майката, така че кракът да заеме естествено положение. Джед я наблюдаваше как намества малкото вътре в майка му, и за да се концентрира, притваря очи.

Изведнъж кобилата изпръхтя и се отдръпна, а Сюзан отскочи назад тъкмо навреме, за да избегне потока от жълтеникава течност. Кобилата отново изпръхтя и коленичи в сламата.

— Какво стана? — попита Кейси с широко отворени очи.

— Околоплодните води изтекоха. Мисля, че успяхме — отговори Сюзан. — Виждаш ли, контракциите ѝ се възобновяват?

Кейси се приближи.

— Така помага на жребчето да излезе на бял свят — обясни Сюзан. — Ела да погледнеш по-отблизо и ще видиш да се показват предните крака.

Измина една безкрайна минута. Джед спря да рисува и се надвеси над Кейси. Пръстите му стиснаха молива и той затаи дъх. Тогавя коремът на кобилата се раздвижи и той видя две малки крачета да се показват, а после и главата между тях.

— Излиза! Бебето идва! Виждам го! — извика Кейси развълнувано.

— Успя, докторе! — извика радостно Фред Делани и продължи да насърчава кобилата.

Джед не каза нищо, само въздъхна облекчено и отново започна да рисува. След няколко минути вече скицираше Сюзан, наведена над жребчето, което лежеше в сламата.

— Кобилка или жребче е? — попита Фред.

Сюзан избърса мокрото конче и го огледа.

— Жребец е, Фред. Коледен жребец!

— Добра работа свърши, Лулу! — потупа Фред кобилата по врата, който бе лъснал от пот. — Ще го наречем Ноел. За децата това ще е най-хубавият коледен подарък.

Няколко минути всички гледаха как новороденото потръпва в сламата.

— Не трябва ли да му помогнеш? — попита я Кейси разтревожено.

Сюзан издърпа ръкавиците си.

— Вече не. То трябва само да се пребори и да нормализира дишането си извън утробата на майката.

Скоро изтощената кобила се изправи, подуши и облиза рожбата си.

— Лулу обича ли бебето си? — попита момичето, изпълнено със страхопочитание.

— Да, Кейси, още от самото начало. Любовта на майката към новороденото е един от най-силните природни инстинкти. Точно сега те разпознават миризмата си и свикват с нея.

Джед стоеше отзад и усмихнато наблюдаваше плахите опити на жребчето да се изправи на слабите си крачка. Когато малкото най-накрая се задържа и направи няколко крачки, всички се засмяха с облекчение. Но мислите на Джед бяха насочени към Сюзан. Докато Кейси галеше жребчето, а Фред се зае да се погрижи за кобилата, тя дойде и седна до него. Той видя радостта, озарила лицето ѝ, и не се стърпя, плъзна ръка около кръста ѝ.

— За момент се изплаших, че мога да го загубя — призна тя. — Не успях веднага да освободя лявото му краче.

— Ти беше чудесна — прошепна той. — Сигурно си изтощена?

— Да... — Тя облегна глава на рамото му. — Радвам се, че ти и Кейси дойдохте с мен.

— Аз също — прегърна я той, като непрекъснато си повтаряше, че са само приятели, които споделят радостта си. Но той изпитваше нещо повече от приятелски чувства и го знаеше. Ако бяха сами, сигурно щеше да ѝ го каже. Сърцето му се сви. Тази нощ бе само един откраднат миг. Утре тя щеше да замине за Ричмънд, за да прекара Коледа с друг мъж. Тя вдигна глава от рамото му и той потисна желанието си да я задържи. Изпитваха толкова силно привличане помежду си и макар да не смееха да го признаят, подсъзнателно го усещаха.

— Тук вече нямам нужна от мен. Ще си взема нещата и можем да тръгваме.

— Сюзан... — Тя се обърна, но той смутено замълча. Не беше сигурен какво иска да ѝ каже. Едва се въздържа да не я погали, да отмахне кичурите от лицето ѝ и да я целуне. Устните ѝ го изкушаваха, толкова близо бяха. Но знаеше, че не може да си го позволи. — Аз... Аз само исках да ти кажа, че... — започна той притеснено. — ... това беше чудесна Коледна вечер. Благодаря ти!

— И аз я чувствам така отвърна му тя нежно. — Благодаря ти, че дойде с мен, Джед.

Очите ѝ блестяха.

Нощта наистина беше много специална за всички.

Жребчето стоеше под корема на майка си и търсеше мляко, когато си тръгнаха. Кобилата нежно го побутна с муцуна и то доволно започна да суче.

Сюзан, Джед и Кейси излязоха от обора. Навън ги посрещна студената звездна нощ. Кейси се качи в джипа, докато Джед помагаше на Сюзан да сложи нещата си отзад. Когато свършиха и тя се обърна да му благодари, той сложи ръце на раменете ѝ и я погледна в очите.

— Трябва ли да заминаваш за Ричмънд? — Знаеше, че не бива да я пита, но нямаше да си прости, ако не го направеше. Забеляза изненадата ѝ, последвана от разбиращ поглед.

— Трябва да отида, Джед — сведе тя глава.

Остана за миг неподвижен, после се наведе и я целуна по бузата.

— Весела Коледа, Сюзан! — прошепна.

— Весела Коледа — отвърна тя глухо.

Качиха се в джипа с Кейси между тях и мълчаха през целия път до къщи.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Коледата в Ричмънд ѝ се стори толкова скучна след всичко, което тримата преживяха заедно. Сюзан се опита да си припомни отминалите празници, докато нетърпеливо крачеше из клиниката и чакаше Джед. Всеки момент трябваше да докара Лейди. Странно, но всички коледни увеселения и вечери, които даде в нейна чест семейството на Марти, се сливаха в еднообразен поток, за разлика от ясения спомен, който бе запазила от Коледната нощ, прекарана с Джед и Кейси.

Тя чу как гумите на колата му изсвистяха по застланата с чакъл алея, моторът изгасна и се затръшна врата. Побърза към чакалнята и се появи точно в мига, когато Лейди се втурна вътре и се хвърли в прегръдките ѝ. Сюзан приклепна, за да удържи любвеобилния ѝ напор. Лейди лаеше възторжено и езикът ѝ оставяше по лицето на младата жена влажна пътека в израз на безмерната си любов.

— Липсваше ми, Лейди! — прегърна кучето си тя. — Толкова се радвам да те видя. — Сюзан вдигна поглед и срещна искрящите от смях кафяви очи на Джед, който стоеше и ги чакаше да приключат с ласките си. Беше свежо избръснат, със сресана назад пясъчноруса коса. Носеше джинси, плътна риза и работни ботуши. Червеното му карирано яке беше с разкопчан цип, но яката му бе вдигната.

— И ти ми липсваше, Джед — рече тя едва чуто. Не му каза колко често се е промъквал в мислите ѝ, докато беше далеч от него, или колко пъти си бе спомняла за тяхната Бъдни вечер. — Влез и ми разкажи как прекарахте празниците — покани го тя и се изправи. — Имам прясно смляно кафе.

Докато приготвяше кафето, той ѝ разказа с какво вълнение са отваряли подаръците с Кейси, как са яли замразена пица точно на Коледа след жалкия му опит да сготви пуйка и как отишли да се пързаят с шейна два дни по-късно, след като навалял близо осемсантиметров сняг.

Сюзан го слушаше тъжно.

Седнаха до бюрото и Лейди приклепна търпеливо до стопанката си.

— Беше много послушна — рече Джед и кимна към кучето, — но усещах, че ѝ липсваше.

— Благодаря, че се грижихте за нея — каза Сюзан и се наведе да я погали. — Почти не се е случвало да я оставям на някого.

— Разкажи ми за Ричмънд — подкани я Джед, докато отпиваше от кафето си. — Как прекара празниците?

— Ами... — Лейди потри муцуна в коляното ѝ и Сюзан отиде до шкафа да вземе кучешки бисквити. — Майката на Марти беше организирала грандиозно парти в Новогодишната нощ, за да могат всичките им приятели да ме видят. — Тя се обърна и сложи на пода паничката на кучето.

— Сигурно гостите са били пленени от чара ти.

— Да, може би... Всичко мина много добре. — През лицето ѝ премина сянка и тя му обърна гръб, уж да прибере кутията с кучешки бисквити. — Семейството на Марти живее в огромна къща, подредена с безупречен вкус, с великолепно стълбище, водещо от фойето към втория етаж. — Тя отново седна на стола си и замълча, вперила странен поглед в гората, която се виждаше зад клиниката.

Джед реши, че не ѝ се разказва повече. Той погледна ръката ѝ — годежният пръстен си стоеше там. Беше си позволил да се надява, че може би след Бъдни вечер у нея ще се породят съмнения и...

Телефонът иззвъня и Сюзан се пресегна и като по навик отметна коса, преди да доближи слушалката до ухото си. Джед я проследи с поглед и се вцепени. Беше забелязал почти скрития в косата ѝ шев, дълъг около пет сантиметра.

Сюзан приключи разговора си със смях и затвори телефона.

— Винаги съм се чудила какво разбират някои хора под „спешен случай“. Това кученце...

— Сюзан, какво се е случило в Ричмънд? — прекъсна я рязко той.

— Но, Джед, нали точно бях започнала да ти разказвам...

— С главата ти, Сюзан! Какво стана?

Сюзан посегна и прикри раната с ръка.

— Н-нищо — заекна тя. — Марти и аз стояхме на най-горната площадка на онова стълбище, за което ти споменах, и от невнимание

загубих равновесие. Когато съм падала, трябва да съм си ударила главата в парапета.

Джед ядосано тропна чашата с кафе върху бюрото. Бе си спомнил за книгата на Кейси и за онази малтретирана от съпруга си жена, която негодникът накрая бутва по стълбите.

— Не ти вярвам!

— Какво искаш да кажеш? — повиши глас Сюзан. — Нямам никакво право да ме разпитваш!

— Какво, по дяволите, правиш, Сюзан? — избухна Джед. Всичкият му гняв към Марти след случая със синините, се изля с пълна сила. — Защо прикриваш този тип?

— Не прикривам никого! — Сюзан скочи толкова рязко, че чак Лейди изплашено изляя. — Ставаш смешен с твоите подозрения. Ударих си главата в парапета на стълбището. Това е. Направиха ми няколко, шева и всичко е наред.

— Наистина ли, Сюзан? Всичко ли е наред? — Джед се изправи и сложи ръце на раменете ѝ, като я застави да го погледне в очите. — Не мисля така.

— Не ме докосвай! — просъска тя.

— Защо? Така ли започна и онази нощ, когато Марти те нарани? Беше ядосан и те сграбчи за раменете, нали? И сега ти се страхуваш, че след като съм толкова ядосан и аз мога да те нараня?

Сюзан се отдръпна от него.

— Не, не е вярно! Не се страхувам от теб. Не се страхувам и от Марти. Той не искаше да ме нарани. И ако бях помислила малко, преди да му кажа някои неща, нямаше да се ядоса и...

Джед не можеше да повярва на ушите си. Ако я беше разбрал правилно, то тя не винеше за нищо Марти, а себе си.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че ти си го предизвикала и сама си си виновна за последствията?! Това е лудост, Сюзан! Защо, по дяволите, извърташ нещата?

— Престани! — Гласът ѝ трепереше. — Прекаляваш...

— Сюзан, какво ти става? Да не си си загубила ума, след като се сгоди за този тип? — Крещеше. Даваше си сметка, но не можеше да се въздържа. Как може една жена, която и да е тя, да се остави на мъж да я малтретира по този начин?

— Не съм си изгубила ума! Сгодена съм и ще се омъжа през април. Това е! Все едно дали ти харесва, или не, Джед Паркър!

— Сюзан, за Бога, помисли дали го обичаш! Какво ще ти коства, ако се разделиш с него? Вярваш ли му? Можеш ли да му се довериш напълно... — Веднъж започнал, той не можеше да спре. Каза й всичко, което си бе мислил през цялото това време, но не бе се осмелил да изрече. Трябваше да я накара да осъзнае истинското положение на нещата, преди да е станало прекалено късно. Той потърси очите й. — Ако не можеш да отговориш утвърдително на тези въпроси, ти определено не бива да се омъжваш за него. А ако се омъжиш, не искам аз да съм този, който ще идентифицира тялото ти в моргата.

— Джед, спри! Не искам да слушам повече! — Сюзан грабна палтото му и го хвърли право към лицето му. — Махай се! Изчезвай от живота ми! Не искам да те виждам повече!

— Това ми е достатъчно... — Джед взе палтото и излезе от кабинета, като затръшна вратата след себе си.

Сюзан избухна в сълзи и впери невиждащ поглед в затворената врата. Усети смразяващ хлад. Защо го направи? Джед беше единственият човек, с когото можеше да говори, когато й е тежко. Той беше приятел, истински приятел. Никой друг не й предлагаше подкрепата си. Гневът й бавно се стопи и тя се почувства ужасно самотна. В душата й настана пустота.

Лейди потри муцуна в крака и. Сюзан клекна и я прегърна. Меката козина на животното попи сълзите й. Ако Джед не беше избухнал така, сигурно щеше да му признае какво чувства. Но не и след всичко, което й наговори. Разбира се, че не беше спокойна с Марти. Той се бе променил много, след като се бяха сгодили. И не проявяваше същата загриженост, както преди. Обаждаше й се по телефона, изпращаше й цветя, купуваше й скъпи подаръци като златния медальон с диамантено сърце, което й подари за Коледа, но начинът, по който го правеше беше различен — сякаш изпитваше единствено удоволствие да я показва като своя собственост. Сюзан потрепери и се изправи, като още веднъж нежно погали Лейди. Мислите й се върнаха към дните, прекарани в Ричмънд. Тя и Марти стояха на горната площадка на стълбището в къщата на родителите му в деня на голямото парти в нейна чест. Сега, когато отново си

припомняше случилото се, всичко ѝ изглеждаше толкова глупаво, но тогава...

— Не те харесвам с такава прическа — беше ѝ казал Марти.

— Какво ѝ има на прическата ми? — бе отвърнала тя, докосвайки панделката, с която бе пристегнала кестенявата си коса.

— Знаеш, че те харесвам с разпуснатата коса. — Той се бе пресегнал да дръпне панделката вероятно на шега, помисли си сега Сюзан, но тогава определено не ѝ беше до шеги.

— Ако не беше настоял да дойда с теб тази сутрин, за да вземеш цветята за тържеството, щях да имам време да си направя прическа.

— Да и ако не беше спала толкова до късно...

— Марти, станах в осем часа! Предишната вечер бяхме навън почти до един след полунощ...

— Престани да си търсиш оправдания! — Той отново бе посегнал за панделката и тя рязко се бе дръпнала.

Не можеше да се спомни какво точно се случи след това. Сторило ѝ се бе, че той я блъсна надолу, но сега подобна постъпка ѝ изглеждаше изключена. В съзнанието ѝ изплува мъчителният спомен как се претърколи по стъпалата и усети силна болка, когато удари глава в парапета. Марти се спусна да я вдигне. Дотичаха и родителите му и баща му веднага донесе торбичка с лед, докато тя несвързано повтаряше, че нищо ѝ няма. През цялото време Марти я бе държал в прегръдките си. Той настоя да я заведат в медицинската служба за спешни случаи, за да погледнат раната и държа ръката ѝ през цялото време, докато докторът я шиеше. През останалата част от деня беше безкрайно мил и грижовен. По време на тържеството стоеше неизменно до нея и въпреки че се славеше като извънредно любезен домакин, този път вниманието му изцяло бе съсредоточено върху нея. Не ѝ се извини открито, но тя усещаше колко гузен се чувства заради случилото се.

Сюзан въздъхна и седна на бюрото, като леко докосна раната на главата си и я прикри с коса. Каквото и да се бе случило, със сигурност бе нещастен случай. Въобще нямаше да таи подозрения, ако Марти не беше ѝ направил онези синини преди време. Разбираше основанията на Джед. Беше видял синините по ръцете ѝ, а сега и раната на главата, и му бе дошло много. Но той не трябваше да се вбесява чак толкова, въпреки че гневът му бе много по-различен от този на Марти — не по-

малко силен, но оправдан. Не я гледаше смразяващо като Марти. Това, което я тревожеше обаче, бяха крайните му оценки за случилото се, макар да бе успял по учудващо точен начин да обобщи всичките ѝ съмнения. Ала плановете за сватбата бяха толкова напреднали, че щеше да бъде трудно, дори невъзможно, да върне хода на нещата. Освен това тя не бе сигурна дали трябва да го прави...

Достатъчно! Не можеше да се терзае безкрайно. Тя решително отвори счетоводната книга, взе молив от чекмеджето и се наведе над годишния счетоводен баланс.

Когато няколко часа по-късно Кейси нахлу в клиниката с Лъки, я завари все още над колоните от цифри.

— Толкова ни липсваше на Коледа! — изрече тя вместо поздрав.
— Как мина пътуването?

Сюзан затвори счетоводната книга с облекчение.

— Пътуването мина чудесно. — Не каза, че и те са и липсвали, нито, че за нея най-силното преживяване си оставаше Бъдни вечер, която прекараха заедно.

Кейси ѝ показа червения коледен нашийник на Лъки и ѝ разказа какви подаръци е получила. Сюзан я слушаше, но си мислеше за Джед. Не искаше разправията ѝ с него да промени отношенията между двете. Всъщност ѝ се искаше да не разваля и приятелството си с него.

— Виж какво е научил — каза Кейси гордо и хвана Лъки за нашийника. — Седни! — заповяда му тя.

Лъки я погледна и излая два пъти.

— Не, глупчо, седни! — побутна го тя.

Ала той размаха опашка и излая отново. След още няколко опита Кейси успя да го накара да седне и погледна Сюзан.

— Вкъщи, когато бяхме сами, веднага го направи.

— Колко пъти?

— Два.

Сюзан се засмя.

— Тренировки, Кейси, тренировки! Не забравяй това. След двестатина пъти може би ще успееш.

— Сигурно. Просто днес всичко върви наопаки. Освен това — извади тя някакъв лист от раницата си и го подаде на Сюзан, — получих покана за тържеството на ледената пързалка, организирано от агенцията „Големите сестри“. Какво ще кажеш?

Сюзан прочете поканата, напечатана на яркорозова хартия. Бяха поканени всички „големи“ и „малки“ сестри от областта. Тя погледна календара. Първата събота от февруари. Точно тогава Марти щеше да се върне от пътуването си и искаше да обиколят магазините. Сюзан се поколеба, но щом видя изпълнения с очакване поглед на Кейси, реши. Марти щеше да разбере. Можеха да пазаруват и по-късно, но тържеството с кънките не можеше да се отложи.

— Ще отидем, нали?

— Разбира се, че ще отидем — отвърна Сюзан.

Кейси с облекчение съблече палтото си.

— Поне една добра новина.

— Сигурно си имала тежък ден — рече Сюзан съчувствено.

— Да. Не мога да се помирят, откакто разбрах какво възнамеряват да правят с госпожица Хеникър. — Тя извади още един лист от раницата си и ѝ го подаде. — Виж това.

Сюзан се намръщи. Беше някаква петиция. Бързо зачете и свъси вежди.

— „... И понеже госпожицата отказва да махне тези неприлични книги, ние, долуподписаните, сме на мнение, че в името на доброто на децата ни библиотекарката трябва да бъде уволнена.“

— Искат да уволнят Маргарет Хеникър?! — Сюзан го прочете още веднъж.

Кейси кимна тъжно.

— Не е честно. Само защото не са съгласни с нея...

— Няма да посмеят да го направят, Кейси. Едва ли много хора ще сложат подписа си под тази петиция. Това си е чисто и просто цензура.

— Не мисля, че ще се откажат толкова лесно. — Кейси седна на стола срещу бюрото на Сюзан. — Били каза, че майка му е събрала вече петдесет подписа, а едва са започнали. Целта им е да станат триста, след което ще представят протеста си пред директора. Мисля, че в такъв случай ще се наложи той да избира между книгите и госпожица Хеникър, или дори да се отърве и от двата дразнителя.

Сюзан погледна полупразния лист. Помисли си за годините, които Маргарет бе посветила на децата в Картърсбърг. Някой, който не беше толкова загрижен, просто би прибрал книгите на Алисън Крейг

отдавна, но не и Маргарет. Градът ѝ беше длъжник, а ето как ѝ се отплащаше.

— Какво ще правим, Сюзан? — Кейси дръпна Лъки далеч от склада с лекарствата и сложи един стол пред вратата, за да бъде сигурна, че той няма да може да я отвори.

— Не знам, Кейси.

— Но това не е честно!

Не, не е, помисли си Сюзан. Животът наистина не беше справедлив понякога и този случай щеше да бъде суров урок за едно тринайсетгодишно момиче.

— Мислила ли си за контра петиция?

— Какво е това?

— Петиция, в която да настоявате госпожица Хеникър да остане в училищната библиотека.

Кейси я погледна замислено.

— Искаш да кажеш и ние да направим списъци и да се опитаме да съберем повече подписи от тях?

— Нещо такова.

Кейси поклати глава.

— Хората, които стоят зад тази акция са все важни клечки от Асоциацията на родителите и учителите. Едва ли някой възрастен ще постави подписа си под нашата петиция, освен ученици, но не съм сигурна дали те имат право да изказват мнение.

— Мисля, че имат, Кейси. Ако си сигурна, че много ваши връстници ще ви подкрепят, струва си да опитате.

Кейси си облече палтото.

— Ще поговоря с Били. Хайде, Лъки.

Сюзан я изпрати до вратата и изчака, докато тя изтича по покритата с чакъл алея заедно с Лъки. Искаше ѝ се да измисли някакво по-добро разрешение, защото споделяше опасенията на Кейси. Контрапетицията беше обречена без подписи на възрастни, но само ученици бяха чели тези книги. Можеше да се обзаложи, че деветдесет процента от възрастните, които щяха да подпишат петицията на родителите, не знаеха за какво всъщност става дума в тези четива.

Тя се върна на бюрото си и забеляза една опърпана книга върху папките. Взе я и видя името на Алисън Крейг на корицата. Кейси сигурно я бе забравила, когато вадеше петицията от раницата. Беше

озаглавена „Животът невинаги е такъв, какъвто изглежда“. Това беше истина. Тя разлисти книгата, след това обърна отзад и прочете анотацията: „Майката на Мишел все се спъва и пада, дори веднъж си насинява окото. Мишел се тревожи за нея, но когато една нощ се събужда, разбира какво всъщност става и осъзнава, че проблемът е много по-сериозен, отколкото си е представяла.“

Заинтригувана, Сюзан разлисти книгата. Беше за едно момиче, чийто баща бие майка ѝ. Зачете се, беше ѝ интересно как авторката е описала конфликта. Чак когато стигна до трета глава ѝ хрумна, че може би момичето не я е забравило случайно.

Кейси вдигна яка и се обърна с гръб към студения вятър, който фучеше в къщичката на дървото. Долу Лъки скимтеше и дърпаше каишката си, която бе омотала около ствола на дървото. Били отново закъсняваше. Постоянно ѝ се налагаше да го чака, особено тази седмица, когато работеха толкова усилено върху петицията. Скимтенето му прерасна в силен лай и след секунда Кейси чу нечии стъпки да проскърцват по снега, а после познатото изсвирване. Беше Били.

— Съжалявам — рече той, когато най-после се качи при нея.

— Пак ли майка ти?

Били сви безпомощно рамене.

— Цял следобед говори по телефона! Събрали са вече двеста подписа за изгонването на госпожица Хеникър, а няма още две седмици, откакто са започнали. Предвиждат, че след още две, ще са готови.

— Но и ние събрахме доста подписи. Не са много, но ще съберем още.

Били изрита леда от платформата и седна, като се облегна на ствола на дървото.

— Положението не е добро. Те знаят за нашата петиция. Майка ми я нарече „забавна“.

— Забавна?! Звучи чудесно. — Кейси седна на завет до него, благодарна за малкото топлинка. — Те въобще не са разтревожени, нали?

— Пфу, разтревожени! — Били напъха обратно рижия кичур, който се беше измъкнал изпод скиорската му шапка.

— Майка ми каза, че било „умно“ от наша страна и още, че нашето поведение имитирало това на възрастните, което пък било още една причина да се опълчат срещу Маргарет Хеникър, която ни давала лош пример.

— Господи! — въздъхна Кейси унило.

Цяла седмица бяха търчали, за да съберат тези стотина подписа и в крайна сметка може би щяха да се окажат излишни. Били се премести по-близо и раменете им се допряха. Явно и той зъзнеше.

Той намери един заклешил се между дъските жълъд и го хвърли на земята, което накара кучето да се разлае.

— Млъкни, Лъки! — извика той.

— Всичко е толкова глупаво... — продължаваше Кейси. Беше й приятно да усеща рамото на Били опряно до нейното. — Трябва да има нещо, което да можем да направим.

Внезапно Били се обърна и я погледна, като примижа на късното следобедно слънце.

— Може би има. Нали знаеш вонящите бомбички, които наистина миришат ужасно. Едно момче в училище има каталог, по който можеш да си поръчаш. Ще ги сложим в колите на някои от тези дами.

— Включително и в тази на майка ти ли? — погледна го Кейси подигравателно. — Все пак тя ти е...

— Да, знам! — Той се облегна на дървото. — Можем да разхвърляме боклуци по моравите пред къщите им.

— Така им се пада — съгласи се накрая Кейси. — Поне ще разберат какво мислим за тъпата им петиция. Омръзна ми да им вървим по свирката и да ни повтарят „така трябва“.

Мълчаха няколко минути, обмисляйки плана. Вятърът свистеше в голите клони на дъба, но Кейси вече не усещаше студа. Харесваше й да има приятел като Били, някой, с когото истински да се разбира. Харесваше й всичко, освен майка му, но той не беше виновен за това.

— Може би ще успеем да вземем достатъчно боклук от големия контейнер зад училището, но ще ни трябва количка, за да го извозим

— рече Били.

— Добра идея! Ами ако е замръзнал, през нощта става доста студено... Няма да можем да го разровим.

— Да, права си. Хайде да обвинем дърветата им с тоалетна хартия.

Кейси го изгледа колебливо.

— Правил ли си го досега?

— Не, но съм чувал, че големите момчета от гимназията го правят, когато са много ядосани на някого. Наистина би привлякло вниманието.

Кейси кимна.

— Тогава всички в града ще са наясно кои са подстрекателите.

— Да, ще им дадем да разберат, ще станат за смях.

Двамата се разхилиха доволно. Понякога на Били му идваха наум страхотни идеи и което бе още по-важно, не се страхуваше да ги осъществи. И заради това го харесваше. Момче с въображение и смелост!

Уговориха се да купят по няколко рула тоалетна хартия и да я складират в найлонови пликове в къщичката на дървото. Смятаха да приключат с подготовката до понеделник. Щяха да започнат точно в полунощ. Набелязаха пет къщи на членове на Асоциацията на родителите и учителите, включително и едно дърво в двора на Били, за да са сигурни, че никой няма да се усъмни кой го е направил. Свалиха си ръкавиците и си стиснаха ръцете. Кейси откри, че ръката на Били е изненадващо топла и силна. Беше въодушевена от плана им, особено след като щяха да го осъществяват с Били.

Сюзан запали огън в камината и се сгуши пред него с лист хартия и чаша горещ шоколад. До сватбата оставаха само два месеца и тя трябваше да си направи списък на предстоящите задачи. Най-важните неща вече бяха уредени — църквата, цветята, поканите, доставчиците на храна, роклята й... Марти се бе погрижил за всичко. Но трябваше да уточни кои лични вещи и дрехи ще вземе за медения им месец и да помисли кой ще поеме ветеринарната й практика, докато я няма.

Тя остави листа, на който още не бе написала нищо и се загледа в огъня. Съмненията, които толкова често я спохождаха, отново се появиха. След онзи разговор с Джед не бе в състояние да се спаси от тях. Марти можеше да бъде толкова очарователен и забавен, но можеше да бъде и коренно различен — гневен, подозрителен, властен... Тя погледна книгата на Кейси, която лежеше отворена на масата. Възможно ли е да бъде и жесток? Трудно ѝ бе да си го представи. Но Кейси явно бе разтревожена, както и Джед.

Сюзан стана вяло и отиде до кухнята да смени водата на цветята, които годеникът ѝ беше изпратил вчера. Маргаритки... Маргаритки през февруари, толкова оригинално като хрумване, толкова типично за Марти или поне за тази част от характера му, която я бе привлякла в началото. Беше сигурна, че той я обича и това я караше да се чувства особено. Никой преди него не беше правил такива жестове за нея. Но дали наистина го обичаше? Този въпрос не ѝ даваше покой.

Телефонът иззвъня и Лейди вдигна глава, сякаш да се увери, че Сюзан ще се обади.

Познатият плътен и дълбок глас от другата страна на линията.

— Здравей, гълъбче. Как си тази вечер?

Сюзан усети да я обзема чувство на вина, задето се бе усъмнила в него.

— Здравей, Марти — отвърна тя, като се насили гласът ѝ да прозвучи весело. — Добре съм. Чаках да ми се обадиш.

Говориха няколко минути за пътуването му и продажбите, които е направил. Той ѝ напомни, че ще я чака следващата събота. Сюзан преглътна смутено.

— Марти, съжалявам, но няма да мога да дойда.

— Защо? — Гласът му се промени до неузнаваемост.

— Има празненство с кънки, организирано от агенцията „Големи сестри“, и Кейси много иска да отидем. — Марти не отговори. — Сигурна съм, че ще разбереш...

— Винаги ли ще поставяш другите неща на първо място — работното ти време, спешните случаи, някакво си дете... Дори проклетото ти куче явно е по-важно от мен!

Сюзан потръпна. Той явно не можеше да овладее гнева си.

— Не е вярно, Марти! А освен това какво общо има Лейди тук?

Той пренебрегна въпроса ѝ.

— Когато се оженим, Сюзан, ще изисквам малко повече внимание от твоя страна.

— Марти, не е честно!

— Ще ти се обадя утре. Надявам се да си си вкъщи.

— Но, Марти, аз... — Тя чу изщракването от другия край на линията и остави слушалката. Лейди се изправи, после изскимтя и бавно се приближи към нея. Сюзан коленичи до кучето. — Какво да правя, стара приятелко?

Лейди я близна по бузата. Думите на Джед отново изплуваха в съзнанието ѝ и старите съмнения я загризаха с нова сила. В един момент Марти беше очарователен, а в следващия — ревнив, властен и гневен. С него се чувстваше като кукла на конци. Беше чувала да казват, че месеците преди сватбата почти винаги са крайно напрегнати, но след като всичко приключеше, нещата се уталожваха. Трябваше да поговори с Марти, сериозно да поговори. Може би ако отложеха сватбата, щяха да имат повече време да подготвят нещата, без да хаят нерви, или дори да... Тя се изплаши от себе си и си наложи да мисли за друго. За Джед. Толкова търпелив и нежен можеше да бъде той! Толкова се забавляваха, когато бяха заедно. Харесваха едни и същи неща... За пръв път осъзна, че той спохожда мислите ѝ по-често, отколкото Марти. Джед я караше да трепва от вълнение само с едно леко докосване по ръката. Тя отчаяно прегърна Лейди.

— Ужасно съм затънала, стара приятелко! Късно е да се измъчвам, макар да разбирам каква голяма грешка правя.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Сюзан не беше карала кънки от възрастта на Кейси, а и тогава не беше много добра.

— Хайде — подкани я Кейси и нетърпеливо я дръпна за ръката.

Сюзан се хвана за парапета, като се олюля на тънките блестящи остриета.

— Само минутка — рече тя и понечи да си сложи ръкавиците на червени и бели райета, които толкова и отиваха на пуловера, след което огледа ледената пързалка.

Рингът беше претъпкан с момичета и по-големи „сестри“, които се пързалиха, падаха и се смееха. Някои бяха по-възрастни от Сюзан, а много от момичетата — по-малки от Кейси, и въпреки това всички се забавляваха.

Възрастна дама на около шейсет години и момиченце на не повече от шест прелетяха покрай тях хванати за ръка, танцувайки под ритъма на силната и бърза музика, невероятна смесица от весели мелодии и популярен рок.

Контрольорът със светлоотразяващо оранжево облекло се пързалише на една кънка напред — назад и съблюдаваше за реда. Сюзан потрепери и сложи втората си ръкавица.

— Нима ще се откажеш сега, след като едва те доведох и вече сме готови да се пързалиме?! — извика Кейси с ръце на кръста. Момичето стоеше толкова стабилно, сякаш беше с кубинки, а не с кънки.

Сюзан погледна леда страхливо. Крайно време бе да се престраши. Кейси вече се бе пързалияла със служителката, която се занимаваше с нейния случай, и с няколко други по-малки „сестри“. Сега стоеше и продължаваше да гледа Сюзан умолително.

— Предупредих те, Кейси, че не съм карала кънки от години, а и никога не съм била много добра. — Сюзан внимателно стовари тежестта върху едната кънка и леко се плъзна по леда. Усещаше

краката си като гумени. Хвана се за ръката на Кейси се опита да пази равновесие, като нерешително се придвижи напред.

— Страхотно! — насърчи я Кейси и умело се плъзна встрани от нея, без дори да отлепя кънки от леда.

— Как го правиш?

Кейси не отговори, но Сюзан усети как усилиха темпото и се вляха в потока кънкьори, които обикаляха ринга.

— Виждаш ли, казах ти, че всичко ще бъде наред — усмихна се широко момичето. Очите ѝ искряха, а страните ѝ се бяха зачервили от студа. — А сега да се пързалияме назад.

— Не! — Сюзан беше открила нещо, което можеше да прави и не искаше да рискува. — Ти карай назад, а аз ще те следвам така...

Кейси плавно се обърна с лице към Сюзан и хвана за ръце своята „голяма сестра“. Сюзан беше сигурна, че така скоро и двете ще паднат или още по-лошо — ще налетят на някой кънкьор. Кейси не виждаше почти нищо зад себе си и само от време на време хвърляше по някой поглед през рамо. Въпреки това след две обиколки на ринга те все още не бяха налетели на никого. Още по-учудващо бе, че през цялото време, докато се пързалияха, Кейси не спря да говори. Сюзан се бе съсредоточила да пази равновесие и почти не слушаше малката си „сестра“.

— Чу ли ме, Сюзан? — повтори Кейси и се плъзна около Сюзан.

— Не, извинявай, не те чух. — Сюзан избягна сблъсъка с едно малко момиченце в зелена грейка, което като нея несигурно се движеше по леда.

— Попитах те, дали си чела книгата, която ти оставих, „Животът невинаги е такъв, какъвто изглежда“.

Сюзан кимна, като се надяваше Кейси да не продължи темата. Да, беше чела книгата и това я накара да изпита страхове, несравнимо по-силни от пързалиянето с кънки. Но веднъж започнала, не можеше да спре и да остави книжката. Вниманието ѝ бе така ангажирано с участта на нещастната жена, че накрая дори се разплака, когато героинята едва не умря, след като падна по стълбите. Въпреки че мъжът в книгата не приличаше на Марти, историята изостри лошите ѝ предчувствия. Мисълта, че Кейси нарочно бе оставила книгата я накара да се почувства още по-неспокойна.

— Не мислиш ли, че съпругът има ужасен характер? — упорито продължаваше Кейси.

— Да, наистина — съгласи се Сюзан, като трескаво се мъчеше да измисли друга тема за разговор.

— Защо има толкова жестоки и подли мъже? И защо съпругите на някои от тях не ги напускат, а търпят унижения цял живот?

— Не знам, Кейси. Не мога да ти отговоря. — Сюзан огледа ледената пързалка с празен поглед, без да вижда кънкьорите. — Любов...

— Но как можеш да обичаш някого, който те наранява и те прави нещастна?

Сюзан бе попаднала в капан. Не можеше да отговори, защото не беше сигурна дали обича Марти и дали някога изобщо го е обичала.

— Някои неща наистина не могат да бъдат обяснени — отвърна тя и преди Кейси да успее да каже нещо, бързо добави: — Виж, искам да си почина малко. Отивам да седна на пейката.

— Ще дойда с теб — погледна я разочаровано Кейси, но Сюзан я прегърна с обич.

— Не, ти се пързалай, а аз ще те погледам. — За нейно облекчение Кейси забеляза две познати „малки сестри“ и се насочи към тях.

Сюзан си проправи път до празните пейки, като отчаяно се мъчеше да не мисли за Марти. Тя седна и несъзнателно завъртя насаменатам диамантения пръстен.

— За сватбата ли мислиш? — седна до нея Джанет Сойер. — Кога беше големият ден? Извинявай, но забравих.

— Трети април — отвърна Сюзан механично и проследи с очи Кейси, която обикаляше ринга.

— Остават по-малко от два месеца! Когато моята сватба приближаваше, не бях на себе си. В един миг бях крайно ентузиасирана и едва сдържах емоциите си, а в следващия треперех от ужас — засмя се Джанет при този спомен.

— Наистина ли? Страхуваше ли се понякога? — Значи не само тя изпаднаше в паника, помисли си Сюзан.

— Да, бях сигурна, че ще се спъна по алеята и че цветята няма да пристигнат навреме в църквата, че печеното, което бяхме поръчали за

вечеря ще бъде прегоряло... Бях предвидила какви ли не усложнения и, повярвай ми, постоянно се тревожех за щяло и нещяло.

— Ами що се отнася до брака ти? — Сюзан зададе въпроса си възможно най-спокойно. — Тревожеше ли се, че не си направила най-правилния избор в лицето на Рон?

Джанет убедено възкликна:

— Не, нито за миг не съм се съмнявала! Бях толкова влюбена в него и все още съм. Не бих могла да си представя живота без Рон. И ти ли изпитваш същото към Марти?

— Да, да... Разбира се — замънка Сюзан, съзнавайки, че не казва истината.

— А Кейси ще бъде ли шаферка? — Джанет помахна с ръка на момичето и приятелките ѝ, когато прелетяха покрай тях.

— Не, шаферки ще бъдат само двете сестри на Марти.

— Вероятно така е по-добре. Всъщност Кейси не изглежда много щастлива от предстоящото събитие. Докато се пързях с нея разбрах, че въобще не е ентузиасирана от вашите сватбени планове.

— Да, права си, Джанет. Ревнува от Марти и се страхува, че когато се омъжа, няма да имам толкова време за нея. — Сюзан се мъчеше думите ѝ да прозвучат колкото се може по-убедително. Знаеше, че Кейси изпитва неприязън към Марти, която ставаше все по-силна с приближаването на сватбата.

— Ще продължиш все пак да бъдеш нейна „голяма сестра“, нали? — попита Джанет разтревожено.

Сюзан се стресна от въпроса. Не можеше да си представи, че Кейси ще изчезне от живота ѝ. Обичаше момичето с цялото си сърце и нищо не бе в състояние да ги отчужди една от друга. Кейси и Джед... Сюзан преглътна мъчително, когато си спомни за него — бяха заприличали на семейство — истинското семейство, каквото Сюзан никога не бе имала.

— Определено ще остана „голяма сестра“ за Кейси — рече Сюзан твърдо. — Много е важно за мен.

Джанет се засмя.

— Звучи много убедително.

— Надявам се.

— Ами тогава, след като си толкова съвестна „голяма сестра“ ще ти поставя една задача — хитро се усмихна Джанет. — От този момент

нататък ти отговаряш за доставката на хотдозите и какаото. Нали трябва да похапнем след такова пързаяне. Всички запаси, включително и картофения чипс, са в малката зала отзад.

Сюзан се изправи със смях.

— Да си призная честно, благодарна съм ти, че ми намери извинение да се измъкна от тези кънки и отново да си обуя удобните стари обувки. Само ще кажа на Кейси къде отивам — сигурна съм, че няма да има нищо против, щом мисията ми е свързана с раздаването на сандвичи.

След няколко минути Кейси се присъедини към тях в залата за празненства, като не спираше да говори. За облекчение на Сюзан, тя обаче не спомена повече за прословутата книга. Докато похапваха хотдог, се впуснаха в разговори с други големи и малки „сестри“ и добре се забавляваха. Накрая всички искрено съжаляваха, когато празненството свърши.

Скоро пристигнаха пред дома на Кейси и Сюзан я прегърна на сбогуване:

— Беше много весело!

— Дори и пързаянето с кънки ли? — стрелна я момичето с дяволит блясък в очите.

Сюзан се засмя.

— Дори и то! — Тя погледна къщата. Дали Джед си бе вкъщи и какво ли правеше?

Кейси прекъсна мислите ѝ.

— Трябва да тръгвам. — Тя отвори вратата на джипа.

— Знаеш ли, Кейси, мислех си... — Сюзан млъкна. За какво всъщност си мислеше? Че би искала да види Джед, но не можеше да го признае открито. — Помислих си дали да не си поръчаме пица, или нещо друго — довърши тя тихо. — А, да! Исках да видя и Лъки. Нали не си заета?

Кейси се разтревожи.

— Всъщност, няма да мога — погледна я тя неспокойно. — Бях се уговорила с Били да свършим някои неща. Не мога да ги отложам, искам да кажа...

Неудобството на Кейси се прибави към нейното собствено и Сюзан побърза да каже, макар и с нотка на разочарование:

— Няма нищо, Кейси! Ще го отложим за друг път.

— Благодаря ти още веднъж за днес! — рече момичето през рамо, докато изскачаше от джипа.

След това се втурна към къщата и Сюзан я проследи с поглед, докато не хлопна вратата зад себе си. Постоя още няколко минути на алеята с тайната надежда, че Джед ще се покаже, но уви, той не се появи. Неохотно обърна джипа и подкара към къщи, като непрекъснато се терзаеше. В каква ужасна бъркотия бе превърнала живота си! Бе отблъснала единствения човек, с когото можеше да си поговори и той да я разбере.

И последните ѝ колебания бяха изчезнали, когато днес Джанет така разпалено говореше за силните чувства, които изпитва към своя съпруг. Тя не изпитваше нищо такова към Марти. Не беше сигурна и дали някога е изпитвала. Би се чувствала ужасно, ако развали годежа, но непростимо би било да се омъжи за някой, когото не обича. Трябваше да му съобщи решението си да скъсат, колкото е възможно по-скоро.

Няколко минути след като Сюзан се прибра, телефонът иззвъня. Тя чу гласа на Марти и потрепери. Преди да е успяла да каже нещо, той се впусна в дълги обяснения как нямало да може да дойде в неделя, защото се отваряла изключително изгодна сделка, от която щял да изкара много пари.

— Чудесно е, че чувам гласът ти — рече накрая той. — Липсваш ми. Толкова често те няма вкъщи, когато се обаждам.

— Съжалявам — извини се Сюзан хладно. — Искам да поговоря с теб...

— Утре. Щом приключа с тази сделка, ще ти се обадя. Какво ще кажеш да вечеряме заедно, утре в осем?

— Чудесно. — Не ѝ беше приятно да вечеря с него, но ресторантът беше добро място да си поговорят. Не бе сигурна как ще реагира Марти и не искаше да са сами.

След като затвори телефона, тя се наведе и погали Лейди, която клечеше в краката ѝ. Не изпита никакво съжаление за това, което се канеше да направи. Не изпита и вълнение, когато той ѝ се обади по телефона, нито се зарадва, че ще го види по-рано от очакваното.

— Направих грешка, стара приятелко — каза тя и погали кучето по врата, — наистина голяма, но предотвратих друга — съдбоносна!

— Лейди изскимтя и се погали в крака ѝ. — Още един ден търпение, скъпа, и всичко ще свърши.

В неделя обаче нещата не се развиха според плановете и. Когато изкара джипа от алеята на Марта Гришам, тя погледна часовника си. Беше почти един след полунощ. Досега трябваше да е привършила вечерята си с Марти, да е развалила годежа и да лежи в леглото си. Вместо това прекара цялата вечер, акуширайки при раждането на един тригодишен дакел, на име Грета.

При други обстоятелства Сюзан никога нямаше да остане толкова дълго, не защото Грета не можеше да се справи сама, а защото госпожа Гришам — господарката ѝ, бе изпаднала в паника. Синът на вдовицата бе обещал да дойде за голямото събитие, но плановете му ненадейно се бяха променили и това ужасно я бе разстроило. След третото ѝ обаждане, се наложи Сюзан да поеме всичко в свои ръце докато малките кученца не се появят на бял свят.

Това ѝ отне няколко часа. Сега вече знаеше всичко за трите деца на госпожа Гришам и деветте ѝ внуци, включително за всичките им кучета, котки и хамстери. Може би, ако побързаше, щете да успее да поспи малко тази нощ.

Докато завиваше по Десета улица, тя си спомни за Марти.

Беше му звъняла десетина пъти, но никой не отговаряше. Сигурно е намерил бележката ѝ на предната врата преди часове, и вероятно се е вбесил — още един довод за разваляне на годежа им. Той така и бе отказал да разбере, че работата ѝ на ветеринар е денонощна и спешните повиквания съвсем не бяха изключения.

Сюзан въздъхна и погледна през прозореца. Смълчан, градът спеше и тя май беше единствената, която караше по тихите улици в този час. Толкова нетипично за град, помисли си тя, никакъв нощен живот. В Ричмънд, където Марти настояваше да живеят, беше по-различно.

Тъкмо завиваше покрай Поплар, когато фаровете ѝ осветиха улицата и тя забеляза някакво движение. Удари спирачки и нечия изопната фигура замръзна заслепена пред предното стъкло, Сюзан забрави за Марти, за Ричмънд и за всичко друго и изскочи от джипа.

— Кейси! — извика тя изумено. — Кейси, какво правиш тук?

Огледа се и изчака, докато момичето нерешително се показва иззад един вечнозелен храст в съседния двор. Не изглеждаше ранена

или изплашена, само изненадана — значи не ѝ се бе случило нищо лошо. Тогава Сюзан забеляза лентите тоалетна хартия, които се спускаха от клоните на голямото дърво от другата страна на улицата. Тя с усилие потисна усмивката си.

— Не е ли малко късничко да си навън? — попита тя, когато малката ѝ „сестра“ се приближи.

— Моля те, изгаси фаровете и не вдигай толкова шум — прошепна Кейси. — Ще събудиш някого!

Сюзан се върна в джипа и изгаси фаровете и мотора. Явно срещата бе много неочаквана и за двете.

— Е, Кейси — каза тя възможно най-сериозно, — може би все пак ще ми кажеш какво става тук?

— Не виждаш ли? — посочи тя дървото. — Мисля, че добре се справихме.

Сюзан никога не беше виждала подобно нещо.

— Осъзнаваш ли на какво ще заприлича дървото, когато утре завали?

— Да — отвърна Кейси гордо. — Тоалетната хартия ще залепне по клоните. Така им се пада на собствениците!

— Кейси!

— Ами, да. Нямаат никакво право да преследват госпожица Хеникър и да се опитват да я изгонят.

Значи така... Ето каква била работата. Сюзан се огледа, но не забеляза жива душа наоколо.

— Сама ли си?

Кейси почти бе изрекла „да“, когато все пак отклони поглед и смутено измърмори:

— Не... Били е с мен.

— И смятате, че това е начинът да отмъстите на противниците на Маргарет Хеникър? Какво стана с контра петицията?

— О, и този въпрос сме задвижили! Дори „онези“ снизходително ни похвалиха, че било „умно“.

Да, всичко се изясняваше. Децата бяха се опитали да играят по правилата и в отговор бяха им се подиграли. Затова те отвръщаха на наглостта по подобаващ начин. Поне не разрушаваха нечия собственост, както много други биха постъпили.

— Как мислиш, че би реагирал баща ти, ако научи за това, Кейси?

Момичето отвори широко очи и я погледна уплашено.

— Няма да му кажеш, нали? Той ще ме убие!

— Съмнявам се.

— Не, ще го направи. Моля те, не му казвай! Ако открие, че съм излизала през нощта, знаеш какво ще си помисли. Моля те, Сюзан!

Баща ѝ сигурно щеше да се разгневи. Сюзан се затрудни как да постъпи. Ако кажеше на Джед, щеше да изгуби доверието на Кейси, а от друга страна не можеше да позволи две тринайсетгодишни деца да продължат да се разхождат по улиците посред нощ. Освен това не бе се срещала с Джед повече от две седмици, откакто му каза, че не желае да го вижда никога повече. Още съжаляваше за думите си.

— Ще ти предложи нещо, Кейси. Закарвам ви с Били у дома и засега няма да споменавам на никого, ако ми обещаете, че няма да се повтори. Съгласни ли сте?

— Да! Благодаря ти, Сюзан! — изрече Кейси с облекчение и се усмихна. — Снощи купихме тоалетна хартия и ни остана за още едно дърво. Дали да не я оползотворим?

— Прекалявате! Качвайте се в джипа и двамата!

Значи затова Кейси толкова бързаше след празненството с кънките! Сюзан си даде сметка, че не бива да се преповерява на деца.

Явно Кейси беше убедила Били, че тайната им ще бъде запазена, защото по пътя към къщи те оживено обсъждаха подвизите си. Сюзан се надяваше да е взела правилно решение. Все пак трябваше да поговори с Джанет и то скоро. Инспекторката винаги я изслушваше внимателно и ѝ даваше добри съвети. Сюзан се усмихна. Трябваше да бъде благодарна на агенцията „Големи сестри“.

Загаси фаровете, преди да наближат къщата на Кейси и докато децата си прибираха нещата от багажника, тя им каза твърдо:

— Нали разбрахте, вашата част от споразумението е да не обвивате повече дървета с тоалетна хартия или някаква подобна гадост? — И двамата кимнаха. — Наистина съжалявам за отношението към Маргарет Хеникър, но ще измислим нещо по-добро.

— Разчитаме на теб — рече Кейси и се поколеба за миг, преди да добави: — Няма нужда да ме чакаш да вляза.

— Напротив...

— Ами, ъ-ъ-ъ...

Били се изкикоти.

— Всъщност, аз се покатервам по дървото и право в спалнята. Така става по-тихо.

Сюзан знаеше, че трябва отново да смъмри Кейси, но не го направи.

— Все пак ще изчакам. Това ще е последното ти среднощно излизане, нали?

— Да, може би... — уклончиво отвърна Кейси.

Колата на Марти беше паркирана на алеята пред дома ѝ, когато се прибра. Устата ѝ пресъхна. Нямаше никакво желание да разговаря с него. Чувстваше се ужасно уморена, а той вероятно бе вбесен. Марти отвори вратата на колата си и излезе, щом тя паркира. Просто нямаше избор. Трябваше да проведе разговора.

Сюзан излезе от джипа и той бавно се приближи.

— Марти, опитам се да ти се обадя...

— И каква история ще ми предложиш този път? — ехидно процеди той.

Сюзан отстъпи една крачка.

— Не намери ли бележката? Имах спешен случай в Смитън, кучето на една вдовица имаше нужда от помощ.

— Да, очаквах подобно извинение. Не можа ли да измислиш нещо друго?

Присвил злобно очи, той пристъпи към нея. Сюзан се вцепени от страх. Наистина беше разгневен и изобщо не ѝ вярваше.

— Марти, отидох в къщата на госпожа Гришам около седем часа. Опитах се да ти се обадя, но те нямаше вкъщи.

Той светкавично се спусна и я сграбчи за ръцете.

— По дяволите! Подозирам къде си била, но искам да го чуя от твоята уста. — Пръстите му се впиха в ръцете ѝ и тя усети силна болка.

— Марти, спри! Боли! — Опита се да се измъкне от безмилостната му хватка, но не успя.

— Кажи ми истината! — просъска отново той.

Болката беше толкова непоносима, че Сюзан едва успя да проговори.

— Марти, казвам ти истината! Бях в къщата на госпожа Гришам...

— Не ми ги пробутвай тия! Била си с него, нали?

В първия момент Сюзан не разбра за кого ѝ говори. После си спомни, че Марти я бе предупредил да стои далеч от Джед.

— Да не би да говориш за Джед?

Щом произнесе името, ръката му изплющя върху бузата ѝ и Сюзан падна на колене. Той се надвеси над нея, изкривил устни в сатанинска усмивка.

— Сигурно си мислиш, че ще ти се извиня, но този път грешиш! Заслужи си го. А сега, хайде да влезем в къщата. И никога повече не си го позволявай!

Сюзан се изправи разтреперана, главата ѝ пулсираше от болка. Марти обви с ръка талията ѝ и я отведе до верандата. Тя усещаше как гневът му отшумява и той я притиска до себе си по познатия начин сякаш нищо не се е случило. Докосна пламналата си буза и с облекчение откри, че не кърви.

— Ще ти приготвя малко лед, за да не подпухне — каза той, когато се изкачиха по стълбите на верандата.

Сюзан отключи предната врата и я откряна малко, но вместо да влезе, се обърна към Марти. Мислите ѝ бяха се прояснили, въпреки че усещаше пулсираща болка от лявата страна на главата си. Тя погледна мъжа, който стоеше пред нея. Тялото му беше отпуснато, вълнистата коса — леко разбъркана, а очите — кристалносини. Вече не можеше да я заблуди с привидно спокойната си външност, защото бе прозряла истинската му същност.

— Всичко свърши, Марти — каза тя меко.

— Какво каза?

Тя се поколеба дали наистина не я е чул, или просто не приема думите ѝ.

— Казах, че всичко свърши! Не искам да се омъжа за теб. — Тя свали годежния пръстен от лявата си ръка и му го подаде.

Марти се намръщи и я изгледа невярващо.

— Не, не искаш да кажеш това. Знам, всички изпитват страх преди сватбата...

— Не, Марти, нищо няма да излезе. — Тя търпеливо държеше пръстена в протегнатата си ръка, но той не ѝ обърна никакво

внимание.

— Хайде, гълъбче, да влезем в къщата и да си поговорим. — Марти пристъпи към нея и нежно я хвана за лакътя. — Помисли си, всичко е готово. Църковната церемония е уговорена, роклята е ушита, а поканите ще пристигнат всеки момент. Вчера дори поръчах тортата! Не можем да се откажем.

— Марти, съжалявам, но...

Той не я остави да довърши.

— Щом това не те трогва, тогава си помисли колко много те обичам. Не ти го казвам толкова често, колкото бих искал... Напоследък се заредиха все изтощителни пътувания, но невинаги ще е така. Ще видиш. — Той ѝ се усмихна и я погледна умоляващо. — Нека да влезем вътре и да поговорим.

Сега той наистина изглеждаше очарователен, но Сюзан не изпита никакво колебание. Подпряна на рамката на вратата, тя усети как бузата ѝ пулсира от болка и отокът се увеличава с всяка измината минута.

— Няма за какво да говорим, Марти. Не мога да понасям повече изблиците ти на ревност. Вземи си пръстена и се махай!

Ръката му стисна лакътя ѝ и очите му я пронизаха с хладна жестокост. Стори ѝ се отвратителен на светлината, идваща откъм антрето.

— Заради него, нали, точно както подозирах? — повиши той глас и Сюзан дочу заплашително ръмжене от вътрешността на къщата. Опита се да се освободи, но не успя. — Развратничиш насам-натам и после имаш наглостта да ме лъжеш. — Ръцете му посегнаха да стиснат гърлото ѝ — Ще те науча аз теб!

— Марти, недей... — Ала пръстите му се склочиха около шията ѝ и дъхът ѝ секна. Ръмженето отвътре стана страховито, но Марти сякаш нищо не чуваше. Сюзан протегна крак и вратата леко се отвори. Лейди се промуши за миг и се нахвърли върху него, като заби зъби в ръката му. Това го накара да отслаби хватката си и не устоял на напора на животното, да се строполи назад. Изпаднал в ужас, той заудря сляпо Лейди, но зъбите на кучето останаха впити в плътта му.

— Лейди, остави! — изкрещя Сюзан и викът ѝ проряза нощта. Хвана кучето за нашийника и го дръпна. Ала то продължи да ръмжи глухо и оголило зъби, да не изпуска Марти от поглед. — Добро

момиче, добро... — повтаряше Сюзан и се опитваше да я успокои, като я потупваше по врата. Погледна Марти и той ѝ се стори безкрайно чужд, сякаш никога не бе го познавала. — Пръстенът е ей там, долу — посочи тя към пода, — вземи го и никога повече не се връщай тук!

Ръката му висеше безчувствено и от раните му капеше кръв. Той се изправи, грабна пръстена и го мушна в джоба си.

— Това не е последната ми дума! — закани се той.

Лейди изръмжа и се спусна към него, въпреки че Сюзан я държеше за нашияника.

— Много добре ме чу, Марти! Няма какво повече да си кажем. Този път спрях Лейди, но следващия едва ли ще го сторя.

Тя се обърна и понечи да влезе, но Лейди не помръдна. Останаха така на прага, докато колата му не профуча по алеята и светлините на фаровете не изчезнаха в тъмнината. Едва тогава Лейди се успокои и двете се прибраха вътре.

Сюзан още не можеше да овладее треперенето си, а удареното място продължаваше да пулсира. Тя се свлече на колене напред антрето. Лейди я подуши и облиза лицето ѝ. Едва тогава усети, че и кучето трепери.

— Ти ме спаси, стара приятелко. — От очите ѝ бликнаха сълзи на благодарност и тя погали вярното животно. — Бог знае какво можеше да направи този злодей, ако не беше ми се притекла на помощ.

Остана така известно време вцепенена и неспособна нито да мисли, нито да се помръдне в тихия коридор, прегърнала Лейди, докато адската болка в лявата половина на главата ѝ не я застави да се затътри към кухнята за лед. Не искаше нищо друго, освен да си легне, да заспи и да забрави.

Лейди я последва в спалнята, без да я изпуска от поглед, докато не съблече дрехите си и не си сложи старата фланелена нощница. Когато си легна, покрила страната си с торбичка лед, Лейди се отпусна до леглото.

Сюзан спа неспокойно през няколкото часа до разсъмване. От време на време се събуждаше и погалваше Лейди.

— Спи, спи, стара приятелко. Всичко свърши — промърморваше тя и Лейди изскимтяваше тихо.

Когато се събуди на следващата сутрин, в първия миг ѝ се стори, че е сънувала кошмар, но болката в главата ѝ напомни, че всичко е истина. Чувстваше се отпаднала, но си взе един хубав душ и чак тогава се осмели да застане пред огледалото. Занемя — едва се позна. Там, където Марти я бе ударил, бузата ѝ бе подпухнала и жълто-синкава. А по шията и ръцете ѝ имаше пурпурно синкави следи от пръсти. Все още не можеше да разбере как един мъж, който постоянно бе повтарял колко я обича, може да ѝ причини това. Не изпитваше омраза, нито гняв, само огромно чувство на облекчение.

Тя облече сиво памучно поло и се опита да прикрие следите по лицето си с грим. После отиде в кухнята заедно с Лейди и приготви закуска и за двете. Спомни си за предупрежденията на Джед и за книгата на Кейси. Как те бяха усетили заплахата, а тя не? Може би още щеше да живее в заблуда и колебания, вярвайки, че нещата ще се оправят. Стомахът ѝ се сви, когато си спомни колко близо бе до фаталната крачка. Помисли да се обади на Джед, но бързо се отказа. Не искаше да вижда нито него, нито Кейси, нито който и да било друг. Имаше нужда да остане сама и да се опита да възстанови душевното и физическото си равновесие. След това щеше да мисли как да подреди живота си.

Отложи по телефона визитите си за следващите няколко дни, които имаше в околностите на градчето. Избягваше да се вижда с познати. Обади се на Кейси и ѝ съобщи, че е хванала някакъв грип и тя не бива да идва, за да не се зарази. Ненавиждаше се заради лъжата, която трябваше да повтаря всеки път, когато Кейси се обаждаше. Не беше в състояние да говори с малката си „сестра“ за случилото се, а знаеше, че Кейси веднага ще забележи следите от побоя по лицето ѝ.

В началото Сюзан гледеше смутено всеки, който се появеше в клиниката, и се колебаеше дали да вдигне слушалката, когато звънеше телефонът, да не би да е Марти. Но дните минаваха и той не направи никакъв опит да се свърже с нея. Сюзан започна да се успокоява. Поне бе имал доблестта да приеме факта, че връзката им е приключила. Лейди постоянно бе с нея, следваше я непрекъснато и не я изпускаше от поглед нито за момент. До петък Сюзан почти се бе възстановила и се чувстваше добре, когато следобеда в клиниката влезе Джанет. Зарадва ѝ се много.

— Бях наблизил и реших да се отбия да видя как си — рече Джанет.

Сюзан остави хирургическите инструменти, които се канеше да стерилизира.

— Чувствам се отлично — отговори тя с усмивка.

— Наистина ли? — Джанет се намръщи. — Кейси каза, че си била болна цяла седмица и не си й позволявала да идва. Тревожи се за теб.

— А, това ли... — Сюзан пое дълбоко дъх. Беше забравила за това. — Наистина се чувствам много по-добре. Някакъв досаден грип.

Без да си сваля сакото. Джанет седна на стола до бюрото на Сюзан.

— Всичко ли е наред, скъпа?

— Да, просто... — Беше й дошло до гуша от лъжи, а и знаеше, че не се справя добре. — Миналата неделя развалих годежа си. Бях много разстроена и имах нужда от време.

Джанет кимна съчувствено.

— Съжалявам.

— Не вървеше на добро... — Сюзан млъкна. Джанет сигурно не бе забелязала следите по лицето й, скрити под слой пудра и руж, или ако ги беше забелязала, не спомена нищо от деликатност.

— Понякога раздялата е по-доброто решение... — Джанет се поколеба, преди да продължи. — Говорихме веднъж с Кейси за Марти. Усетих, че не го харесва.

Сюзан отиде до бюрото и седна, като се чудеше как инстинктите на едно тринайсетгодишно момиче се бяха оказали по-силни от нейните.

— Знам. Ще й се обадя утре. Мисля, че вече съм готова да я видя. — Тя погледна Джанет и изведнъж се сети, че не се е показала достатъчно гостоприемна. — Защо не си свалиш сакото? Искаш ли сода или кафе?

Джанет поклати глава.

— Благодаря ти, но аз наистина само минавах. Вече трябва да се връщам на работа. — Тя се изправи и погледна Сюзан. — Само още нещо. Кейси каза, че напоследък и баща й е много разстроен — нервен и раздразнителен. Настроението му се променило, след като бил при теб миналата седмица.

— Наистина ли? — Външно Сюзан не показа нищо, но вътрешно се развълнува. Сигурно беше заради разговора им за Марти, когато се върна от Ричмънд. Джед бе уважил желанията ѝ и остана настрана, но явно не бе се примирил.

— Просто се чудех дали няма някакви неприятности, които могат да се отразят зле на Кейси — продължи Джанет.

Сюзан се поколеба.

— Имахме неприятен разговор — призна накрая тя. — Различия в мненията. Сега осъзнавам, че не бях права. Още не съм го казала на Джед...

— А може би трябва — посъветва я Джанет и понечи да си тръгне. — Кейси каза, че изглеждал много нещастен.

Сюзан се изправи.

— Благодаря ти, че ми каза.

Джанет незабавно си тръгна, без да иска повече обяснения. Сюзан затвори вратата и веднага набра номера. Вече бе готова да каже на Джед какво се е случило и да говори с Кейси. Затваряше тази страница от живота си и продължаваше напред.

Телефонът дълго звъня, преди Сюзан да осъзнае, че в къщата няма никой.

— Е, стара приятелко — каза тя на Лейди, която стоеше до нея в очакване, — ще ги потърся пак по-късно. Тъкмо ще ида до бакалията, ако не искаме и двете да останем без вечеря.

Когато тръгна, Лейди остана до вратата и излая, а Сюзан осъзна, че от цяла седмица насам за пръв път излиза някъде и то без кучето си. Повтори си наум да купи кутия кучешки бисквити.

Магазинът беше препълнен с хора, които използваша петъчния следобед, за да напазаруват и Сюзан прекара повече от час, докато избере храни и изчака опашката на касата. Беше огладняла и забърза по стълбите с пълни чанти. Щяха да вечерят, реши тя, после да потичат, преди да се стъмни или да поиграят на фризби зад къщата. От доста време не бе играла с Лейди и знаеше, че на кучето му липсва това удоволствие.

— Ето, Лейди! Хайде, момичето ми — извика тя, след като остави портмонето си на масичката в хола и окачи якето си.

Не получи отговор, никой не я посрещна с лай, не чу дори шум от лапите на Лейди по дървения под. Кучето не бе се отделяло от нея

дори за минутка през последната седмица. Странно...

— Хайде, Лейди — извика тя по-силно. Може би беше заспала и не бе чула звука от отварянето на вратата. Влезе във всекидневната. Лейди обичаше да си поспива пред камината. Но сега я нямаше там. В този миг Сюзан чу приглушено изскимтяване откъм кухнята и сърцето ѝ потръпна от ужас. Тя се затича по посока на звука. — Не! — извика и блъсна вратата.

Черният лабрадор отчаяно се мъчеше да се задържи на крака и да пристъпи към нея. Цялото му тяло трепереше, а от устата му се точеха лиги.

— Господи, не! — Сюзан се хвърли към Лейди, точно когато животното се строполи на пода. Едва дишаше. Тъмните, му кафяви очи бяха устремени към нея в няма молба за помощ. Сюзан незабавно прегледа венците му, които бяха загубили розовия си цвят и бяха станали тъмносиви. Сърцето му биеше забавено и неравномерно, очите му започваха да се изцъклят. Бързо в клиниката... Кислород... Системи... Мислите на Сюзан трескаво препускаха, но когато вдигна Лейди, кучето изпусна една тежка въздишка и клюмна безжизнено в ръцете ѝ.

Сюзан коленичи, все още прегърнала Лейди, и зарови глава в меката козина на любимото си животно.

— Не! — изстена тя. — Не, не, не... — Ридания разтърсиха тялото ѝ и сълзи измокриха меката козина на Лейди.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дърветата хвърляха злокобни сенки на лунната светлина, докато Сюзан и Джед напредваха бавно към ниския пясъчен хълм близо до гората.

Носеха тялото на Лейди в едно одеяло. Сюзан едва влачеше крака. Добре че беше Джед да ѝ дава кураж. Бе го повикала преди няколко часа, веднага след смъртта на Лейди и сега разчиташе единствено на него. Спряха на ръба на ямата, която той предварително бе изкопал и оставиха одеялото на земята.

— Искаш ли да кажеш нещо, преди да... свършим? — обърна се той към нея.

Очите ѝ потърсиха неговите. В тях се четеше безмерна тъга. Изглеждаше толкова беззащитна и самотна, както стоеше там, на ръба на гроба в старо си яке, развлечения пуловер и памучните панталони. Кестенявата ѝ коса, която падаше покрай лицето ѝ, го правеше да изглежда още по-призрачно бледо на лунната светлина. Джед много искаше да я утеши, но си даде сметка, че трябва да я остави да се прости с Лейди.

Тя коленичи до безжизненото тяло на любимото си куче, което бе нейна приятелка и компаньонка от дете, и погали меката козина. Вече нямаше да я посреща със скимтене за добре дошла, нито да маха радостно с опашка, нито да я побутва по познатия начин, положила глава върху коленете ѝ. Никога повече нямаше да тичат заедно из гората и Лейди да преследва диви зайци.

— Сбогом, стара приятелко — прошепна Сюзан нежно. — Ще ми липсваш... — Тя покри тялото на Лейди със старото килимче, върху което бе спала от години и бавно се изправи. Погледът ѝ срещна очите на Джед. — Готова съм — тихо рече тя.

Той кимна и двамата заедно положиха тялото на Лейди в плиткия гроб. От устата им излизаше пара, докато го засипваха с пръст. Единствените звуци в тихата нощ бяха ритмичния шум от лопатите и бухането на бухалите горе в клоните на дърветата.

Когато свършиха, Сюзан се изправи мълчаливо, вперила очи в пресния гроб. Още не можеше да повярва, че Лейди е там, под пръстта, и все пак беше истина. Целият ритуал на погребението ѝ напомни това с неотменима безстрастност.

— Иска ми се да имах цветя, за да ти поставя върху гроба ѝ... — тъжно прошепна тя.

Джед я прегърна.

— Ще ти помогна да посадиш през пролетта.

Очите на Сюзан се напълниха със сълзи и те започнаха да се стичат по страните ѝ.

— Теменужки... От гората... Всяка пролет Лейди успяваше да открие първите разцъфнали теменужки.

— Хайде — каза Джед и взе лопатите. — Да се прибираме. Много е студено.

Без да се обръщат назад, те минаха през двора, хванати за ръка, а обувките им скърцаха по замръзналата миналогодишна трева.

Джед закачи якето си на закачалката на кухненската врата и посегна за якето на Сюзан, но тя не бе го съблякла. Стоеше в средата на стаята и гледаше купичките на Лейди. Купичката за храна бе празна, но в другата все още имаше вода.

— Трябва ли да ги махна — попита тя безпомощно.

— Не тази вечер. Ще се погрижа за тях вместо теб. — Джед разкопча ципа на якето ѝ и ѝ помогна да го съблече.

— Кога?

— Преди да си тръгна. Ще ги взема с мен.

Той закачи якето ѝ до своето. Когато се обърна, тя все още стоеше съкрушена наред стаята.

— Не знам какво ще правя — отчаяно прошепна Сюзан. — Време е да нахраня Лейди, а нея вече я няма...

Съзрял отново сълзи в очите ѝ, Джед я прегърна и се опита да я успокои. Беше го преживял. Човек винаги си оставаше сам пред лицето на смъртта. „Смъртта е занимание самотно...“, беше писал някой. И отчаянието не можеше да те спаси от невъзвратимостта ѝ. Джед бе готов да ѝ предложи топлота и приятелство и знаеше, че това ще ѝ помогне, но с нищо не можеше да възмезди загубата на Лейди. Само времето можеше да поправи загубата.

— Нека да отидем във всекидневната — предложи той тихо. — Ще запаля огън и ще поседнем за малко.

Тя кимна.

— Благодаря ти, Джед. — Очите ѝ срещнаха неговите, пълни с толкова тъга, че едва не сломи сърцето му. — Не знам какво щях да правя, ако не беше ти. Лейди е с мен от толкова дълго. Винаги седеше там и ме чакаше. Аз я обичах, Джед! Толкова я обичах... Чувствам се ужасно самотна.

Той я прегърна, но замълча, защото не намираше думи, с които да облекчи мъката ѝ. Отидоха във всекидневната и след като той запали огъня, седнаха на канапето.

— Сигурно много хора няма да разберат чувствата ми към едно куче. — Сюзан впери невиждащ поглед в пространството и потрепери. Сякаш някакъв всепроникващ студ сковаваше сърцето ѝ, тялото ѝ, мислите ѝ... Студ, който не можеше да прогони нито прашенето на огъня, нито топлината на тялото на Джед до нейното. Тя бавно продължи, благодарна за съчувствието му. — Искам да кажа, че все пак Лейди не беше човек. Но по някакъв начин за мен тя бе най-близкото същество. Изглежда усещаше и безпогрешно разбираше настроенията ми по-добре от самата мен и когато бях нещастна или изплашена, тя винаги бе до мен. Някои хора казват, че животните не могат да обичат, само се привързват, но Лейди ме обичаше. Усещах го...

Джед обви раменете ѝ с ръка.

— Да, тя беше част от твоя живот, Сюзан.

Той разбираше. Знаеше, че ще я разбере.

— Искях да я изведа да потичаме днес следобед. Отдавна не бяхме тичали заедно. Бях толкова заета. А когато се прибрах и я повиках, а тя не дойде, разбрах, че нещо не е наред. Чух я да скимти и се втурнах в кухнята. Със сетни усилия тя се надигна, за да дойде при мен и рухна, умря... Умря в ръцете ми, преди да мога да направя каквото и да било.

Сълзите на Сюзан отново бликнаха и Джед я прегърна силно, притискайки главата ѝ към гърдите си. Сърцето го болеше, че не може да облекчи мъката ѝ. Никой не можеше да го стори. Сама трябваше да я преодолее, да приеме случилото се и да продължи напред. Тялото ѝ потръпна до неговото и тя се разрида. Докато я държеше в прегръдките си, той мислено се закле да я брани от всичко и от всеки, който

можеше да я нарани. Зави я с мекото одеяло и продължи да я държи в прегръдките си, докато не се успокои. Нежно отмахна косата ѝ от мокрото лице и я приглади назад, а тя потръпна под ласката му.

— Не мога да се въздържа да не плача — прошепна тя с дрезгав глас.

— Всичко е наред, всичко е наред... — успокои я той.

— Радвам се, че си тук.

Джед продължи да гали косата ѝ, притеглил главата ѝ към меката си памучна риза. След известно време тя притвори очи и дишането ѝ стана равномерно. Беше заспала от изтощение. Той я притисна към себе си и се загледа в огъня, докато от него не остана само жарава. Опита се да си представи колко непоносимо трудно ѝ е било да гледа как вярната ѝ приятелка умира. Представи си мрачната сцена, която тя му описа. Беше му казала, че Лейди с последни сили е прекосила кухнята, строполила се е в краката ѝ и е издъхнала. Никога не бе виждал куче да умира, но някак си не се връзваше с представите му. От какво ли бе умряло така ненадейно? Може би от сърдечен удар? Лейди беше на доста години, но изглеждаше здрава и Сюзан никога не бе споменавала за някакви проблеми със здравето ѝ.

Джед се опита да мисли за друго, но мислите му неизменно кръжаха около Сюзан. Спомни си времето, което бяха прекарвали заедно, докато строяха кучешка колибка за Лъки, вечерята с пица — все обикновени неща. Обичаше спонтанността, здравият ѝ разум и заразителния смях. Чудеше се дали да ѝ го каже, когато се събуди, или щеше да усложни още повече нещата. По навик погледна лявата ѝ ръка. Годежният пръстен го нямаше! Но тя понякога го сваляше, когато имаше работа. Измина повече от час, преди Сюзан да се събуди.

— Джед? Заспала ли бях?

— За малко. Беше изтощена.

Тя повдигна глава и се огледа, преди отново да се отпусне на гърдите му.

— Ти си тук от доста време. Трябва да си отидеш вкъщи. Къде е Кейси?

Джед се усмихна. Започваше да мисли и за неща извън себе си, а това беше добър признак.

— Позвъни ми и я изпратих у Били за вечерта. Надявам се, че вече дълбоко е заспала.

— Каза ли й за Лейди?

— Да, казах й. Добре ли постъпих?

Сюзан кимна.

— Гладна ли си?

— Не, просто съм уморена. Много уморена...

— Може би трябва да си легнеш — предложи той, въпреки че не искаше още да си тръгва, но най-доброто за нея щеше да бъде един хубав сън.

Сюзан седна и приглади косата си назад.

— Мисля, че си прав. Цялата съм се схванала.

Беше толкова трогателно беззащитна с това бледо лице и огромната тъга, стаена в очите й. Знаеше, че скоро отново ще се превърне в предишната Сюзан, ще започне да се смее като преди и животът ще продължи напред. Винаги ставаше така. Но знаеше и че известно време ще чувства непоносима празнота.

— Защо не се приготиш да си легнеш? Ще те изчакам, докато се справиш и след това ще си тръгна.

Сюзан го послуша и излезе. Той се разходи из всекидневната, изкушаваше се да я попита дали може да остане да спи тук тази нощ. Идеята беше нелепа. Знаеше го. И все пак му беше трудно да се пребори със своята собствена самота. В мига, когато Сюзан бе напуснала обятията МУ, той пожела тя отново да се върне. Толкова му се искаше да легне в леглото й, да я прегърне и двамата тихо да заспят. И да се събуди до нея с първите утринни лъчи.

— По дяволите — промърмори той тихо и решително се запъти към кухнята. Винаги се разстройваше, когато си спомнеше, че ще я загуби заради друг мъж. И сега разпозна това особено чувство, но не можа да го определи точно. Нима можеше да загуби нещо, което никога не бе притежавал?

Той отиде в кухнята и когато се наведе да вземе купичките на Лейди, забеляза някакъв кокал от пържола, заврян под кухненския шкаф. Измъкна го и го разгледа, но не забеляза нищо особено и го хвърли в кофата за боклук. Не знаеше, че Сюзан оставя такива дребни кокали на Лейди. Беше предупредила Кейси да не дава на Лъки. Изля водата в мивката и сложи купичките до якето си, за да не ги забрави. Нямаше да ги изхвърли, Сюзан можеше да попита за тях. Бяха сред малкото неща, принадлежали на Лейди.

Тя го извика и той си пое дълбоко дъх, преди да се качи в спалнята ѝ. Напомни си да се въздържа. Вратата беше отворена. Стаята тънеше в приглушена светлина от малката нощна лампа. Когато седна на ръба на леглото, тя се премести, за да му направи място. Дантелата на памучната ѝ розова нощница се подаваше над меката бяла завивка.

— Все още ми е студено. Сигурно, защото прекарахме толкова много време навън, докато... Да, от студа е... — повтори отново тя.

Присъствието му в спалнята ѝ се оказа много по-голямо изпитание за него, отколкото си представяше. Изпита непреодолимо желание да я завие, да я прегърне и да я стопли... Но остана да седи смълчан на ръба на леглото.

— Благодаря ти, че дойде, имах нужда от теб.

— Знаеш, че винаги ще дойда, когато ме повикаш.

Стори му се толкова уязвима и мила.

— Да... — Гласът ѝ заглъхна. — Знам.

Джед се наведе с намерението да я целуне по челото, но някак си устните му намериха нейните. Тя обвини ръце около врата му и го придърпа към себе си. Тялото ѝ, топло и меко, се притисна към неговото. Той едва се застави да я пусне.

— Съжалявам, Джед. Не исках това.

— Наистина ли?

— Аз... Аз не знам. — Гласът ѝ бе толкова тих, че едва я чу.

— И аз също не знам. — Искаше да ѝ каже толкова неща, но не можеше. Не сега. Вече беше преживяла достатъчно. — Лека нощ, Сюзан. Ще се видим на сутринта.

Той отново се наведе и този път бързо я целуна по бузата.

Докато караше към къщи, продължаваше да си спомня как мекото ѝ топло тяло бе замряло в прегръдките му, докато я целуваше. Чувствата му се възпламениха. Всичките му други мисли минаха на заден план. Тази вечер щеше да има какво да си представя. Знаеше, че няма да може да заспи, затова реши да отиде в ателието и да порисува. Къщата беше притихнала и щеше да остане насаме с мислите си. Но в момента, в който отвори входната врата, плановете му отидоха на вятъра.

Кейси се спусна по стълбите, следвана от Лъки.

— Сюзан добре ли е? Какво се случи?

Колкото и да обичаше дъщеря си, точно сега не искаше да разговарят. Тя и Лъки обаче го последваха в кухнята.

— Сюзан е толкова добре, колкото може да бъде човек, чийто най-добър приятел си е отишъл от този свят — отвърна Джед глухо. Сипа в две чаши шоколадово мляко и ги сложи в микровълновата печка да се затоплят. — А ти не трябва ли да си в леглото?

— Утре е събота. Не съм на училище и мога да заспя по-късно. — Кейси се настани на стола до масата. — Какво направихте с Лейди?

Джед ѝ подаде едната чаша и седна срещу нея. Все пак ще трябва да поговори с дъщеря си, тя така и така беше будна.

— Погребяхме Лейди зад къщата на Сюзан, близо до гората.

— О-о! — Кейси замълча. — Сюзан плака ли?

Споменът за сълзите ѝ късаше сърцето му. Той бавно отпи от горещата напитка, преди да отговори.

— Да, плака.

— Много ли? Спомням си колко плаках аз, когато мама умря. Ти също плака... — добави дъщеря му колебливо.

— Спомняш си, че съм плакал? — Кейси беше едва на шест години, когато Елизабет почина.

— Когато в болницата ми каза, че мама е мъртва, ти плачеше. Как мога да го забравя — каза Кейси тихо. — Просто исках да знам дали хората плачат, когато кучетата им умират.

— Лейди беше семейството на Сюзан. Сега ще ѝ бъде много тежко.

— Тя има нас! И Марти...

— Да — кимна Джед. Това беше последното нещо, за което искаше да говорят. — Мисля, че е по-добре да си лягаш, Кейси.

Момичето погали Лъки, който лежеше в краката ѝ. Беше изпила горещия шоколад, но явно не искаше да приключват разговора.

— От какво умря Лейди?

— От старост, предполагам.

Кейси се замисли.

— Но тя не беше толкова стара. Беше само на тринайсет, а Сюзан каза, че едно куче в добро здраве може да живее доста по-дълго. Знам, че Лейди беше здрава, защото тя я прегледа преди две седмици.

Джед не знаеше какво да ѝ отговори. И него го смущаваха някои подробности.

— Мисля, че е както при хората, скъпа — каза той накрая. — Понякога умират ненадейно.

Кейси отново се умълча, като галеше Лъки.

— Мога ли да отида да видя Сюзан утре и да ѝ занеса картичка, цветя или нещо друго?

— Мисля, че ще се зарадва — отговори Джед, — но сега трябва да си лягаш.

— Добре. — Кейси неохотно се изкачи по стълбите и Джед остана сам, с мислите си. След известно време си спомни, че не е вечерял. Направи си сандвич със салам и го изяде на крак. Нещо го тревожеше, но не можеше да разбере какво е то. Може би безпокойството му се дължеше на всичко, което се бе случило тази вечер, но той смътно усещаше, че не е само това.

Спа неспокойно и стана рано, още при изгрев-слънце, взе душ и се облече. Остави бележка на Кейси на хладилника и потегли към дома на Сюзан.

Когато видя, че в кухнята ѝ свети, почука на задната врата и застана точно пред стъклото, за да можела види, че е той. Тя веднага му отвори.

— Джед, толкова се радвам, че дойде!

Изглеждаше по-добре от снощи. Все още беше бледа, с тъмни сенки под очите, но отчаянието в погледа ѝ бе изчезнало. Явно току-що се бе изкъпала, защото косата ѝ бе влажна. Джед забеляза синината от лявата страна на лицето ѝ, но замълча. Съблече якето си и го закачи на закачалката.

— Просто дойдох да видя какво правиш. — Изпита огромно желание да я прегърне.

— Чувствам се самотна, Джед. — Сюзан обви ръце около раменете си и отиде до прозореца, вперила очи в сивотата на утрото. — Лейди винаги беше до мен. Споделяше всичките ми тайни, откакто станах на петнайсет години. Сякаш съм загубила част от себе си...

Джед седна на масата, без да откъсва поглед от нея.

— Лейди имаше хубав живот, Сюзан, дори идеален. Имаше господарка, която я обичаше и оценяваше верността ѝ. И когато дойде часът ѝ, умря, без да страда.

Сюзан стоя пред прозореца още няколко минути. Не биваше да плаче повече. Обърна се към Джед и попита:

— Какво направи с купичките на Лейди?

— В колата са, не съм ги изхвърлил — добави той бързо. — В случай че искаш да ги запазиш, ще ти ги донеса. — Той се върна мислено към предишната нощ. — Единственото нещо, което изхвърлих беше един кокал от пържола, който намерих на пода в кухнята.

— Какъв кокал от пържола?

Той посочи към шкафовете.

— Ами, един, който беше ей там, до мивката.

— Сигурно грешиш нещо, Джед. Никога не давам такива кокали на Лейди.

Джед вдигна рамене.

— Ами, там беше.

— Не е възможно!

Джед срещна погледа ѝ. Беше толкова уморена и разстроена, че сигурно беше забравила.

— Хвърлих го в боклука — каза той тихо.

Извади го и го остави на кухненската маса. Сюзан го огледа и вдигна глава към Джед.

— Аз не съм давала този кокал на Лейди!

— Но, ако не си ти, кой друг би могъл?

— Нямам представа — рече тя твърдо, — но аз не давам такива кокали на кучета. — Тя взе отново кокала и го огледа внимателно. Беше пресен, въпреки че беше дъвкан доста. Събитията от предния ден бавно се изредиха в ума ѝ. Доста време се бави в бакалията. Когато излезе от къщи. Лейди беше добре. А когато се върна... Припомни си всички симптоми на Лейди, преди да умре цвета на венците, учестеното биене на сърцето, залитането, лигите, които течаха от устата ѝ. Изведнъж я завладя смразяващ страх.

— О, господи, Джед...

Той хвана ръката ѝ.

— Сюзан, какво има?

Тя бе вперила очи в кокала.

— Лейди... Начинът, по който умря... Виждала съм то и преди. Просто не мислех, че... — Джед се намръщи. Не можеше да разбере какво точно има предвид. — Симптоми на отравяне! Не знам защо не реагирах веднага.

— Искаш да кажеш, че Лейди е била отровена?!

— О, Джед, сигурна съм!

Тя внимателно разгледа кокала, сякаш така щеше да възстанови липсващите парченца от мозайката.

— Но кой? Кой би могъл да отрови Лейди?

След като свърши с огледа, Сюзан погледна Джед право в очите.

— Сигурно е бил Марти! Той единствен желаше смъртта ѝ.

— Марти ли? Та ти ще се омъжиш за този човек! Мислиш ли, че би могъл да убие кучето ти?

Сюзан кимна сломено.

— Нали върти бизнес с фармацевтични препарати. Има достъп до какви ли не лекарства и знае действието им. — Тя извърна глава към прозореца. — Освен това, няма да се омъжвам за него. Развалих годежа в неделя вечер. — Тя спря и преглътна мъчително. — Беше ядосан и озлобен. Нахвърли се грубо върху мен и Лейди го нападна. Тя ми спаси живота, Джед! Трябваше да разбере още тогава каква заплаха я грози...

Той хвана ръката ѝ.

— Защо не ми каза, Сюзан?

Тя се обърна към него и го погледна виновно.

— Не знам, Джед. Не съм казала на никого. Имах нужда да остана известно време сама. Всичко беше толкова ужасно...

Той се приближи и я прегърна, а когато тя склони глава на рамото му, я погали по косата. Обичаше я. След като толкова време бе принуден да го крие, сега можеше да го признае поне пред себе си. Никога повече нямаше да позволи на някой да я нарани! Умът му трескаво работеше. Мъж, който можеше да отрови едно беззащитно куче, беше болен, умопобъркан, способен на всичко. Не биваше да позволява на Марти да се приближава до нея.

— Сюзан, мисля, че не трябва да оставаш тук сама. Защо не дойдеш за известно време при нас?

— Защо?

— Защото тук не си в безопасност.

— О, Джед, нали не мислиш, че...

— Сюзан, ако подозренията ти за Лейди се потвърдят, Марти наистина ще се окаже луд. Бог знае, на какво още е способен.

— Мисля, че не би направил нищо повече, Джед.

— Сюзан, моля те, ела при нас!

Тя се поколеба, но поклати глава.

— Не искам да бягам и да се крия. Това не е живот. Освен това имам две кучета в клетките и няколко тежки операции за тази седмица. Наистина трябва да остана в клиниката.

— Ами, ако се върне? Лейди вече не е тук, за да те защитава.

Тя затвори очи и се опита да си представи настоящето. Не, Лейди вече я нямаше и никога повече нямаше да я има. Но все още ѝ бе трудно да го повярва, а я грозеше и опасност.

— Не, Джед. Ще остана тук. Всичко ще бъде наред, не се безпокой.

Той отклони поглед и стисна устни. Беше упорита и независима и нямаше как да я убеди да промени решението си.

— Ако настояваш да останеш тук, трябва да проверим ключалките и да разберем как е влязъл.

Сюзан кимна и заедно обиколиха къщата, като провериха входната врата и всички прозорци.

— Не разбирам как го е направил — замислено рече Сюзан. — Лейди не би му позволила да влезе.

— Може би не е и трябвало. — Джед стоеше пред кухненския прозорец, който се отваряше откъм верандата. — Спомняш ли си онази дръжка, която купи есента?

— Онази, с която прозорецът остава полуотворен?

Джед огледа процепа.

— Достатъчно е широко, за да хвърли кокал на Лейди.

Сюзан почти се разплака, когато си представи сцената. Марти знаеше за прозореца. Беше го накарала веднъж да го отвори. В съзнанието ѝ изплува картината как той гледа злобно Лейди, която лае и не може да го достигне, а той я изкушава със сочно парче пържола. Тя закри лицето си с ръце.

— Как е могъл, Джед? Как е могъл да я отрови?

Джед я прегърна. И той не можеше да повярва как едно човешко същество може да бъде толкова жестоко.

— Той е болен, Сюзан. Така е, няма друго обяснение...

— А аз щях да се омъжа за него! Наистина щях да се омъжа за него... — повтаряше тя, като се опитваше да осъзнае случилото се. — В каква заблуда бях изпаднала, все още не мога да си го обясня.

— Нали спомена, че се е променил, след като сте се сгодили?

Сюзан кимна.

— Беше толкова чаровен и мил, макар да ревнуваше от всеки и от всичко. Продължавах да мисля, че всичко ще се оправи, че това са само случайни инциденти... Само че нещата постепенно загрубяха. Но аз продължавах да се надявам...

— Ти вярваш в хората, Сюзан — рече Джед нежно. — Няма нищо нередно в това.

— Не, непростимо е.

— В твой случай е лесно разбираемо — повтори Джед.

Сюзан се бореше със сълзите, смазана от това, което Марти бе извършил и уплашена от миналото, което бе оставила зад гърба си. Тя погледна Джед. Сълзите в очите ѝ едва не закапаха.

— Давам си сметка, че ако не бяхте вие с Кейси, щях да продължа подготовката за сватбата.

Джед се намръщи.

— Какво имаш предвид?

Тя притисна лице към рамото му.

— След онзи наш разговор сериозно се замислих. А после Кейси ми остави онази книга на Алисън Крейг...

— Знам за коя книга говориш. И аз прочетох няколко епизода и се изплаших. — Той се наведе и допря лице до нейното. — Но с това вече е свършено, Сюзан. Връзката ти с Марти е минало. Забрави го. Забрави, че въобще някога е съществувал.

— Точно това ще опитам да направя. — Тя се притисна към него.

Той плъзна ръка под косата ѝ и погали нежния ѝ тил. Толкова много неща искаше да ѝ каже. Не биваше да избързва. Тя имаше нужда от време, за да събере парчетата от разбития си живот и да започне отначало, с друг мъж. Дано Марти все пак не се появи.

— Сюзан, сигурна ли си, че не искаш да дойдеш при нас за известно време?

Изкушаваше се да го стори. Остана така притихнала в прегръдките му. Чувстваше се по-сигурна отвсякога. Накрая поклати глава:

— Не искам да бягам, Джед.

Той я отдалечи от себе си и я погледна в очите.

— Ако Марти се върне, веднага ми се обади, или на мен, или в полицията. Незабавно!

— Той няма да се върне, Джед, нали вече си отмъсти.

— Господи, дано да е така. — Той се наведе и докосна устните ѝ с нежна целувка, напомняща шепот, който ги омагьоса. Сюзан запази спомена за нея дълго след като Джед си бе отишъл и това разсея малко тъгата ѝ.

По-късно, когато Кейси дойде с колелото си и ѝ донесе пъстър букет цветя, тя откри Сюзан да работи в клиниката усмихната.

— Цветята са прекрасни! — каза ѝ Сюзан. — Ще имаш ли нещо против, ако ги оставя на гроба на Лейди? Вчера, когато я погребвахме с баща ти, съжалявах, че нямах цветя, които да ѝ оставя.

— Надявах се да направиш точно това. Съжалявам за Лейди — добави Кейси. Знаеш ли какво всъщност се е случило с нея?

— Подозирам, че е била отровена.

Очите на Кейси се разшириха от уплаха.

— Наистина ли? Как?

Сюзан ѝ разказа за кокала и отворения прозорец, но когато Кейси я попита кой го е направил, тя замълча. Част от нея все още отказваше да приеме, че Марти е способен на такава жестокост. Тя хвана Кейси за ръка и заедно отидоха до гроба на Лейди и положиха цветята върху все още влажната пръст.

— Много ли ще ти липсва Лейди, Сюзан?

Тя преглътна сълзите си.

— Да, ужасно ще ми липсва.

Кейси стисна ръката на голямата си „сестра“.

— Можеш да идваш и да си играеш с Лъки винаги, когато пожелаеш. Ще ти го водя често на гости.

Тогава сълзите на Сюзан потекоха. Толкова много обич! Първо Джед, а сега и Кейси. Дори и без Лейди тя нямаше да е сама.

— Много бих искала, Кейси. Много бих искала...

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

През цялата седмица Кейси се чувстваше нещастна. Беше плакала след вестта за смъртта на Лейди. Дълбоко съчувстваше на Сюзан. От друга страна, не можеше да си прости, че провали начинанието с тоалетната хартия. Дори и сега, в края на седмицата, тя все още съжаляваше.

Както бе предсказала Сюзан, ранният утринен дъжд бе превърнал тоалетната хартия по дърветата в парцали мокра каша. Неприятна гледка, макар да не се получи онова, което очакваха с Били. След този случай всеобщото недоволство от проявите на вандализъм в иначе тихото и спокойно градче нарасна. Снимка на „украсени“ дървета се бе появила в местния следобеден вестник още на следващия ден. Бе публикувана и история, която правеше връзка между „жертвите“ и комитета, заел се да уволни училищната библиотекарка. Бяха отпечатани дори извадки от спорните книги. Четени извън контекста, цитатите не оставяха никакво съмнение, че става дума за нещо непристойно и вредно за младите хора.

Кейси седеше тъжна на предната веранда и размишляваше. Бяха се провалили. Вместо да спечелят нови привърженици за каузата на госпожица Хеникър, разгласяването на акцията, бе накарало до вчера неутрални родители да подкрепят становището, че книгите на Алисън Крейг са истинска заплаха за традиционните ценности.

Не бе направила нищо, за да спаси Лейди, но ѝ бе хрумнала нова идея, с която можеше да помогне на госпожица Хеникър. Трябваше само да убеди Били да ѝ съдейства.

Лъки изскочи с лай от къщата — искаше да е навън, при нея. Въпреки отчаянието, което я бе обзело, лудориите на Лъки я развеселяваха. Появата на кучето в живота ѝ бе едно от най-хубавите неща, които ѝ се бяха случвали напоследък, почти толкова хубаво, колкото, когато Сюзан ѝ стана „сестра“. Кейси отиде да съобщи на баща си, че ще изведе Лъки на разходка. Реши да отидат до Сюзан и да поиграят на фризби, докато стане време за вечеря.

Едва успяваше да усмири четириногия си приятел по пътя, когато Били ги настигна.

— Почакай! — извика той. Скочи от колелото си и го затика край себе си. — Баща ти ми каза, че си тръгнала към Сюзан...

— Били — прекъсна го тя, — щях да намина по-късно. Искрах да поговорим.

— Ами... И аз исках да те питам нещо.

— Нека първо аз да ти кажа — настоя Кейси.

— Ще ми помогнеш ли да напиша писмо до вестника, в което да им разкажа защо предприехме акцията с тоалетната хартия?

— Да не си полудяла?! Майка ми ще ме убие, ако разбере.

— Няма да подписваме писмото — успокои го Кейси. — Да не ме мислиш за глупачка! Просто ще обясним колко несправедливо е да изхвърлят госпожица Хеникър и колко хубави са книгите на Алисън Крейг. Ще се подпишем като „загрижени ученици“.

— О-о-о! — Били изрита едно камъче от пътя с върха на маратонката си.

— Можем да използваме твоя компютър, така че да не могат да открият чий е почеркът — продължи Кейси.

Били уж я слушаше, но в същото време правеше някакъв номер, като се опитваше да задържи кормилото с един-единствен пръст.

— Не знам дали някакво си писмо до вестника ще промени нещата. Когато излизах от къщи, майка ми тъкмо говореше с някой по телефона, че ще представят петицията за уволнението на госпожица Хеникър пред училищното настоятелство.

— Трябва да опитаме — настоя Кейси. — Тези книги са важни. След като прочетох онази книга за малтретираната жена я дадох на Сюзан и тя се раздели с Марти.

— Но ти не знаеш дали това е причината...

— Дори и да не е, тези книги са важни, а и не е честно да изхвърлят госпожица Хеникър!

— Добре, ще ти помогна — измърмори намръщено Били.

— На твоя компютър, нали?

— Да, на моя.

— Кога?

Били помисли за момент.

— В понеделник след училище. Баща ми още ще е на работа, а майка ми има някаква среща.

— Чудесно! — усмихна се доволно Кейси. Може би все още имаше шанс да спасят госпожица Хеникър. Ако напишеха силно въздействащо писмо и много хора го прочетяха, може би някои от тях щяха да променят мнението си.

Тя и Били продължиха в мълчание, докато не свиха в улицата, където живееше Сюзан.

— Кейси? — Били изглеждаше нервен.

— Какво?

— За това, което исках да те питам... Думите му неочаквано бяха прекъснати от една червена кола, която префуча покрай тях толкова близо, че и двамата едва успяха да отскочат встрани от пътя и да дръпнат Лъки.

— О, едва не ни смачка! — възкликна Били и се опита да успокои изплашеното куче.

Кейси приседна, като стискаше каишката на Лъки.

— Добре ли си, Били?

— Да. Този идиот караше файърбърд!

Лъки силно излая и се дръпна рязко, когато Кейси се опита да го прегърне.

— Сигурен ли си, че беше с файърбърд?

— Разбира се, че съм сигурен — отговори Били важно. — Мога да разпозная всяка марка кола. Производство, модел, година...

— Марти кара червен файърбърд. — Кейси преглътна трудно, устата ѝ изведнъж бе пресъхнала.

— Хайде! — Били я хвана за ръката и ѝ помогна да се изправи. — Да вървим да видим как е Сюзан.

Той се качи на колелото, а Лъки и Кейси заподтичваха след него.

— Няма я тук! — съобщи Били от предната веранда, когато пристигнаха.

— Провери в клиниката — извика Кейси.

Но Сюзан я нямаше и там. Намериха бележка на вратата, на която пишеше: „На адрес съм. Ще се върна към пет.“

— Значи Сюзан е добре. Не е била тук, когато Марти е идвал. — Кейси седна на земята заедно с Лъки, който дишаше тежко, плъоснат по корем, разперил лапи.

— Жаден е — рече Кейси.

— И аз също — изтри потта от челото си Били. — Да видим дали не можем да отворим задния прозорец като предишния път.

— Ами... — Кейси се поколеба.

— Нали не го правим с лош умисъл. Сюзан не би ни простила, ако оставим Лъки да се обезводни.

С малко усилия те успяха да отворят прозореца и Били се промуши вътре. След като се напи с вода, подаде една чаша на Кейси и още три пъти наляха на Лъки.

— Сюзан трябва да държи този прозорец заключен — отбеляза Били, когато се измъкна навън.

— Ще ѝ кажа — рече Кейси. — Ще ѝ кажа и за файърбърда. Какво не бих дала да разбере дали това наистина беше Марти.

Кейси и Били поиграха малко на фризби с Лъки и си тръгнаха към къщи. Били обаче бе необичайно мълчалив. На два или три пъти започваше да казва нещо, но в последния момент се отказваше и заговорваше за друго. Когато стигнаха до предната веранда на тяхната къща, Кейси понечи да влезе, но той я спря:

— Почакай малко!

— Какво има? — дръпна тя Лъки, който се бе втурнал към вратата.

Били запристъпва смутено от крак на крак.

— Искаш ли да дойдеш с мен на пролетния бал? — изрече той на един дъх.

Учудена, Кейси премигна няколко пъти и се втренчи в него.

— Имаш предвид официалния бал през март, на който момичетата се обличат в красиви рокли, а момчетата в костюми?

Били кимна и ушите му започваха да почервеняват.

— Е, ще дойдеш ли все пак?

Кейси не му отговори веднага и мълчаливо проучваше състоянието на стария дъсчен под на верандата.

— Добре — рече накрая тя и свенливо избегна погледа му. — А сега трябва да вървя. — Обърна се и изтича към къщата, като дърпаше след себе си нещастния Лъки.

— Татко! — извика тя. — Къде си? Трябва да ти кажа нещо много важно! — Всичко друго, което се бе случило през този ден, бе забравено, когато тя влетя в ателието на Джед.

— Какво е толкова важно? — Джед се облегна назад и се опита да потисне усмивката си. Лицето на дъщеря му бе зачервено, а косата ѝ разбъркана. Както обикновено беше с протрити джинси, избеляла риза и стари маратонки с незавързани връзки.

— Трябва ми нова рокля за пролетния бал!

— Наистина ли? А не спомена ли наскоро, че балът бил глупост и ти няма да ходиш?

Кейси се усмихна, но този път усмивката ѝ бе някак различна. Джед никога не беше я виждал такава.

— Отивам с Били! — Докато той се чудеше как да реагира на съобщението, тя продължи: — Но ти няма нужда да идваш с мен по магазините. Ще помоля Сюзан. Само трябва да ми дадеш пари.

— Дадено — отвърна той. — Само ми кажи колко и кога.

Кейси не уточни и изчезна към кухнята. Чак сега Джед си позволи да се усмихне. Първата ѝ официална покана... Първият ѝ бал... И то с Били. Беше неизбежно.

Ед седя мълчаливо цяла вечер, Маргарет все още не бе свалила престилката си, когато отиде зад него и нежно започна да масажира раменете му. Току-що бяха привършили с чиниите тя миеше, а той бършеше — беше им станало навик. Обсъдиха времето, шивашкото ателие на ъгъла и опасността ниските мартенски температури да унищожат цветовете на форзицията зад къщата, но съзнателно бяха пропуснали другите по-важни неща, които ги измъчваха.

— Какво има, Ед? — погали тя широките му рамене. — Разсеян си, откакто дойде. И не ми казвай, че няма нищо. Познавам те прекалено добре.

Ед сви рамене и си пое дълбоко дъх, после се обърна и придърпа Маргарет на стола до себе си. Обърна се с лице към нея и задържа двете ѝ ръце. По израза на лицето му разбра, че ѝ предстои да чуе неприятни неща.

— Не знам какво да правя, Маргарет — стисна той ръцете ѝ и извърна поглед. — Пет жени от Асоциацията на родителите и учителите дойдоха тази сутрин в кабинета ми с петицията. Искат да напуснеш незабавно.

Думите останаха да висят заплашително във въздуха. Ед не пропусна да забележи болката, сгърчила лицето на Маргарет.

— Опитах се да ги успокоя, но те си изляха гнева, като непрекъснато повтаряха думата „морал“ и едва ли чуха онова, което им казах. Само ако можехме да ги накараме да разберат...

— Няма да разберат — прекъсна го Маргарет.

— Какво ли не опитах. Закостенели пуритани! Те дори не желаят да разберат проблемите на децата си, камо ли да им помогнат да се справят с тях, и то в свят като днешния. — Маргарет гледеше сключените им ръце. Почувства се остаряла, изморена и обезкуражена. През всичките тези месеци на непрекъсната борба, бе мислила, че нещата ще се оправят по някакъв начин. Бе вярвала, че може да накара тези хора да разберат какви трудности изживяват децата им в тази преходна възраст и каква нужда имат да поговорят с някого за проблемите си. Но времето ѝ бе изтекло.

— Знаеш, че бях напълно съгласен с това, което се опитваше да направиш. — Ед потупа ръката ѝ. — Съжалявам, Маргарет!

— Не, аз съм тази, която трябва да съжалява. — Погледът ѝ бе изпълнен с нежност. — Бедният ми, Ед! Исках да ти го спестя. Никога не съм мислила, че нещата ще стигнат дотук. Но сега вече трябва да направя нещо.

Ед стисна устни и върху лицето му се изписа решителност.

— Аз няма да съм този, който ще те уволни, ако това имаш предвид. Първо ще напусна аз.

Маргарет поклати глава.

— Нали ти остават само пет години до пенсия! Би било глупаво. Освен това жертвата ти едва ли ще произведе необходимия ефект. Ако ти не ме уволниш, те ще отнесат въпроса до училищното настоятелство и в края на краищата, пак ще ме уволнят. Не мога да допусна да изоставиш децата.

— Тогава какво ще правим?

Маргарет го погледна открито.

— Ще направя единственото нещо, което мога. Ще напусна сама. Незабавно!

— Маргарет, не мога да ти позволя да направиш това!

— Имам ли избор?

— Но така те ще спечелят, а аз знам колко ще загубим от това всички.

— Не, Ед, това не е победа. Не е. Ако махна книгите от полиците, победителите наистина ще са те. Ако напусна, тогава всички ще са наясно с позицията ми. Няма да пожертвам идеите си. Поне това мога да оставя на децата...

Ед се протегна и я погали по бузата.

— Ти даде на децата нещо много по-важно. Видя ли писмото, което написаха за теб в следобедния вестник?

— Не, не съм си купила вестник този следобед.

— Децата, които окичиха с тоалетна хартия дърветата на родителите — активисти, написали писмо — анонимно, разбира се, — и се опитали да обяснят защо са го направили. Беше нещо като израз на любов и уважение към теб, Маргарет.

— О, Ед! Наистина ли са си загубили времето да пишат писмо?
— Маргарет беше дълбоко трогната, че има деца, които бяха достатъчно загрижени, за да се опитват да променят нещата.

— Знаеш ли кой го е написал?

Маргарет се усмихна.

— Не със сигурност, но се досещам. Мисля, че са Кейси Паркър и Били Ханкинс. Те бяха много огорчени от неуспеха на контра петицията им.

— Децата те обичат, Маргарет — рече Ед и отново хвана ръцете ѝ. — И те не са единствените. — Тя усети как се изчервява и отклони поглед. Той беше толкова мил. Затова го обичаше. — Обичам те, Маргарет, и ако наистина си решила да напускаш, искам да те попитам нещо.

Тя го погледна с навлажнени очи.

— Какво е то, Ед?

— Маргарет, ще се омъжиш ли за мен?

Очите ѝ станаха огромни от вълнение. Всеки път, когато той повдигаше въпроса за женитба, тя отказваше да го дискутират, защото законът забраняваше съпруг и съпруга да работят в едно и също училище. Сега този пречка щеше да отпадне. Тя го погледна и отново си помисли, че той е най-сериозният, искрен и чудесен мъж, когото някога е познавала. На петдесет и пет годишна възраст и след всичките тези години самота, животът ѝ сякаш отново започваше и то с мъж,

когого истински обичаше. Тя бе готова да му отговори. Очите ѝ блестяха, а гласът ѝ трептеше от чувства.

— О, да, Ед! Ще се омъжа за теб.

Той я прегърна и я завъртя из стаята.

— Ти току-що ме направи най-щастливия мъж в цял Картърсбърг, в цяла Вирджиния и в целия свят. Господи, колко те обичам!

— Ед, и аз те обичам! Не биваше да те карам да чакаш толкова дълго. — Маргарет се засмя и обви ръце около врата му.

Той нежно я докосна по страните и започна да маха фибите от косата ѝ.

— Ти направи толкова много за децата, Маргарет. Обичам те точно защото си такава и за нищо на света не бих искал да се променяш. Няма да чакаме и минута повече от необходимото. Ще се оженим през пролетната ваканция.

— Но, Ед, това е след по-малко от две седмици!

— Точно така. Можеш да обявиш напускането си последния учебен ден и още същата нощ ще заминем на сватбено пътешествие.

— Но, Ед... — усмихна се тя. — Защо пък не! Така да бъде.

Той махна и последната фиба и косата ѝ се разпиля по раменете.

— Искам те сега, любима — прошепна той в ухото ѝ. — Какво ще кажеш да се качим горе?

— О, Ед! — Маргарет се притисна към него. — От цяла вечност чакам да кажеш това!

Събота сутрин. Ранна пролет. Джед се събуди при изгрев-слънце. От птичи песни. Той полежа още няколко минути, като си мислеше колко много са му липсвали трелите им през цялата зима. Реши да стане. Денят бе започнал все едно дали това му харесваше, или не.

Той се прозя и облече стария си сив анцуг и обу маратонки. В момента, в който се появи на стълбите, Лъки се залепи за него, като махаше с опашка в очакване да предстоящата разходка. Песът щастливо последва Джед в кухнята.

— Знаеш ли, приятелче, ти си истинска напаст. Щях да се измъкна през задната врата и да потичам сам. Сам! Соло. Разбираш ли?

Лъки започна да маха с опашка още по-силно и Джед не можа да не се усмихне, докато му слагаше каишката.

— Добре, куче, мога дори и да започна да те харесвам, но не и преди да спреш да гризеш моливите ми.

Лъки се втурна пред него през задната врата на верандата, като опъваше каишката до скъсване. Завиха покрай къщата, покрай Методистката църква и свиха по Трета улица.

Въздухът бе още режещо студен, а слънцето едва си бе пробило път през сивкавите облаци. Високите кленови дървета по края на улицата не бяха се раззеленили, но пъпките им набъбваха и обещаваха плодородие. Докато пробягаха първия половин километър, мислите на Джед лениво блуждаеха. Не искаше нищо друго, освен да се наслаждава на началото на новия ден. А може би това бе началото на един нов живот? Чувстваше се изпълнен с енергия, в хармония със себе си, както не бе се усещал след смъртта на Елизабет. Прекрасно усещане!

Той мина покрай училището на Кейси и се възхити на яркожълтите форзиции под прозореца на библиотеката.

Денят обещаваше да е хубав. Докато се чудеше как да го прекара най-добре, мислите му отлетяха към Сюзан. В едно беше сигурен — тя се вписваше чудесно в плановете му за деня, както бе било и през последните три седмици, откакто развали годежа си.

Понякога само изпиваха по чаша кафе сутрин. Друг път излизаха заедно — ходеха на кино или отиваха да вечерят в китайския ресторант. Една вечер си приготвиха спагети. Кейси и Сюзан правеха топчета от мляно месо, докато той бъркаше доматиения сос на печката. Говориха, смяха се и ядоха до късно вечерта. Синините на Сюзан бяха изчезнали и тя най-накрая бе възстановила естествения матов цвят на лицето си. Почти бе превъзмогнала и мъката си по Лейди. Изглеждаше отпочинала и щастлива. Постепенно тя се превръщаше в част от живота им, а Джед искаше точно това.

Лъки опъна каишката и пое по една пряка пътечка през градския парк. Маратонките на Джед затънаха в пръстта, когато навлязоха в гората. Изведнъж кучето рязко спря и клекна встрани от пътеката. Джед го изчака, като се подсмиваше. Кога Лъки ще осъзнае, че е мъжко куче, и ще започне да вдига крак като всички песове до някое дърво, вместо да кляка до някоя туфа теменужки, чудеше се Джед.

Теменужки... Той се наведе и разгледа разцъфналите диви цветя. Дузина дребни лилави цветчета показваха главички измежду зелени сърцевидни листа. Спомни си, че Сюзан му бе казала как Лейди откривала първите цъфнали теменужки през пролетта. Лейди вече я нямаше, но Лъки бе намерил теменужки за нея. В този миг Джед разбра какво ще направи днес.

Сюзан чу в съня си някой да хлопа по входната врата. Отвори едното си око и погледна часовника. Седем и трийсет и седем минути.

Тя измърмори нещо неразбрано и отново затвори очи, но хлопането се повтори. Сигурно е спешен случай, реши тя, отметна завивките и облече халата си на път към вратата.

— Кой е? — Попита сънено.

— Аз съм, Джед! Ще ми отвориш ли?

Тя веднага се разсъни. Бързо махна веригата и отвори вратата, очаквайки да чуе лоша вест.

— Какво има?

Но Джед изобщо не изглеждаше разстроен, нито притеснен от нещо. Стоеше подпрян на рамката на вратата, облечен в джинси и избеляла зелена фланелка, и широко се усмихваше. Гладко избръснат, лъхашц на одеколон. В едната си ръка носеше плик от ресторанта за бързо хранене, а в другата — кафява картонена кутия, термос и две градинарски лопатки.

— Няма ли да ме поканиш?

Разбира се, че щеше да го покани. През последните дни той не й излизаше от ума. Застанал така на прага, й се стори направо прекрасен. Едва ли друг мъж би изглеждал толкова сексапилен в този ранен час. И все пак тя се поколеба. Защо, о, защо не беше като онези красавици, които спяха в ефирни нощници и сутрин намятаха копринена роба? Защо косите й не бяха руси и не се стелеха на вълни по раменете? Защо не носеше атлазени пантофки? Но сега не можеше да поправи нито един от тези пропуски.

— Заповядай, Джед. Само минутка да се облека.

Джед обаче не помръдна. Никога не беше виждал жена, която да изглежда толкова възхитително сутрин. Буйната й кестенява коса падаше тежко по гърба, по белия хавлиен халат, който меко обгръщаше

съблазнителното ѝ тяло. Страните ѝ бяха порозовели от съня, а големите ѝ сиви очи блестяха призрачно като луната нощем. Влажни. Нежни. Прекрасни...

Пожела да я притисне към себе си и да усети гърдите ѝ до своите. Да я целуне. Да прокара пръсти през косата ѝ. Тогава забеляза босите ѝ крака, които се подаваха изпод нощницата, и се засмя.

— Там, където отиваме ще ти трябват обувки!

Тя го хвана за ръкава на фланелката и го издърпа вътре, като хлопна вратата.

— Винаги нося обувки. Е, почти винаги... — Тя надникна в тъмните му кафяви очи, пълни със смях и щастие, и тайно си пожела той да я прегърне. Доскоро бяха само приятели, но сега собствените ѝ чувства я плашеха. Тя се сгуши в халата и потисна трепета си.

— Може би ще прозвучи нелюбезно, но какво правиш тук в този ранен час? Слънцето едва е изгряло. И какво носиш в този плик?

— Закуската — отвърна той. — Омлети върху кифли, препечени с масло, и портокалов сок. — Той млъкна и кимна към кутията. — А и нещо, което ще ни е необходимо за онова, което съм намислил да правим днес. А сега побързай да се облечеш.

Сюзан се засмя.

— Търпение! Само десетина минути и съм готова.

Тя изчезна нагоре по стълбите и преди Джед да е стигнал до кухнята, чу плющенето на душа.

Когато Сюзан се появи отново, той вече беше напълнил термоса с горещо кафе и седеше на масата. Заслужаваше си да я почака. Свежо измитото ѝ лице просветваше като седефено. Очите ѝ блестяха в очакване. Мокрите ѝ къдрици се виеха около лицето.

— Облечена ли съм подходящо за начинанието? — Тя погледна фланелката и джинсите си. — Взех пример от теб, тъй като не знаех къде отиваме.

— Ами, и аз не съм много сигурен. Какво ще кажеш за пикник на закуска.

Ентузиазираният ѝ поглед му подсказа, че е направил правилен избор.

— Никога не съм ходила сутрин на пикник! Но знам едно място!

Джед се усмихна. Обичаше да я вижда така естествена и спонтанна.

Остави я да го води из гората, като крачеше широко след нея. Дърветата извисяваха стволоче над тях, а клоните едва бяха започнали да се разпъпват. Мокрите миналогодишни кафяви листа, които се стелеха в мек поизгнил килим по земята, заглушаваха стъпките им. Сюзан прескочи едно тясно поточе и посочи огромното повалено дърво пред тях.

— Какво ще кажеш да го използваме за маса?

— Точно това си помислих и аз — отвърна Джед. Прескочи поточето и остави плика с храната и термоса върху дънера. Точно над тях на една висока ела, яркочервен мъжки кардинал чуруликаше любовно на женска в розово-сива окраска.

— Мисля, че имат гнездо горе. — Сюзан седна на дървото и вдигна глава нагоре, за да види по-добре птиците. — Знаеш ли, птиците — кардинали образуват по една брачна двойка за цял живот?

— Така и трябва да бъде. — Той сипа кафе в единствената чашка от термоса, отпи глътка и я подаде на Сюзан.

— Да, и аз мисля така — отговори тя тихо. И двамата знаеха, че нямат предвид само птиците — кардинали. Сюзан отпи от кафето и се пресегна за кифла. — М-м-м, любимите ми! Студен омлет и кифла, препечена с масло! — Погледна го крадешком. Марти сигурно щеше да намери възклицанието ѝ за неуместно. Но Джед просто се засмя.

— Въпросът е дали студеният омлет и кифлата, препечена с масло, са по-вкусни в гората, отколкото в кухнята?

— Предавам се, така е — отвърна Сюзан. Довършиха закуската си, когато видяха как един заек доскача до пъна и любопитно ги загледа. След като прибраха остатъците от храната в чантата, Сюзан прегърна Джед и прошепна:

— Благодаря ти, благодаря ти за чудесната закуска!

— Аз ти благодаря — отвърна той, — ти я направи чудесна...

Той я притисна нежно и тя усети твърдите му силни гърди. Можа да чуе глухото равномерно туптене на сърцето му — звук, който по някакъв необясним начин я караше да се чувства уверена и в безопасност. Чувствата ѝ към него бяха нещо много повече от приятелска привързаност. Вярно е, че в началото ги взе за приятелска симпатия, но постепенно осъзна, че не е така. Какво можеше да очаква в бъдеще? Сюзан не знаеше. Предусещаше нещо хубаво. Топлият му дъх я парна и тя вдигна лице в очакване.

Джед се взря в очите ѝ и се усмихна, нежно отмахна един кичур от лицето ѝ. Тя потрепери, когато пръстите му докоснаха страната ѝ. От клона на вечнозеленото дърво кардиналът отново отправи зов към любимата си. Сюзан се усмихна и нежно го погали. Очаквал само знак, той импулсивно я прегърна и сведе глава. Тя затвори очи и усети парещите му устни да оставят следи по челото ѝ, по бузите, по устните ѝ...

В началото целувката бе нежна и плаха като шепот, сякаш се изучаваха взаимно. Тя обви ръце около врата му и леко разтвори устни. Неговите станаха по-нежни и подканващи. Сюзан усети как цялата вътрешно трепери. Джед потръпна и я придърпа още по-плътно към себе си, а трескавите му ръце се плъзнаха по гърба ѝ.

— О, толкова е хубаво! — прошепна тя.

Той предпочете да ѝ отговори не с думи, а с ласки. Езикът му нежно очерта линията на устните ѝ, първо долната, после горната. След което тя направи същото с него и се засмя радостно, когато усети колко му хареса.

Джед леко се отдръпна, като се опита да не се поддаде на заразителното ѝ веселие.

— Няма нищо толкова смешно в една целувка! Много е сериозно, казвам ти...

— Не, не е! Това е игра. Чудесна игра! — И за да докаже твърдението си, Сюзан притисна устни към неговите, а когато той ѝ отговори, тя се отдръпна и се опита да избяга.

— Хей, така не е честно! — запротестира той и отново я придърпа към себе си. Този път я целува дълго, докато не останаха без дъх.

— Имаш ли представа как ме караш да се чувствам? — прошепна след време тя.

— Обзалагам се, че почти като мен. — Джед се засмя и я целуна отново, а после притисна главата ѝ към гърдите си. В продължение на една дълга минута те тихо се прегръщаха в очакване сърцата им да спрат лудия си бяг. Една катеричка подскачаше на близкото дърво и любопитно надзърташе към тях.

— Наистина не искам този миг да свършва — прошепна накрая Сюзан.

— Нито пък аз — отвърна Джед. Нежно я притисна и я целуна по челото. — Да предвкусваш удоволствието, понякога е по-вълнуващо от самото удоволствие. Обещаващо начало...

Сюзан го погледна.

— Така ли мислиш?

Джед мълча няколко секунди, преди да отговори.

— Да. Мисля, че ни очаква едно дълго пътуване, Сюзан, и не бива да бързаме. Искам да се наслаждаваме на всяка стъпка по пътя.

Сюзан сведе поглед, за да не забележи влагата в очите ѝ.

— Не крий чувствата си — прошепна той. — Всичко е чудесно. Наистина е чудесно!

— Знам — каза тя с треперещ глас. — Но през изминалите няколко седмици се случиха толкова много неща. Никога не съм си представяла, че съм способна да изпитам такива силни чувства, и то към теб. Никога, дори и в най-смелите си мечти, а всичко се случи толкова бързо.

— Не, нашите чувства не се породиха изведнъж. Усетих привличането помежду ни още в първия миг, когато те видях.

— Но аз си мислех, че това е само приятелска симпатия...

— Беше приятелство. Но вече не е само приятелство. — Много скоро, каза си той, тя ще е готова да изпита пълната радост, която носи любовта. Не искаше да насилва събитията. Подаде ѝ картонената кутия и двете лопатки. — Хайде, планирал съм още неща за тази сутрин. — Той взе плика с храната и термоса.

— Къде отиваме?

Джед се усмихна.

— Случайно забелязах, че теменужките са разцъфтели, и си спомних, че искаше да засадиш малко на гроба на Лейди. Реших да отидем в гората и ако намерим туфички да ги изкопаем.

— О, Джед... — Сюзан не намираше думи да му благодари. Развълнувано се пресегна и го погали по бузата. — Трогната съм!

Той сложи хартиения плик в джоба си, хвана я за ръка и я поведе по пътеката. Внимателно се завзираха в храсталаците, за да открият някоя туфичка лилави цветчета. Не говореха, но им беше хубаво сред спокойствието на притихналата гора. Слънцето се бе издигнало в небето и лъчите му се прокрадваха през клоните на дървесата над тях. Денят щеше да бъде топъл.

— Намерих! — извика Джед и се наведе. — Подай ми лопатката. Сюзан коленичи в тревата и му помогна да изкопае дивите цветя, като внимаваше корените им да останат с пръст. Поставиха ги внимателно в картонената кутия. Скоро я напълниха и Джед я взе, като ѝ подаде лопатката и термоса.

— Хайде да отидем да ги засадим, преди да са увехнали.

Сюзан кимна и го последва по пътеката към другия край на гората, където бе погребана Лейди.

— Наистина ми липсва — въздъхна тя, като гледаше прясната пръст върху гроба.

— Знам. — Той остави кутията с теменужки на земята и я прегърна.

Постояха така, след което Джед се зае да копае плитки дупки, а Сюзан поставяше по няколко стръччета в тях, след което той претъпкваше пръстта около коренчетата.

— Ще цъфнат още по-красиви следващата пролет — каза Сюзан накрая и погледна покрития с цветя гроб. — Цяла поляна теменужки! На Лейди ще ѝ хареса. — Тя млъкна и си представи как кучето ѝ весело лаеше и душеше всеки път, когато откриваше разцъфнали теменужки по омайния им аромат. Джед мълчаливо чакаше, оставил я насаме със спомените. Най-накрая тя се обърна. — Сега се чувствам по-добре. Един период от живота ми приключи. Готова съм да продължа напред.

— Аз също — отговори Джед и дълго, дълго я прегръща под милващите лъчи на пролетното слънце.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вечерта на пролетния бал Сюзан отиде в дома на Джед, за да помогне на Кейси да се приготви. Дължеше ѝ го като по-голяма „сестра“. Но когато пристигна, други мисли се въртяха в главата ѝ.

— Джед, какво става със „Сам в рискована ситуация“? — Тя размаха страницата с комикса, която бе извадила от сутрешния вестник. — През всичките тези години героят ти беше самотен баща, а сега изведнъж в живота му се появява жена.

— Може би е имал нужда от малко промяна — усмихна се Джед.

— Това ли е всичко?

Той не отговори.

Сюзан бе забелязала, че новата героиня от „Сам в рискована ситуация“ удивително прилича на нея. И тя имаше куче, което напомняше рисунките, които Джед беше правил на Лейди. В началото Сюзан реши, че това е просто съвпадение.

— Как се чувстваш, като прототип на героиня в произведение, току-що излязло от печат? — попита я Кейси, прехвърчайки през всекидневната. — Боря се с този синдром от малка. — Тя надникна през прозорчето на входната врата и потърси Били с поглед. Трябваше да дойде всеки момент. — След няколко седмици сигурно ще се появя в комикса с новата си бална рокля, после как отивам на първата си среща, а ти сигурно ще започнеш да излизаш с героя — баща. В тази къща няма нищо свято, всичко е комерсиализирано.

Сюзан бе пребледняла. Сложи комикса в джоба си и погледна Джед.

— Аз май не съм единствената, на която тази твоя нова героиня ѝ се струва подозрително позната?

Джед отново замълча и се престори, че настройва нещо фотоапарата си. Как ли приема Кейси появата на новото лице в комикса, зачуди се Сюзан. Не само че баща ѝ изглеждаше влюбен в жена — и то в собствената ѝ голяма „сестра“ — ами съществуваше и

опасност историята да стане достояние на целия щат. Щяха да започнат да злословят и да ги вземат на подбив.

Звънна се и Кейси пребледня.

— Били!

— Не стой така — подкани я Джед. — Отвори му.

— Да. Добре. — Кейси преглътна и несигурно тръгна към вратата, като се клатеше леко на първите си обувки с висок ток.

Били изглеждаше много необичайно в синия си костюм с червена вратовръзка и със зализаната назад коса. Той подаде на Кейси неголяма кутия, завързана с тънка бяла панделка.

— Това е за теб.

— За мен?! — Кейси колебливо взе кутията. — Защо си ми донесъл подарък? Нямам рожден ден, нито някакъв друг повод...

— Отвори я — рече Били.

Тя развърза панделката и внимателно махна капака.

— Цветя! — извика тя. — Малки розови рози с игла за закачване! — Тя ги извади и погледна безпомощно Сюзан. — Къде да ги сложа?

— Почакайте! Задръжте за момент — нареди Джед. — Искам да снимам. Били вземи розите и ги закачи на роклята на Кейси. — Джед чакаше с фокусиран фотоапарат.

— О, не, не аз... — Били смутено заотстъпва към стената на тясното антре.

Като се опитваше да сдържи усмивката си, Сюзан взе украшението и внимателно го закачи на рамото на бялата дантелена рокля на Кейси. След това отстъпи назад и възхитено огледа малката си „сестра“. Джед не пропусна да улови момента. Дългата черна коса на Кейси обгръщаше нежно лицето ѝ, а страните ѝ розовееха от вълнение. Беше класически пример за младо момиче, което отива на първия си бал. След малко Джед остави фотоапарата на масата и рече:

— Нали разбрахте как ще се приберете довечера?

— О, татко, стига си повтарял... — Кейси направи гримаса на досада, врътна се и тръгна към вратата.

— Чакайте! Много е важно. Майката на Били ще ви закара на бала, а Сюзан ще ви вземе, когато танците свършат, защото аз все още ще бъда в Търговската камара. Точно в единайсет пред гимнастическия салон. Разбрахте ли?

— Добре — кимна Кейси и избута Били навън.

— Приятно прекарване! — извика Джед след тях. После се обърна към Сюзан: — Сигурна ли си, че нямаш нищо против да вземеш децата, довечера? Щях да го направя и сам, но не мога да се измъкна от този коктейл, ще се връчват годишните награди на Търговската камара.

— Знаеш, че нямам нищо против — усмихна се тя и той я прегърна.

Докосването му, гласът му — всичко, свързано с Джед, я караше да желае да остане колкото може по-дълго с него. Усети ръцете му да галят гърба ѝ и да я притискат.

— Наистина бих предпочел да не ме бяха канили на този коктейл — прошепна той нежно.

— А аз да не ходя до фермата на Пикет...

Дъхът му облъхна лицето ѝ и той я погали по косата с една ръка, а с другата продължи да я притиска към себе си.

Възможно ли бе само допреди няколко седмици да мисли за него единствено като за приятел? Тя отметна назад глава и го погледна. Господи, каква непрозорливост от нейна страна! Не беше разпознала собствените си чувства. Може би подсъзнателно ги бе приела за неблагоприятни, а той не я бе насилвал, знаейки, че принадлежи другиму.

Сюзан се ужаси, отново припомнила си каква грешка беше на път да направи.

— Добре ли си? — попита я той, усетил, че трепери.

— Винаги когато съм с теб, се чувствам добре.

Той потърси устните ѝ, като в началото я целуна нежно, а после със страст. Тя го желаше, желаше го до лудост, както никой мъж досега. Сюзан се притисна към него и телата им се сляха в едно. Знаеше, че и той изпитва същите чувства. Сведе глава на гърдите му и отново потръпна, но се овладя и каза:

— Джед, уговорила съм се да мина през фермата тази вечер... — Тя погледна през рамото му към часовника на стената. — Трябва да бъда там след петнайсет минути.

— По дяволите фермата!

Той зарови лице в косата ѝ и потърси с устни ухото ѝ, но тя опря ръце в гърдите му и го възпря:

— Джед, недей, не бива...

— Не бива ли? — прошепна той нежно.

— Не! — отблъсна го тя решително. — Не, ти отиваш на коктейла в Търговската камара, а аз — във фермата на Пикет, ако искаш да прибера Кейси навреме. — Вдигна глава и срещна погледа му. Очите му тъмнееха напрегнато. Той обаче не я пусна и Сюзан усети сърцето му да тупти забързано като нейното. Нито той, нито тя искаха да се разделят, но се налагаше.

— Обещавах ли да продължим оттам, откъдето спряхме? — попита я той трогателно.

— Обещавам.

— Кога?

— Утре вечер, или по-следващата, веднага щом можем — отвърна глухо тя.

— И двете вечери — целуна я силно Джед и я пусна.

Тя побърза към джипа и веднага потегли. Знаеше, че ако остане само още минута, изобщо няма да може да тръгне.

Музиката във физкултурния салон на училището гърмеше със стотина децибела. Розово-белите хартиени серпантини от украсата висяха отпуснато от тавана, а топлият пунш беше ужасно блудкав. Но Кейси изобщо не се интересуваше от това. Откакто бе захвърлила новите си обувки с висок ток върху нарастващата купчина в единия ъгъл на салона, тя не бе спряла да танцува. Отначало се притесняваше, че не танцува добре, но страховете ѝ скоро се бяха изпарили. Притежаваше вродено чувство за ритъм и лудо подскачаше в компанията на Били и на съучениците си. Когато пускаха бавна мелодия, тя и Били непохватно се прегръщаха и започваха да се поклащат насам-натам по дансинга, както повечето двойки. Беше страхотно!

— Не е точно, както ние танцувахме едно време — казваше в този момент Маргарет Хеникър на Ед Арнолд. Те стояха до задната врата на салона, за да не позволяват на влюбени двойки да се промъкват в тъмния двор на училището.

— Какво искаш да кажеш с това? Не знам за теб, но аз още не съм се отказал да танцувам — взе я той в прегръдките си, притисна я и

я завъртя по своя малко старомоден начин.

— Ед! — Опита се да протестира Маргарет. — Всички ще ни видят, притеснявам се от онези майки там, които ми имат зъб...

— И какво? Какво значение има за теб? Ще им дадеш да разберат като напуснеш. Преди още да са се окопитили, ние ще сме на борда на кораба и ще прекарваме чудесно медения си месец, оставили всичко зад гърба си. Ти ще бъдеш свободна да правиш каквото поискаш, Маргарет! Жена, която разполага с времето си и която няма какво друго да прави, освен да ме обича.

Маргарет се засмя тихо, когато Ед я завъртя шеметно.

— Старата мома ще става булка — прошепна тя. — Ужасно вълнуващо! — Изведнъж стана сериозна. — Но ще ми липсва всичко това, Ед, особено децата. От години училището и книгите са моя живот. Ще ми бъде много трудно да се откажа от тях.

— Може би не трябва да се отказваш — отвърна Ед замислено.

— Какво имаш предвид?

— Ами, мислила ли си да съчетаеш по някакъв начин тези свои любими неща — децата и книгите? Имаш многогодишен опит и се обзалагам, че можеш да напишеш чудесни истории. Ти знаеш по-добре и от мен каква нужда има от добра детска литература.

— Истински истории за истински деца... — замислено промълви Маргарет. — Трябва да призная, че някога мечтаех да напиша книги като тези на Алисън Крейг. Наистина ли мислиш, че бих могла?

Ед се засмя.

— Ти можеш да постигнеш всичко, стига да решиш. Оставям на теб да избереш темата на първата си книга. Трябва да е актуална! Не някои къси сладникави приказки за пухести патета и малки зайчета — пошегува се Ед.

— Разбира се, че не! — възмути се Маргарет. — Вече са написани много такива историйки. Но виж книги с някакво послание... — Гласът ѝ заглъхна.

— Ето, това е една от причините толкова да те обичам — Ед докосна челото ѝ с устни и я завъртя досущ като Фред Астър. — Ще ти кажа нещо — продължи той. — Тъй като отказа да приемеш диамантен пръстен, какво ще кажеш вместо него да ти купя компютър и разните там програми?

Лицето на Маргарет засия.

— О, Ед! Наистина ли?! Много искам компютър, ще ми бъде по-лесно да пиша. Винаги съм искала да спестя пари и да си купя. Ти си чудесен, направо прекрасен — импулсивно го целуна тя. — Толкова много те обичам! — В очите ѝ блестяха сълзи на щастие.

В другия край на салона Кейси рязко дръпна Били и прошепна:

— Видя ли това?

— Какво?

— Господин Арнолд и госпожица Хеникър? Те танцуват и тя го целуна. По устните! Насред салона! Може би всички са ги видели — ужасено изрече тя.

Били погледна натам.

— Тя наистина си търси белята. Целият съвет на Асоциацията на родителите и учителите е тук тази вечер и няма начин да не са ги видели. Госпожица Хеникър със сигурност ще бъде уволнена.

Кейси преглътна.

— Защо го прави? Имам предвид да го целува на публично място.

Били повдигна рамене и изтри потните си ръце в панталоните.

— Не знам. Предполагам, че много го обича или нещо такова... Сюзан и баща ти не се ли целуват?

— Аз... Не знам — заекна Кейси объркано. — Сигурно, но не на публично място, поне не пред мен.

— Да, мисля, че целуването на публично място е нещо като... Ами... нещо публично. Или как се казва там... — Били погледна Кейси за секунда и бързо отклони поглед.

— Хората трябва да се целуват, когато са сами и на тъмно — заяви Кейси убедено.

— Да. Вашата предна веранда е много подходяща за целта късно вечер — промърмори Били.

Кейси не бе сигурна, че е чула добре.

— Какво каза?

— Нищо.

Ушите на Били почервеняха и Кейси разбра, че добре е чула това, което бе казал. Били бе обмислял къде да я целуне. Тази вечер на предната веранда, в тъмното, когато я изпратеше до вкъщи. Сърцето ѝ запърха. Никога преди не си бе представяла как Били ще я целуне. Но изведнъж идеята я запали. После обаче си спомни, че Сюзан щеше да

ги откара у дома. Всичко пропадеше. Най-вероятно първо щяха да оставят Били. Трябваше да си изяснят някои неща с него, преди Сюзан да е дошла да ги вземе.

Сюзан погледна електронния часовник на таблото на джипа. Единайсет без петнайсет. Имаше петнайсет минути, за да стигне до училището. Ръмеше лек дъждец и тя включи чистачките на предното стъкло. Те заскърцаха в еднообразен ритъм. Скръц-скръц... Скръц-скръц... Скръц-скръц... Споmeni си как биеше сърцето на Джед днес следобед и се усмихна. През цялата вечер, докато работеше, си мислеше за него, само за него. Искаше й се да си е вкъщи, когато закара Кейси, но знаеше, че няма да е там. Коктейлът в Търговската камара щеше да продължи най-малко до полунощ.

Тя внимателно взе завоя. Дъждът се усилваше и видимостта бе лоша. Отпусна съединителя, но когато наближи следващия завой все още караше много бързо и джипът опасно се поднасяше по мокрия асфалт. Тя леко натисна спирачките и машината забави ход, но съвсем малко. Сюзан се намръщи. Натисна по-силно спирачките и джипът отново поднесе. Тя настъпи с все сила педала и стисна волана, за да овладее автомобила, но скоростта не намаля.

Обхвана я паника. Наближаваше хълма Милър и ако вземеше завоя прекалено бързо... Отново натисна отчаяно спирачките. Никакъв ефект. Бяха отказали. Взе следващия завой с шеметна скорост, като машината заплашително се наклони на една страна.

Сюзан се взря пред себе си. Фаровете й осветяваха хълма Милър в далечината и се разсейваха в тъмнината. Трябваше да спре, преди да е стигнала най-опасния завой. Стисна здраво волана и гумите избуксуваха по чакъла, встрани от платното. Почти изгуби контрол над автомобила. Разстоянието до хълма застрашително се скъсяваше. Знаеше, че това е последният й шанс. Направи рязък завой. Джипът силно се удари отдясно, поднесе, след това се удари в далечния край на дренажа и с трясък закова на място.

Сюзан цялата трепереше. Опря глава на волана и затвори очи. Чуваше се само ритмичното скърцане на чистачките по предното стъкло. Опита се да се раздвижи, първо ръцете, после краката. Нищо

не я болеше. Тя бавно повдигна глава. Мускулите я боляха от напрежението, но това беше всичко, като изключи треперенето.

Джипът бе спрял под непривично остър ъгъл, а предните колела бяха затънали до бронята в гъста кал. Фаровете осветяваха неизорани поля.

Сюзан осъзна, че е съвсем сама в тази безлюдна местност. Можеше да минат часове, преди някой да свие по пустия път. Но поне беше жива. Все още трепереше, когато отвори вратата. Краката ѝ затънаха в калта, но тя изгази и излезе на пътя.

Джед погледна часовника си, когато зави в алеята пред дома си. Къщата тънеше в мрак. Единайсет и петнайсет. Беше се прибрал почти час по-рано, отколкото бе очаквал. Сюзан трябваше вече да е докарала Кейси. Той слезе от колата. Беше озадачен, че никъде не свети. Качи се до спалнята на Кейси. Леглото беше празно. Той веднага се обади по телефона в дома на Били и разбра, че и него го няма. Джед веднага се качи в колата и за рекордно кратко време стигна до училището. Веднага забеляза Били и Кейси, които стояха заедно с някаква жена, явно останала, докато дойдат да ги приберат.

— Качвайте се — извика им той. И добави: — Извинявайте, госпожо. Плановете ни нещо се объркаха.

— Къде е Сюзан? — попита Кейси, когато двамата с Били се настаниха отзад. — Обадохме се в клиниката, и в дома ѝ, но никой не отговаряше. Помислихме, че е на път към нас.

— Сигурно се е забавила във фермата на Пикет или са ѝ се обадили за друг спешен случай. — Гласът му прозвуча спокойно, но стомахът му бе свит на топка. Сюзан никога, при никакви обстоятелства, нямаше да забрави да вземе Кейси. Нещо се бе случило. Той спря пред къщата и се обърна: — Оставям ви и отивам да я намеря. Били, ти веднага си отивай вкъщи. Майка ти те чака. А ти, Кейси — веднага в леглото. Само си прибери новата рокля в гардероба. Да не я захвърлиш на пода, както си свикнала да правиш, чу ли?

Кейси едва кимна. Бе в състояние да мисли единствено за обещаната целувка. Всичко се нареждаше. Тя и Били, сами на предната веранда... Щеше да помни тази нощ цял живот.

Те бавно тръгнаха към верандата. Кейси реши да изчакаат, докато фаровете на баща ѝ се скрият надолу по улицата. Бяха съвсем сами и за щастие, крушката на външната лампа бе изгоряла. Тя забави крачка, за да даде възможност на Били да я настигне.

— Трудно ли ти е да ходиш с тези високи обувки?

— Не чак толкова... — Тя погледна обувките си. Вече беше забелязала, че Били не ги харесва, защото с тях беше висока почти колкото него. Събу ги и се обърна на вратата. Били отново стана много по-висок от нея. Не беше сигурна как точно ще се получи с целувката, а имаше чувството, че и той не знае. — Наистина прекарахме прекрасна вечер — рече тя тихо. — И много ми харесаха цветята, които ми подари.

— Да, и на мен ми харесват — запристъпва от крак на крак той и млъкна.

— Ами трябва да се прибирам — рече Кейси, след като помълчаха известно време. Не ѝ се искаше да го направи, но не можеха да стоят така и да се гледат цяла вечер.

— Да, добре...

Разочарована, тя дръпна мрежестата врата, ала усети как той се спусна след нея и задържа дръжката на вратата. После почувства ръката му на рамото си.

— Кейси...

Той щеше да го направи! Предчувстваше го. Тя бавно се извърна, както беше чела, че правят влюбените, и каза нежно:

— Да, Били?

Не можеше да види лицето му добре в тъмнината, но усети как той се приближи. Тя отпусна глава назад и притвори очи. Чакаше. В началото устните му леко докоснаха нейните, а после ги притиснаха малко по-силно. Раздвижи устни и тя направи същото. Прониза я топло необяснимо усещане и когато вече беше започнало да ѝ харесва, целувката свърши.

Тя отвори очи. Били стоеше и я гледаше. После промърмори:

— Лека нощ, Кейси — и изчезна в тъмнината зад верандата.

Кейси остана на вратата за минута и щастливо се усмихна.

Направиха го, наистина го направиха!

Джед мина по Главната улица и зави към къщата на Сюзан. Валеше като из ведро. Той караше бавно, като хвърляше по един поглед встрани от пътя, без да е сигурен какво точно очаква да види.

Когато стигна до къщата, видя, че джипът ѝ го няма и не свети нито една лампа. Обърна и веднага пое към фермата на Пикет.

Караше, стиснал нервно волана. През ума му преминаха десетина възможности, коя от коя по-зловещи. Когато зави по пътя, неочаквано го заслепиха фарове. Нощта беше непрогледно тъмна. Другата кола префуча с шеметна скорост и той не можа да познае чия е, но го загложди съмнение — нищо чудно Марти да има пръст в тази работа. От известно време се бе отпуснал и бе забравил за опасността. Сюзан го бе убедила, че Марти си е отишъл завинаги и той се бе успокоил. Никога нямаше да си прости, ако ѝ се случеше нещо.

Когато наближи острия завой в подножието на хълма Милър, той забави ход и се взря в тъмното през завесата на дъжда. Точно се канеше да продължи нататък, когато я забеляза — самотна фигура край пътя.

Джед натисна спирачки с такава сила, че гумите изсвириха и колата се завъртя на пътя в обратна посока. Паркира и изскочи навън. След секунди тя беше в прегръдките му.

— Сюзан! Сюзан... — Гласът му премина в дрезгав шепот.

— О, Джед, толкова се радвам, че дойде! — отпусна се тя в прегръдките му трепереща, благодарна, че я е избавил от страха.

Стояха така под дъжда прегърнати, сякаш се страхуваха някой да не ги раздели.

— О, Джед — прошепна още веднъж Сюзан и трескаво го прегърна.

— Добре ли си, скъпа?

Тя кимна.

— Хайде — рече той, като все още я държеше с една ръка, — да се скрием от дъжда.

Влязоха в колата и той я зави с едно одеяло.

Чак тогава попита какво се е случило.

— Беше ужасно, Джед! Опитах се да спра, но спирачките отказаха и джипът излезе от контрол. — Сцената отново се повтори в съзнанието ѝ с болезнена яснота и тя придърпа одеялото под брадичката си, трепереща от студ и страх. Джед я успокои нежно. —

Вече виждах хълма Милър и знаех, че с тази висока скорост е крайно рисковано да взема завоя. Затова предприех отчаяна маневра и се озовах в канавката.

— Сигурна ли си, че ти няма нищо?

— Нищо ми няма, но толкова се изплаших! — зарови лице в рамото му тя.

Докато говореше, Джед си спомни за колата, която бе префучала покрай него в тъмнината. Още не можеше да се отърве от натрапчивата мисъл, че е бил Марти. Стомахът му инстинктивно се сви на топка. Веднага щом откараше Сюзан вкъщи, щеше да се обади на пътна помощ да приберат джипа, но чак утре щяха да разберат причината за инцидента. Той притисна буза до мократа ѝ коса и я загърна в одеялото.

Всичко, което имаше значение за него в този момент, бе, че тя е в безопасност.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейси изхвърча през главния вход на училището, без да си е направила труда да се отбие в класната стая, за да поиска разрешение да я освободят. Толкова се радваше, че излизат в пролетна ваканция, но радостта ѝ бе помрачена от съобщението, което бе видяла на таблото до библиотеката. Госпожица Хеникър напускаше! Следваше някакво обяснение, но Кейси не го прочете. Почувства се измамена. Такава несправедливост!

Трябваше да се бори по-упорито. Всички трябваше да се борят. Госпожица Хеникър не биваше да напуска. Сигурно имаше някакъв начин да го предотвратят. Тя спря да тича и закрачи нервно, като ядосано риташе камъчетата по тротоара.

Нахлу в клиниката, без дори да поздрави. Сюзан подреждаше медикаменти по рафтовете.

— Те спечелиха! Принудиха я да напусне...

— Да не би Маргарет Хеникър да е напуснала?!

Кейси кимна.

— Сигурна ли си?

— Закачила е съобщение на таблото. Сигурно не иска да я изхвърлят позорно.

Сюзан закрачи нервно из клиниката.

— През последните няколко седмици не се случи нищо и аз се надявах, че са постигнали компромис.

— Да не би да си помислила, че е склонила да прибере книгите?

— Ами, не точно това, но...

— За какъв компромис говориш тогава?

Сюзан се замисли за момент.

— Да, права си, Кейси. Няма място за компромис. Каза ли ти какви са ѝ плановете?

Момичето поклати глава.

— Не, изобщо не сме разговаряли.

— Ще ѝ се обадя малко по-късно. О, чакай малко! — Сюзан разлисти бележника си. — Маргарет ще донесе Отело за една седмица. Всяка минута трябва да пристигне. Сигурно заминава някъде за ваканцията.

— Може да го остави и за по-дълго... — Кейси съблече сакото си и го хвърли на стола. — ... след като няма причина да се връща.

Сюзан тъкмо се чудеше какво да каже, когато на вратата се позвъни. Маргарет Хеникър и Ед Арнолд носеха Отело. Сюзан и Кейси ги изгледаха смаяно. Маргарет беше облечена в кремав копринен костюм с обувки на висок ток и копринена блуза в нежен прасковен цвят. Косата ѝ бе прибрана под шапка с широка периферия, украсена с панделка в същия цвят като блузата. Изглеждаше поразително.

— Здравей, Кейси — поздрави Маргарет.

— Здравейте, госпожице Хеникър. — Кейси все още не можеше да се окопити. — Много сте красива.

— Да — приближи се Ед и обви талията ѝ с ръка. Сюзан не беше сигурна, но ѝ се стори, че Маргарет се изчерви.

— Донесохме Отело — рече тя, докато Ед оставяше клетката с големия котарак в ъгъла. — Надявам се, да не бъде нещастен, докато...

— Ще направим всичко, каквото можем за него — великодушно обеща Сюзан. — Мога ли да се свържа някъде с вас, ако се наложи?

Маргарет и Ед се спогледаха. В този миг Сюзан разбра всичко. Тя погледна Кейси, която не изпускаше директора и бившата библиотекарка от поглед.

— Мисля, че не... — каза Маргарет. — Всъщност да им кажем ли, Ед?

Той се усмихна още по-широко.

— Ако зависеше от мен, щях да кажа на целия свят.

— Ед — напомни му Маргарет, — нали решихме да го държим в тайна, докато не се върнем.

Кейси не издържа.

— Вие двамата май ще се жените?

Те се усмихнаха.

— Ще се жените, нали? — повтори настойчиво момичето.

Тогавя Маргарет отговори:

— Да, Кейси. Ти и Сюзан сте единствените, които знаят. Имаме самолетни билети за Маями, а оттам ще предприемем морско пътешествие. Ще се венчаем на кораба.

Сюзан се изправи и побърза да прегърне Маргарет.

— О, това е чудесно! — изрече тя и за малко да се разплаче. — Поздравления, Ед — добави и му стисна ръката. Той изглеждаше толкова горд, чак щеше да се пръсне от гордост. Така и трябваше да бъде. Изглеждаха толкова влюбени! — Но защо сте го пазили в тайна?

— Така беше най-добре — обясни Маргарет. — След като се оженим, не можем да останем и двамата в едно и също училище, а пък аз още не бях готова да напусна.

— Значи нямаше нищо против да напуснеш? — Кейси се почувства предадена.

— Това бе най-трудното нещо, което съм правила някога, момичето ми — пристъпи Маргарет към нея. — Искях да довърша това, което бях започнала, и да оставя готовата програма с книгите на следващия, който ще поеме тази работа. Никога не съм мислела, че ще стане точно така.

Ед я прегърна през раменете.

— Опитвам се да накарам Маргарет да се омъжи за мен повече от година. Толкова сме обвързани един с друг, че...

Кейси погледна първо единия, после другия.

— Ами, не ви остава нищо друго, освен да станете госпожа Арнолд, госпожице Хеникър!

Маргарет погледна Ед и той се усмихна окуражително.

— Кейси, искам да ти кажа нещо. Отдавна се каня да започна да пиша книги за ученици на твоята възраст.

— Настина ли?! И ще се превърнеш в новата Алисън Крейг?

Маргарет видимо се притесни.

— Ами, не знам точно...

— Тя ще бъде дори по-добра — каза Ед гордо и си погледна часовника. — Трябва да тръгваме. Ще изпуснем самолета. — Той прегърна Маргарет. — Нали, скъпа?

— Да, трябва да тръгваме — погледна го тя.

Този път Сюзан беше абсолютно сигурна, че Маргарет се изчерви.

Изпратиха ги до колата и им махаха, докато не се скриха от поглед.

— Това трябва да се отпразнува! — Сюзан прегърна малката си „сестра“. — Свърших с прегледите за днес. Какво ще кажеш да отидем да хапнем по една мелба?

— Чудесно! — съгласи се Кейси. — Умирам за сладолед.

Настаниха Отело, заключиха клиниката за броени секунди и тръгнаха към центъра с колата, която Сюзан бе наела, докато джипът ѝ е на ремонт. През цялото време докато ядяха ягодов сладолед с разбита сметана отгоре, Сюзан продължаваше да си мисли за Маргарет и Ед.

— Изненадана ли си, че госпожица Хеникър и господин Арнолд ще се женят?

— Не съвсем — призна Кейси.

— Как така не съвсем? Това трябва да е било най-добре пазената тайна в града.

— Ами...

Сюзан спря да яде и изгледа Кейси.

— Знаеш ли нещо, което аз не знам?

— Ами, една нощ, когато аз и Били бяхме — искам да кажа... Както и да е. Минавахме покрай къщата на госпожица Хеникър една нощ и ги видяхме да се целуват с господин Арнолд.

— И не сте казали на никого?

Кейси вдигна рамене и се съсредоточи върху сладоледа си.

Сюзан се усмихна. Ясно, поредното среднощно излизане. Трябваше да запазят и тази тайна или да признаят, че се измъкват от вкъщи. Някой ден хубаво щяха да си поговорят с Кейси за тези нощни похождения и това време идваше. Но не днес, достатъчно неща се бяха случили вече за един ден.

На връщане се отбиха в къщата на Сюзан и Кейси ѝ обясни, че трябва да си тръгва, защото е на вечеря у Били. Сюзан ѝ подаде ключовете от клиниката и я видя как притича през двора, за да си вземе раничката, която бе забравила вътре. Тъй като момичето явно нямаше да си е вкъщи тази вечер, тя реши да се обади на Джед и да го попита дали иска да вечерят заедно. Имаше две пържолки в камерата, чиста ленена покривка, свещи, а след това... Не смееше да мисли за след това.

Изведнъж чу писък и видя Кейси да изскача от клиниката.

— Сюзан, вътре има нещо ужасно! Мъртво е.

Сюзан се затича натам. Блъсна Кейси настрани, стигна до прага и тогава го видя. На пода лежеше една птичка. По гръб. Крилцата ѝ бяха изкълчени, а гърдите ѝ — целите в кръв. Птичката беше малко сиво гълъбче. Тя се наведе и го вдигна. Главичката му увисна.

— Какво се е случило? Как се е озовало тук? — Кейси стоеше на прага и трепереше.

Сюзан усети как сърцето ѝ започва да бие все по-силно и по-силно. Беше заключила клиниката. Нямаше начин птичката да влезе вътре, освен ако не е била там и преди. Но как е умряла? Тя огледа кръвта по гърдите ѝ и разгърна перцата. Рана! Телцето беше още меко и топло. Птичката не беше умряла отдавна. Докато опипваше гърдите ѝ, тя откри нещо твърдо в раната. Когато я разгледа по-отблизо, усети как стомахът ѝ се свива.

— О, господи!

— Какво има, Сюзан? Какво откри? — прошепна момичето уплашено.

Тя се изправи, като все още държеше гълъбчето.

— Не съм сигурна, но ще видим след малко. — Отиде до хирургическата маса, избра едни тънки пинсети сред инструментите си. След малко извади дребен твърд предмет от гърдите на птичката и го остави на масата.

— Какво е това?

Сюзан погледна малката си „сестра“ в очите.

— Куршум. Птичката е била застреляна.

— Застреляна? — задъха се Кейси. — Но защо? Как тогава се озовала в клиниката?

Сюзан мълчаливо поклати глава. Можеше да е бил само един човек — Марти. Повдигаше ѝ се. Помисли, че ще повърне. Не можеше да забрави как я галеше по косата и я наричаше „мое малко гълъбче“. Не, той не бе способен на такова долно и отвратително нещо! Но ако не беше той, кой друг тогава? Тя бавно отиде до бюрото и се отпусна на стола. Вече нямаше никакво съмнение — Марти бе отровил Лейди. Досега бе отказвала да приеме истината, но вече го знаеше със сигурност. Тя потрепери неволно. Спомни си за произшествието миналия уикенд, когато спирачките отказаха и джипът ѝ се озова в канавката. До този момент не бе се запитвала дали е било

произшествие, но сега... Уплашена и безпомощна, тя захлупи лице в ръцете си.

— Как е влязла тук? Сюзан, отговори ми! Сюзан, добре ли си?

Тя само кимна, неспособна да отговори.

— Не, не си — каза Кейси. — Ще извикам татко.

Мислите на Сюзан трескаво препускаха, докато се опитваше да се овладее. Не можеше да заличи гледката на окървавеното гълъбче. Номерът бе подействал. Тя усети как лепкавото наметало на страха я обгръща и заплашва да я задуши. Времето минаваше, а тя седеше там неподвижно, спомняйки си всичко преживяно, въпреки че би дала какво ли не, за да забрави...

Като през мъгла дочу гласа на Джед. Вдигна глава и го видя. Стоеше пред нея. Той сложи ръка на рамото ѝ и попита:

— Сюзан, добре ли си?

Сега, когато беше тук, тя се почувства по-добре. Опита се да му го каже, но още не бе в състояние да говори. Тръгна да става, но той се спусна, прегърна я и я вдигна от стола, притиснал лице до косата ѝ. Тя изпита огромно облекчение и ѝ се прииска да остане завинаги в прегръдките му. Но нали не бяха сами, или поне тя си мислеше така.

— Къде е Кейси?

— Оставих я вкъщи да се погрижи за Лъки.

Тя отпусна глава на рамото му и го прегърна през врата. Не бе срещала по-добър човек от Джед. Той я разбираше. Ако беше срещнала първо него, никога не би обърнала внимание на някой като Марти.

— Все още не мога да се овладеея — прошепна глухо тя и се облегна на него.

Той я заведе до кушетката в чакалнята и седна до нея, като безмълвно държеше ръката ѝ.

— Кажи ми какво се случи, Сюзан.

— Кейси и аз се върнахме, бяхме ходили да хапнем сладолед и намерихме гълъбчето. О, Джед! То е било застреляно, Марти го е направил — сигурна съм.

Гласът ѝ трепереше. Джед стисна окуражително раменете ѝ.

— Но защо? Защо ще застреля птичка и ще я хвърли в клиниката?

Сюзан преглътна трудно и отклони поглед.

— Това не беше обикновена птичка. Беше гълъб. Марти обичаше да ме нарича неговото малко гълъбче.

Джед пребледня.

— Мислиш, че това е закодирана заплаха?

— Не знам, но сега съм абсолютно сигурна, че той е отровил Лейди. Дори се съмнявам дали не е повредил нарочно спирачките на джипа ми. — Сюзан говореше бавно. — Мислиш ли, че е възможно Марти да е отговорен и за това?

Джед остана мрачен.

— Когато Кейси се обади, тъкмо се канех да тръгна насам. Отбих се до сервиза тази сутрин и поговорих с автомеханика, който го поправя. Той повтори два или три пъти, че не може да си обясни как точно се е случило.

— Значи не е било просто повреда?

Джед поклати глава. — И аз попитах същото, но явно не е толкова лесно да се установи. Спирачките са били износени и е можело да откажат, но все пак механикът се съмнява за чужда намеса. Не е сто процента сигурен, но...

— Той може и да не е абсолютно сигурен, но аз съм! — изрече тя глухо.

Последните няколко седмици бяха най-щастливите от живота ѝ. Прибързано бе решила, че Марти си е отишъл завинаги. Но вече не можеше да се заблуждава. Той беше там, един злодей, стаен в сенките на нощта и тя нямаше как да разбере какво още ѝ готви. — Джед, страх ме е! — прошепна тя и очите ѝ уплашено потърсиха неговите. — Какво ще правя?

— Като за начало ще се преместиш при нас за известно време. Ще приготвя стаята за гости.

— Но, Джед...

— Без да спориш! — Той нежно постави пръст на устните ѝ. — Не можеш да останеш тук сама. Той е опасен, Сюзан! Все повече се убеждавам, че тази човек е болен.

Тя кимна — знаеше, че е прав.

— Но какво ще стане с ветеринарната ми практика? Трябва да продължа.

Джед искаше да може да ѝ предложи нещо, но не знаеше какво. Най-важното бе да успее да държи Марти далеч от нея.

— Хайде да отидем до къщата, за да си вземеш някои най-необходими неща. Като за начало.

На Сюзан ѝ бяха необходими само няколко минути, за да напъха в един малък куфар нощница, халат, няколко чифта бельо и несесера с тоалетните си принадлежности. Нямахше да има нужда от повече, защото можеше да се отбива всеки ден, когато идва в клиниката. Гневът ѝ, че е принудена да бяга от дома си, бе компенсиран малко от факта, че щеше да бъде с Джед. Трябваше да се обади на Джанет Сойер и да ѝ каже какво се е случило. Знаеше, че Джанет ще я подкрепи морално.

Когато Сюзан излезе от спалнята с куфара, видя Джед да затваря телефона намръщен.

— Какво има? — уплашено попита тя.

— Обадих се на полицията в Картърсбърг и на областния шериф и получих еднакви отговори и от двамата.

— Извикал си полицията?!

Джед прокара пръсти през косата си.

— Виж, Сюзан, нуждаем се от помощ, всяко съдействие би ни било полезно, въпреки че не очаквам кой знае какво.

На Сюзан не ѝ се нравеше идеята да намесват и полицията. Това правеше положението да изглежда по-сериозно, отколкото всъщност бе. Но разбираше тревогата му.

— Какво казаха?

— В общи линии не много. Ще патрулират наоколо. Ако желаем, могат да дойдат да поговорят с нас, но трябва да имаме сигурни улики за престъпление.

— Ами Лейди? Ами спирачките на джипа?

Джед поклати глава.

— Не знаем къде Лейди е намерила отровата. Нямахше следи от влизане с взлом. А нали ти казах, че и механикът не е много сигурен за спирачките.

Внезапно Сюзан се почувства обречена.

— Какво ще правя, ако той наистина се върне?

Джед я прегърна и дълго останаха така.

— Ще извикаме полицията. А освен това... — Той преглътна мъчително. — Всъщност не знам.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Маргарет и Ед не се върнаха нито на следващата седмица, нито на по-следващата. Появиха се чак, когато изтече меденият им месец, отпочинали и лъчезарни. Целият град започна да шушука за тяхната любов.

Били Ханкинс бе наказан да не излиза цяла седмица, след като майка му разбра за неговите нощни похождения.

Сюзан си взе джипа от автосервиза изцяло поправен, с изключение на една малка вдлъбнатина на предната броня. Тя почисти преносимата си аптека и я презареди.

Занятията в училище се възобновиха след пролетната ваканция и животът си потече постарому.

За Сюзан, Джед и Кейси се заредиха чудесни дни. Бяха щастливи заедно. Сюзан толкова бързо свикна с новото си жилище, сякаш винаги бе живяла тук, заедно с тях.

Но Джед все още не можеше да си позволи да я изпуска от поглед. Когато тя отиваше в клиниката и той тръгваше с нея, помъкнал скицника си. Работеше, докато и тя бе заета, а през нощта често довършваше рисунките си с туш. Джейн, новата му главна героиня, ставаше все по-популярна и заемаше централно място в комиксите му.

Една петъчна сутрин, две седмици след като се бе преместила при тях, Сюзан погледна Джед, който седеше от другата страна на масата и се стресна от уморения му вид. Нощното рисуване го съсипваше.

— До колко часа работи снощи?

— Не знам точно — сви рамене той, — но довърших комикса. Това е по-важното.

— Беше два сутринта — обади се Кейси и едва не се задави. Устата ѝ бе пълна с бъркани яйца. — Лъки излая и ме събуди.

Да... Това обясняваше нещата.

— Днес трябва да си останеш вкъщи и да си починеш — решително каза Сюзан. — Отивам в клиниката сама.

— Не съм съгласен — възрази Джед.

— О, трябва да се съгласиш — настоя тя, — защото ако не го направиш, ще се върна у дома.

Джед остави вестника и я погледна. Кейси спря да дъвче, като местеше поглед от единия, към другия и обратно. Никога не ги бе чувала да се карат или да не се съгласяват един с друг. А и не искаше Сюзан да си тръгва. Присъствието ѝ тук беше като сбъдната мечта. Баща ѝ бе неизменно в добро настроение и всичко вървеше прекрасно. Винаги имаше нещо за обяд и вечеря, дрехите бяха изпрани, боклукът — изхвърлен, никой не крещеше на никого... И тримата работеха заедно и дори най-досадните работи, които Кейси ненавиждаше, се превръщаха в забавление. Тя и Сюзан свикнаха да разговарят вечер и да ходят от време на време на пазар. Но въпреки че купиха някои пролетни дрехи, Кейси продължи да носи любимите си широки ризи и протрити джинси. Е, не през цялото време, разбира се.

Беше наблюдавала Сюзан и баща си внимателно и ги бе подслушвала по вентилационната шахта вечер, когато си мислеха, че е заспала. Много пъти в разговорите им настъпваха дълги паузи и понякога пружините на канапето скърцаха. В такива моменти те си говореха толкова тихо, че тя нищо не можеше да чуе. Подозираше, че се целуват, а това означаваше, че се влюбват все по-силно един в друг. Не беше абсолютно сигурна дали любовта им е на добро, но този факт не промени отношението ѝ към нито един от двамата, макар да се тревожеше за крайния изход. Но сега Сюзан бе заплашила да си тръгне, а това наистина беше много неприятно.

— Сюзан, не можеш да се върнеш там! — Джед беше твърд. — Не е безопасно, знаеш го...

— А безопасно ли е да стоиш до късно през нощта, след като прекарваш по цял ден с мен. Освен това трябва отново да се върна към предишния си живот.

Джед погледна към Кейси и рече:

— Не мислиш ли, че можем да поговорим по-късно?

Сюзан стана и вдигна чинията си.

— Не, защото имам операция рано тази сутрин и трябва да тръгвам.

— И аз идвам с теб.

Очите на Сюзан мяхаха искри.

— Джед, или отивам сама, или се пренасям обратно в къщата си!

И двамата се бяха изправили един срещу друг наежени и никой нямаше намерение да отстъпи ни на йота. Нещо трябваше да се направи, но Кейси не беше сигурна какво. Спомни си, че госпожица Хеникър говореше за някаква книга за намиране на компромисен вариант в кризисни ситуации, така че и двете страни да запазят поне част от достойнството си и да не се признаят за победени. Тя се изкашля, за да привлече вниманието.

— А не може ли Сюзан да вземе Лъки със себе си в клиниката, за да я пази както навремето Лейди? А ти можеш да ѝ се обаждаш на всеки час, за да видиш дали е добре.

Джед и Сюзан едновременно впериха погледи в нея.

— Не знам дали Лъки би ѝ бил от полза... — започна Джед.

— Мисля, че много ще ми помогне — прекъсна го Сюзан. Не бе съвсем убедена в думите си. Лъки беше голямо, недисциплинирано куче, което щеше да ѝ създаде куп проблеми и едва ли би ѝ бил от полза, ако се наложи. Но в същото време трябваше да убеди по някакъв начин Джед, че ще се чувства сигурна и в негово отсъствие. Вече не се страхуваше от Марти. В началото бе убедена, че мъртвият гълъб веща отмъщение, но сега, когато си спомнеше за случая, бе склонна да приеме, че тази негова постъпка е била по-скоро начин да ѝ покаже, че тя вече не съществува за него. Така че нещата бяха наред.

Джед обаче още се колебаеше.

— Не знам...

Кейси усети, че баща ѝ е на път да отстъпи.

— Лъки ще ѝ помогне, ако възникне опасност, познавам го добре — увери го тя. — Никога не ще позволи на някой да нарани Сюзан.

— Наистина, Джед, не се безпокой. — Изражението на Сюзан се смекчи и тя му се усмихна мило.

Джед седна неохотно на мястото си.

— Не ми харесва това. Искам да ми се обадиш, ако забележиш нещо необичайно, колкото и дребно да е то. И провери дали джипът ти е заключен, преди да влезеш в клиниката.

— Обещавам!

Тя нежно прокара ръка по раменете му, когато мина покрай него, за да занесе чинията си в мивката. Това не убягна на Кейси, нито пък леката усмивка по лицето на баща ѝ.

Когато Сюзан тръгна с Лъки, Кейси си намаза още една филия. Не беше много гладна, но имаше още няколко минути, преди да тръгне за училище, а докато ядеше, можеше да поговорят.

— Предполагам, че ти харесва Сюзан да живее тук — започна тя.

Той промърмори нещо в знак на съгласие, но не вдигна поглед от вестника, който четеше. Кейси реши да действа направо.

— Сигурно възнамеряваш да се ожениш за нея.

— Хм...

Кейси броеше наум. Беше стигнала до пет, когато баща ѝ рязко вдигна глава и пусна вестника на масата.

— Какво каза?

— Опитвах се да привлека вниманието ти — Кейси самодоволно. — И май успех.

— Е, успя. — Джед се вгледа в дъщеря си внимателно. След няколко месеца щеше да навърши четиринайсет години. Развиваше се много бързо. С всеки изминал ден ставаше все по-досетлива. — Какво те кара да мислиш, че възнамерявам да се ожения за Сюзан?

Кейси намаза ягодово сладко върху филията си и рече:

— И аз живея тук, все пак.

— Какво искаш да кажеш?

— Това, което казах. Виждам какви погледи си разменят.

Джед се облегна назад. Не беше готов да обсъжда плановете си с Кейси, но тя беше направила първата крачка и той просто нямаше избор.

— Да предположим, наистина само да предположим, че си права. Ти как би се чувствала?

Кейси повдигна рамене и отхапа от филията си.

— Не знам.

— Разбира се, че знаеш! Иначе не би повдигнала въпроса.

Кейси се размърда неудобно. Не бе предполагала, че разговорът ще продължи в тази посока.

— Ако се ожениш за нея, Сюзан ще ми стане мащеха, така ли?

Джед се намръщи.

— Формално, да.

— Не искам да имам мащеха. Искам Сюзан да си остане моята голяма „сестра“.

— Разбирам. — Джед се почувства несигурен. Знаеше колко много двете държаха една на друга. Сега той един вид ѝ предлагаше да си поделят Сюзан. Положението беше наистина деликатно, защото той всъщност още не бе разговарял със Сюзан за това. Почти беше стигнал до този въпрос една вечер предишната седмица, когато я бе прегръщал и бе усещал прекрасната мекота на тялото ѝ до своето. Искаше да я занесе в леглото си и да я люби до сутринта, но тя се бе отдръпнала. След малко бе прошепнала, че ѝ се е сторило да чува горе стъпките на Кейси. Всеки бе легнал в своето легло, но той не бе мигнал през по-голямата част от нощта. Бе премислил всичко. Искаше да се ожени за нея. Не изпитваше никакви съмнения. Но искаше всеки от тримата да е щастлив.

— Не може ли Сюзан просто да живее с нас и всичко да си остане постарому?

Джед се усмихна. Понякога му се струваше, че дъщеря му бе пораснала, а друг път, че бе отново малко момиче.

— Не знам дали това е възможно, Кейси. Ние се променяме постоянно и понякога, за да сме удовлетворени от живота си, трябва да предприемем някои нови стъпки.

— Не знам дали нещата ще тръгнат на добро, татко. Сега всичко е чудесно. — Кейси погледна часовника и лапна последната хапка от филията си. — Трябва да вървя. — Тя скочи и взе учебниците си. — Закъснявам!

Изтича с пълна уста навън и не успя да изсвири на Били, който вече бе тръгнал по уличката. Когато го настигна, той ѝ се усмихна. Напоследък правеше това доста често и на нея ѝ харесваше.

— Чаках те — каза Били вместо поздрав, — но ти толкова закъсня, че си помислих да не си тръгнала. — Той лениво вървеше до нея, всъщност никой от двамата не бързаше особено.

— Говорих с баща си.

— Проблеми ли?

— Нещо такова. — Чудеше се дали да каже на Били за баща си и Сюзан. Той нямаше да попита сам. Никога не проявяваше излишно любопитство. — Мисля, че татко и Сюзан са влюбени.

— Наистина ли? — Били почти винаги изразяваше изненадата си по един и същ начин. — Мисля, че тя остана при вас, заради онзи луд тип, за когото бе сгодена.

Кейси премести учебниците си в другата ръка.

— Ами, да, така е. Но все пак забелязвам как между нея и татко от известно време става нещо. Попитах го тази сутрин дали мисли да се ожени за нея и той не каза „не“.

— Направо ли го попита? — Били я погледна втренчено.

— Ами какво трябваше да направя, да седя и да чакам, докато решат да го обсъдят с мен ли?

Били сви рамене и извади пакетче дъвки с вкус на канела от джоба на джинсите си.

— Искаш ли дъвка?

Кейси си взе една.

— Благодаря. — Това бе едно от нещата, които се бяха променили след целувката им. Преди ѝ вземаше по едно пени за дъвка — сега просто ѝ подаряваше по една. — Не знам дали ще ми хареса, ако се оженят...

— Защо?

Кейси трябваше да сдъвче силно дъвката, за да я омекоти, преди да отговори.

— Защото не искам да загубя Сюзан.

— Но така ще станете дори по-близки.

— Не, мисля, че ще бъде различно.

Били повдигна рамене.

— Не можеш да бъдеш сигурна.

Те тъкмо завиха покрай вечнозелените дървета в училищния двор, и звънецът удари. Затичаха се към вратата и Били извика през рамо:

— Ще се видим по-късно!

Кейси се усмихна, докато го наблюдаваше как се отдалечава по коридора. По необясними причини започваше да свиква с мисълта за Сюзан и баща си. Разговорите с Били винаги ѝ помагаша да преодолее съмненията и колебанията си.

Дните минаваха неусетно за Сюзан. За първи път откакто се помнеше, не си търсеше каква да е работа из клиниката, само и само да не се прибира вкъщи. Беше нетърпелива да се прибере при Джед, за да

прекарат ранните пролетни вечери навън с чаша чай с лед и да наблюдават как Кейси и Лъки лудуват из двора.

Животът ѝ не беше просто хубав, той беше прекалено хубав и точно това я тревожеше тази вечер, когато извади последната тава бисквити от фурната и ги остави да изстиват на масата. Цяла седмица бе ходила сама в клиниката и нещата се бяха нормализирали. Джед бе свел обажданията си до няколко на ден, в повечето случаи, за да си поговори с нея, а не защото се тревожеше. Не се чу нищо повече за Марти, което я убеждаваше напълно, че гълъбът е бил последното му отмъщение. Най-накрая си бе отишъл от живота ѝ.

Тя отиде до задната врата и погледна наскоро разделенилите се листа на дъба. Една катеричка увисна заплашително на края на клона, като отчаяно се опитваше да се задържи. Точно това бе направил и Джед след смъртта на Елизабет, точно това щеше да направи и тя. Да се съвземе и да продължи напред. Не биваше вечно да разчита на Джед. Време беше да се върне в своя дом.

Когато си помисли за тази възможност, усети някаква празнина у себе си. Седмиците, прекарани с Джед и Кейси, бяха едни от най-щастливите в живота ѝ. Точно затова трябваше да предприеме нещо. Тя не само бе щастлива, тя бе влюбена — отдавна го бе признала пред себе си. Когато вечер сядаха с Джед на канапето, той я прегръщаше и си шепнеха нежни думи. Двамата се смееха тихо и винаги се заслушваха за стъпки. Чувстваше, че притежава нещо безкрайно ценно, което досега ѝ бе липсвало. Ставаше ѝ все по-трудно и по-трудно да се раздели с Джед и да отиде сама в спалнята си. Безпогрешно усещаше, че и той се измъчва. Някои вечери едва я пускаше. Но това, което не знаеше, бе дали наистина я обича, или просто се чувства отговорен за нея. Вече бе допуснала една ужасна грешка с Марти. Не бивате да допуска втора.

— Сюзан?

Тя се извърна смутено, почувствала, че е разгадал мислите ѝ.

— Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак. — Той се приближи и сложи ръка на рамото ѝ. — Какво има?

— Не, нищо — измърмори тя. — Просто ме стресна. Кейси още не се е върнала от бейзболния мач. Мина вече цял час откакто трябваше да е тук. Мислех, че ти работиш в ателието.

Джед се усмихна.

— Работех, но две неща не ми дават покой. Първото е неустойимо съблазнителният аромат на шоколадови бисквити. — Той взе една и я пъхна в устата си цяла.

— А второто?

Джед преглътна и побърза да лапне още една.

— Често ли правиш бисквити?

Сюзан поклати глава.

— Не съм правила от гимназията.

— А тази вечер откъде ти хрумна?

— Не знам... — Тя изтри смутено ръце в престилката, която бе намерила сгъната в чекмеджето.

И тя се чудеше същото. Наистина защо се бе хванала да направи сладки и защо ѝ бе толкова приятно? Не можеше да намери задоволителен отговор, освен че Джед и Кейси биха ги харесали, а тя беше щастлива да прави това, което те обичат.

— Но ти не отговори на въпроса ми — рече тя, пренебрегвайки факта, че сама не бе отговорила на неговия. — Каква беше втората причина да прекъснеш работата си?

Джед изглежда се чувстваше неудобно, защото пристъпяше от крак на крак, също като Били, когато дойде да вземе Кейси за пролетния бал.

— Нещо не върви с комикса — рече той накрая. Очите му ѝ се сториха топли и ласкави като тъмнокафяво кадифе. — Помислих, че можеш да ми помогнеш.

— Аз?! — Молбата му я изненада. Джед никога преди не бе я молил за помощ. Никога не обсъждаше идеите си предварително с когото и да било. Веднъж ѝ бе обяснил, че хаби творческа енергия, когато говори за тях.

— Ще опитам, Джед, но не знам дали ще ти бъда много полезна.

— Със сигурност ще ми бъдеш — хвана я той за ръка и я поведе към ателието, където скиците му бяха разхвърляни по цялата маса.

Тя застана тръпнеща до него. Предусещаше, че ще се случи нещо изключително важно. Джед ѝ показа нахвърляните скици за три комикса. Новата героиня бе заела централно място в живота на самотния баща и това бе видно от присъствието ѝ във всички разиграни ситуации. Сюзан продължаваше да мисли, че тя много прилича на нея самата, но Джед вече веднъж ѝ бе поясnil, че черпи

идеи за комикса от своя живот. Това в никакъв случай не означава, че творенията му са автобиографични, бе наблегнал той.

— Тези трите скици вече са готови — рече Джед. — Свързани са в логическа последователност. Но се затрудних при репликата на последната.

Той ѝ подаде четири листа.

На първата скица мъжът и жената седяха в паркирана под дървета кола, а над тях светеше лупата. „Но нали щяхме да отидем на кино“ — казваше героинята.

Сюзан взе втория лист. Тук вече мъжът държеше ръката на жената. „Така казах на децата, за да останем за малко сами“ — отвръщаше героят.

На третия лист той я гледаше влюбено и питаше: „Ще се омъжиш ли за мен?“.

Сюзан погледна четвъртия лист. Беше празен.

Тя озадачено вдигна очи към Джед, който стоеше зад нея и неусетно бе обгърнал с ръка талията ѝ.

— Какъв край си измислил?

Той ѝ се усмихна и топлата му длан се плъзна по гърба ѝ.

— Надявах се, точно тук да ми помогнеш. Какво мислиш, че би отговорила тя?

В първия момент Сюзан се смути. Дали всъщност Джед не я питаше дали тя иска да се омъжи за него? Ако беше така, не знаеше какво да му отговори. Но може би си въобразяваше. Тя трескаво прехвърли цялата история, проследена досега в комикса. Обхващаше четири години от живота на един самотен мъж, който сам отглежда децата си. В това може би беше ключът към успеха на комикса. Хората се трогваха от подобни истории. Преди няколко седмици обаче авторът бе добавил нова героиня. И вече замисляше да я превърне в съпруга и майка, с други думи бе на път да промени основната сюжетна линия.

— Не знам, Джед — отвърна Сюзан колебливо.

— Мисля, че тя би казала каква голяма промяна е това и...

— Имаш предвид, че омъжвайки се за него, би трябвало да приеме и семейството му? — Той се обърна и обхвана талията ѝ с две ръце, след което бавно продължи да гали гърба ѝ. Ласките му ѝ пречеха да се концентрира.

— Ами, отчасти е така — започна Сюзан. Джед прокара ръка по косата ѝ и махна шнолите. Докосна тила ѝ, после разпусна косата ѝ. — Джед... — Гласът ѝ трепереше. — Какво всъщност целиш с този въпрос?

Той я погледна влюбено, а пръстите му продължаваха да я милват под яката на ризата.

— От дълго време се канех да ти кажа, но не смеех. Обичам те, Сюзан! И искам да те попитам дали ще приемеш да станеш моя жена.

Сюзан замълча за момент. Не искаше Джед да го прави от съчувствие за всичко, което ѝ се бе случило през последните няколко месеца. Но една фраза я смути още повече...

— Какво искаш да кажеш с това „От дълго време“?

— Боря се с това желание, откакто те срещнах. — Той говореше мъчително бавно, сякаш му бе безкрайно трудно да намери думи, за да изрази това, което чувства. — Но ти принадлежеше другиму.

Сюзан се обърка.

— Искаш да кажеш, че през цялото време, откакто се познаваме...

— В началото се страхувах да го призная дори пред самия себе си — призна той. — После се опитах да стоя далеч от теб, но не успях.

— Но, Джед, през цялото време аз мислех, че сме приятели.

— Бяхме, но за мен ти беше нещо много повече. Не го ли усети... Не почувства ли нищо?

Тя понечи да му отговори, но спомените я връхлетяха. Тръпките, които преминаваха през нея, когато я докоснеше, вечерта, когато бе останала за вечеря, макар да подозираше, че Марти я чака. Извиненията, които си намираше, за да го види онзи път, когато докара Кейси след партито с кьнки. Копнееше да го види след онзи тежък разговор за Марти.

— Щях да отрека, но след всичко, което ми призна... — Тя го прегърна поривисто и сведе глава на гърдите му. — Дали съм усетила... Та аз постоянно се мъчех да си изясня дали съм влюбена в теб. Не смеех да си го мисля, нали бях сгодена.

Сега той бе изненадан и радостен.

— Кога го разбра, Сюзан?

Опита се да си спомни кога за първи път бе изпитала това чувство. Поглеждайки назад, ѝ се струваше, че се бе случило още в

самото начало, но Марти бе притъпил усещанията ѝ. Как бе могла да си въобрази, че обича Марти! Но тогава още не знаеше какво означава любов.

— Мисля, че след смъртта на Лейди всичко започна да ми се изяснява. Желаех единствено да бъда с теб. А и последните няколко седмици... — Гласът ѝ заглъхна. — Джед, бях решила да ти кажа, че ще се върна у дома, защото не исках да ме съжالياваш, макар да не можех да си представя нито за миг как ще живея без теб.

— За какво съжаление говориш? Господи, Сюзан!

Тя продължи силно да се притиска към него, а той я държеше в прегръдките си и продължи да я гали, докато не усети, че се отпуска в ръцете му. Тогава я заведе до кушетката и седна до нея. Тя понечи да го прегърне, но той я отдалечи малко от себе си и я погледна:

— Искам да бъдем откровени докрай. Никога не съм изпитвал съжаление към теб. Обичам те. Затова и Джейн се появи в комикса. Тя не бе точно твое копие, но тъй като аз постоянно мислех за теб, трябваше да измисля и любима на Морган. — Погали я по косата замислено. — И ми се струва, че точно това е начинът, по който трябва да поиска ръката ѝ, защото развитието на действието предполага щастлив край, с други думи женитба.

— О, Джед! — Тя се протегна да го прегърне, но той пак я възпря.

— Все още не си отговорила на въпроса ми! Сюзан, ще се омъжиш ли за мен?

Тя се усмихна и смело срещна погледа му.

— Да! — Толкова бе просто да произнесе тази кратка дума. Всъщност повече не бяха нужни. Не изпитваше никакви съмнения, не таеше никакви страхове, защото каквото и да им се случеше, те щяха да се справят. Вярваше в това, защото го обичаше и в погледа му четеше също толкова любов. Устните му потърсиха нейните. Докосна ги в началото нежно, а после с опиянението и тържеството на споделената любов. И двамата копнееха за едно. За първи път на Сюзан не ѝ се искаше Кейси да се прибира вкъщи и преди да се почувства виновна от тази мисъл, Джед я изпревари:

— Никога не съм се усещал така... така раздвоен. Обичам Кейси, но в този миг ми се иска да прекара нощта някъде другаде.

Докато говореше, ръцете му достигнаха гърдите ѝ и замряха. Сюзан се задъха.

— И аз — прошепна тя и хвана ръцете му. — Но тя няма къде другаде да отиде, затова, моля те, спри!

Сюзан се огледа гузно, за да се увери, че Кейси не е влязла, без да я усетят. Къщата беше тиха.

— И аз постоянно се ослушвам — призна той. — Не можем да продължаваме така. Приличаме на ученици, които се крият в тъмното. Искам да се оженим. Веднага!

— Искаш да кажеш тази вечер?! — Очите ѝ заблестяха.

— Какво ще кажеш за утре?

— Сериозно ли говориш...

Той кимна.

— Напълно сериозно!

Предложението я изкуши и очарова. След двайсет и четири часа тя можеше да бъде госпожа Джед Паркър. Но в този миг си помисли за Кейси и осъзна, че не е честно. Не можеха да я изключат от техния по-нататъшен съвместен живот.

— Не можем да ѝ го съобщим така ненадейно, Джед. Ще има нужда от време, за да свикне — каза му тя. — Децата лесно се приспособяват. Една седмица, две най-много...

Той я погали по косата и прокара пръсти зад ухото ѝ, а после плъзна ръка надолу по шията, докато тя не потръпна.

— Не мога да чакам, Сюзан!

Нито пък тя.

— Да поговорим с Кейси в събота, когато се върне от спортния празник. Ще ви поканя на обяд. Така ще имаме цял следобед на разположение, за да поговорим. — Тя отново потърси ръката му.

— Как мислиш, че ще реагира тя, Джед? Дали подозира за нас?

Джед се засмя.

— Подозира и още как! Онази сутрин ме пита дали мисля да се ожени за теб.

— Тя каза такова нещо?!

— И аз не го очаквах. Поговорихме малко. Мисля, че се тревожи да не се променят отношенията ви на „сестри“.

Сюзан поклати глава.

— Ние се разбираме чудесно! Не мисля, че едно име може да промени нещо.

Джед отново се усмихна.

— Е, може би някои неща ще се променят. — Той се наведе, целуна я и я притисна към себе си.

Сюзан разбираше прекрасно какво има предвид. Кейси се долепи до стената и се притаи. Те вече не говореха и тя чуваше само слабо шумолене, което вероятно означаваше, че отново се целуват. Това я накара да се почувства особено. Не че имаше нещо против, но се чувстваше някак излъгана. Не искаше да ги шпионира, не, но остави Лъки навън и се промъкна в къщата, за да види какво става. Беше закъсняла и се чувстваше виновна. Намери бисквитите на кухненската маса и тъкмо се канеше да лапне една, когато чу гласове. Оттам нататък не можа да се въздържа да не подслуша разговора им и така неволно разбра много неща. Зарадва се, че Сюзан иска да запази отношенията им същите, точно както и тя, а и беше добре да знае, че се канят да ѝ съобщят за плановете си в събота. Сигурно щеше да има един от онези „малки разговори“, които родителите обичаха да провеждат с децата си. Поне щеше да бъде готова.

— Обичам те, Джед — чу тя да казва Сюзан. Последва ново шумолене. Май бе време да оповести пристигането си. Тя отиде на пръсти до задната врата и се измъкна навън, за да доведе Лъки. Поне нямаше да правят на въпрос, че е закъсняла. Този факт май им убягваше.

Задната врата се затръшна силно и Лъки изляя.

— О, шоколадови бисквити!

Гласът на Кейси ясно се чу отгатък в ателието на Джед. Те бързо се отдръпнаха елин от друг и Сюзан смутено приглади коса.

— Вземи си, Кейси! — извика тя. — Баща ти и аз сме тук.

Кейси дойде, като дъвчеше една бисквита, а в ръката си държеше още две.

— Отборът на Били спечели, а той игра на първа база — оповести тя. — Много е добър. После се отбихме за по един сладолед и...

— Радвам се, че си се забавлявала — прекъсна я Джед. — Но вече е доста късно. Затова си лягай.

— И аз отивам да си легна — рече Сюзан. — Малко съм уморена. — Докато се изкачваха по стълбите, тя изпита желание да прегърна Кейси. Но Лъки осуети намеренията ѝ, като се промуши между тях и се вмъкна в стаята на Кейси. — Нали не си му позволила да спи при теб?

— Не. — Кейси ѝ се стори някак самодоволно потайна. — Но понякога си взимам спалния чувал и заспивам при него на пода. Той е топъл и ми е толкова хубаво!

Сюзан се усмихна.

— Без съмнение и той се чувства така — прегърна тя Кейси и изведнъж изпита нетърпение съботата да дойде по-скоро. Един път да ѝ съобщят тайната си и да поговорят за плановете им като семейство!

Стаята за гости беше празна и студена, но Сюзан бързо си облече нощницата и се сгуши в леглото.

Измина повече от час, а тя беше все още будна, заслушана в играта на вятъра в листата на дърветата отвън. Прозорецът ѝ бе отворен и нощните шумове, вместо да я приспят, я разсейваха. Когато се обърна, пружините изскърцаха и тя се почувства безкрайно самотна. Щеше да е толкова прекрасно, ако Джед можеше да дойде при нея! Искаше го в леглото си, копнееше силните му ръце да я прегръщат, а тялото му да притиска нейното. Не можеше да чака още няколко дни, докато се оженят. Не можеше да чака дори няколко минути. Искаше го сега. Тя неспокойно се обърна и прегърна възглавницата.

Долу в кухнята той отваряше чекмедже след чекмедже и търсеше нещо.

— По дяволите! — мърмореше под нос. Старият месингов ключ от стаята за гости трябваше да е някъде тук. Спомни си, че преди години го скри, за да не може Кейси да се заключва вътре. А сега му трябваше, за да заключи вратата. Той нетърпеливо разрови гумите, канапите и моливите, но без особен резултат. Блъсна и последното чекмедже. Всъщност нямаше чак толкова значение дали ще намери проклетия ключ. Но би се чувствал по-сигурен, ако вратата е заключена. Въпреки онзи отдавнашен разговор за секса, когато Сюзан бе споменала пред Кейси, че трябва да се изчака женитбата, бе дошло време, когато положението ставаше неудържимо. Той я желаше и тя го желаше. Трябваше да предприеме нещо.

Той обходи кухнята с поглед и най-накрая си спомни, че не бе проверил в шкафа над хладилника, където държаха кошниците за Великден, китайските супници и разните там украшения за Коледа. Шкафът бе последната му надежда. Той взе един стол, стъпи на него и отвори вратичката. Напрегна паметта си и изведнъж си спомни. Старата кутия за кафе! Бе пълна с форми за сладки, но на дъното ѝ напипа ключа и триумфално го извади.

— Виждаш ли това? — каза той на Лъки, който дремеше пред печката. — Ключът към всичко! Пусна го в джоба на халата си, слезе от стола и тръгна към стълбите.

Сюзан се сепна, доловила стъпките му. Може би ако го извикаше... Но стъпките спряха пред вратата ѝ и тя затаи дъх. Най-накрая, след цяла вечност, бравата изщрака и вратата бавно се отвори.

— Сюзан, будна ли си?

— Да — успя да прошепне тя и едва позна гласа си.

Той влезе и тихо затвори вратата след себе си. Сюзан чу превъртането на ключа, последвано от силното изщракване на старата ключалка. Тя потрепери, но не от страх. Когато Джед се обърна, бледите лунни лъчи паднаха върху него и тя забеляза, че е само по халат, едва пристегнат в кръста. Беше висок, слаб и много мъжествен. Когато пристъпи към леглото ѝ, тя отново потрепери.

— Мислех, че си заспала — прошепна той дрезгаво.

Тя си пое въздух.

— Не можах да заспя. Мислех си за теб... — Срещна погледа му и съзря желание подобно на нейното. Всяка фибра на тялото ѝ трептеше от копнеж по него. Той протегна ръка и я погали по лицето.

— Не можах да издържа.

— Толкова се радвам, че се реши... Чух те да ходиш из кухнята, а когато долових стъпките ти по стълбите, исках да те извикам...

Пръстите му се заровиха в мекотата на косите ѝ.

— Защо не го направи?

— Защото...

Сюзан затвори очи. Не знаеше защо, а и вече нямаше значение. С цялото си същество се предаде в ръцете му, които безспир галеха шията, раменете ѝ, плъзгаха се по дантеления ръб на нощницата... Пръстите му бяха тъй горещи и тръпнещи, и миришеше хубаво,

толкова хубаво... Халатът му се бе разтворил на гърдите. Знаеше, че не носи нищо под него.

— О, Джед!

Но не успя да довърши. Устните ѝ се разтвориха в неосъзната покана и неговите побързаха да ги покриват. Целувката започна обещаващо нежно, но след миг страстта ги завладя и обезумели от любов, те се вкопчиха един в друг.

— Обичам те, Сюзан! — прошепна той задъхано.

— И аз, Джед, и аз... — Никога не бе познала такава любов, пълна любов, без въпроси и съмнения. — Изглежда ми най-естественото нещо на света ти да си тук, да ме докосваш, да искам да си част от мен... Така би трябвало да бъде, нали?

Той я прегърна, осъзнавайки колко е уязвима и колко му вярва.

— Да, любима, така трябва — прошепна Джед и нежно погали гърдите ѝ, след това плъзна ръка по бедрото и ѝ помогна да свали нощницата си. Изправи се и халатът му се свлече на пода. В следващия миг бе до нея, силен и мъжествен, и тя закопня да стане част от него.

Погали косата му, страните му, копринените косъмчета по гърдите и когато чу тихата въздишка на удоволствие, пръстите ѝ продължиха да изучават тялото му.

Той бе мъжът, с когото щеше да прекара живота си ден след ден, нощ след нощ...

Очите им се срещнаха и потънаха в омайните си дълбини. Твърдо срещу меко... Мускули срещу извивки... Един мъж и една жена...

Тя го прегърна трескаво, със сила, каквато не бе предполагала, че притежава. Искеше го отчаяно, копнееше да се превърне в част от него, от нейния мъж, само нейния...

Но устните и ръцете му издадоха, че е разбрал повече, отколкото му бе казала. Грабна я и понесе натам, където съществуваха само чувства и усещания. Дълбоки, напрегнати и безкрайно сладостни, докато тя не можа да издържи повече. Едва тогава проникна в нея.

Накрая, когато тя извика името му, той потръпна върху нея и притихна. Бяха едно. Телата им ги свързваха по-силно от всички изречени клетви.

Дълго след това те тихо лежаха в прегръдките си, изпитвайки страхопочитание към чудото на любовта, което бяха изживели.

— Обичам те — каза ѝ Джед, когато първите розовозлатисти лъчи на зората се прокрадваха между листата на дървото пред прозореца.

Сюзан въздъхна и се сгуши в него.

— Това беше най-прекрасната нощ в моя живот...

Той се усмихна.

— Една от многото, които те очакват. Ще бъдем заедно до свършека на света или поне на нашия живот.

— Обещавах ли?

Джед кимна.

— Обещавам! — Никога не бе бил по-сигурен за нещо през живота си.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Сюзан се събуди рано, изпълнена с топлото чувство, че е обичана. Вдлъбнатината на другата възглавница, където бе лежал Джед, все още личеше. Бе се преместил в собственото си легло преди около час.

Така бяха прекарвали няколко нощи. Той не искаше да я оставя сама. Идваше при нея всяка нощ и си тръгваше с първите лъчи на зората.

Тя потръпна. Ако Кейси приемеше добре новината, нищо не можеше да попречи на женитбата им. Абсолютно нищо. Предния ден бе имала дълъг разговор с Джанет и тя много се зарадва на новината. Предупреди я да внимават с Кейси — момичето бе пристрастно от две страни — към баща си и към нея като към по-голяма „сестра“. Трябваше да я накарат да повярва, че тя ще бъде неделима част от новото им семейство, без да пропускат и Лъки, който бе неизменен член от компанията.

Сюзан бързо се облече, изяде купа овесени ядки и остави бележка на хладилника за Джед и Кейси, че тя и Лъки ще ги чакат за обяд.

Ала когато отиде в клиниката, тя откри, че не е способна да върши нищо, освен да седи, да мечтае и да ги чака. Помощничката ѝ щеше да дойде, но Сюзън ѝ се обади да не идва. По-голяма част от сутринта крои планове за бъдещия им живот и направи една лека операция, която за щастие не ѝ създаде никакъв проблем. През цялото време следеше стрелките на часовника. Струваше ѝ се, че се преместват едва-едва. Дали Кейси прекарва добре на спортния празник и какво ли прави Джед в този момент? Опита се да му се обади, но никой не отговори и тя отиде да провери как се чувства малкия кокер шпаньол след операцията за изваждане на камъни от пикочния мехур.

Все още замаян от упойката, Бъфи, така се казваше животинчето, отвори бавно очи, когато Сюзан го погали зад ушите. Провери венците, сърдечния ритъм и дишането му. Възстановяваше се добре.

Лъки изляя няколко пъти до нея и размаха опашка с надежда да си поиграе с кокер шпаньола. Сюзан се засмя и му поклати предупредително пръст.

— Бъфи още не е готов за игра, Лъки! Ах, ти немирник такъв!

Лъки отново изляя и се протегна напред, изпружил предни крака и размахал опашка. Изглеждаше много смешен в тази поза.

— Добре, спечели! Отиваме да играем фризби. Мога да ти отделя няколко минути.

В момента, в който Лъки чу думата фризби, започна да скача по вратата, като чакаше Сюзан да отвори и той да се втурне на двора.

— Лъки, седни! — заповяда му Сюзан.

Щом тя и това глупаво куче щяха да живеят заедно, то трябваше да усвои някои добри маниери. Но вместо да седне. Лъки отново изляя няколко пъти и скочи към вратата. Сюзан престана да се смее, хвана го с една ръка за нашийника, а с другата го тупна леко отзад.

— Седни! — повтори тя строго.

Кучето я погледна с големите си кафяви очи и неохотно седна.

— Добро момче! Добро куче... — похвали го Сюзан и енергично го погали по гърба.

Лъки започна да удря щастливо по пода с опашка. Може би все пак имаше някаква надежда да го възпитат. Никога нямаше да бъде като Лейди, но и кучетата имаха различен характер. Лейди беше много мила, а Лъки си беше просто едно щастливо безгрижно куче, което идеално би паснало на всяко семейство. Семейство...

Сюзан отново се унесе в мечти. Тя щеше да има семейство! Свое семейство. Щеше да се омъжи за Джед и да заживее с него, с Кейси и Лъки. Имаше ли по-голямо щастие на света от нейното? Едва ли.

Тя отвори задната врата на клиниката и последва кучето на двора. Небето беше лазурносиньо, без нито едно облаче. Дърветата зеленееха в нежнорезедавите си пролетни листа, а яркорозовите азалии цъфтяха ли цъфтяха. Лъки се затича като душеше и риеше яростно всички купчини листа, докато не откри фризбито. Той гордо занесе яркочервения диск на Сюзан, като здраво го стискаше в уста.

— Пусни го, момче! — Сюзан хвана здраво фризбито и дръпна леко. Лъки поклати глава — отказваше да го пусне. Той клекна, зари предни лапи в пръстта и се приготви да играят на дърпане.

— О, не, не, не... — смееше се Сюзан. — Ти трябва да ми дадеш фризбито, глупчо, аз да го хвърля, и ти да го догониш.

Тя дръпна по-силно. Лъки изръмжа игриво и продължи да упорства. Най-накрая Сюзан го стисна за устата и взе диска, замахва и го хвърли надалече.

— Дръж, Лъки, дръж!

Той се впусна лудо след него и с един великолепен скок улови летящия диск в уста.

— Лъки, тук!

Кучето обърна глава на една страна, сякаш се опитваше да си спомни какво трябва да направи. Ала изведнъж отнякъде изскочи див заек, той пусна фризбито и хукна през глава да го гони.

Играта бе приключила.

— О, не... — измърмори Сюзан.

Нямаше смисъл да тича след него. Никога не успяваше да го хване. След няколко минути заекът щеше да му избяга в гората, и той да се върне. За в бъдеще, зарече се наум Сюзан, повече нямаше да играе на фризби зад клиниката, а само в заградения двор на Джед, където бе невъзможно Лъки да избяга. Междувременно тя реши да отиде да почисти инструментите след операцията и да почака кучето само да се появи на задната врата. Искеше да бъде напълно готова, когато Джед и Кейси дойдеха за обяд.

Така и направи. Първо провери Бъфи, който се бе оживил, погали го и животинчето я подуши добродушно. Взе шише дезинфектант и започна да мие операционната маса. Тъкмо се канеше да приготви инструментите си за стерилизиране, когато чу шум на верандата. Тя застина и се ослуша за момент. Лъки сигурно се бе върнал. Усмехната, тя тръгна да му отвори.

— Добре дошъл, приятелче! — засмя се Сюзан и дръпна вратата. — Време беше да се появиш...

Ала на прага не я очакваше никакъв Лъки. Изпаднала в ужас, Сюзан се озова лице в лице с Марти.

— Здравей, малкото ми гълъбче! Толкова ми липсваше! — мазно се ухили той и бутна мрежестата врата, като протегна ръка да я погали по бузата.

Прилоша ѝ, когато си спомни за мъртвото сиво гълъбче на пода в клиниката. Предпазливо, като се опитваше да запази присъствие на

духа, тя отстъпи назад.

Марти обаче направи крачка напред, и подложи крак на вратата, така че тя да не може да затвори.

— Не се страхувай — рече той. — Просто искам да вляза и да си поговорим малко.

— Не мисля, че т-това е добра идея — заекна Сюзан.

Усмивката му, която някога намираше за ослепителна, сега ѝ се стори зловеща. Беше безупречно облечен — със светли ленени панталони и спортна риза, разкопчана на врата, но целият ѝ изглеждаше някак лустросан и неестествен.

— Много съм заета, трябва да свърша тук преди обяд... — Обяд. Повтори тя наум обезумяла. Обяд... Джед щеше да дойде чак тогава. Чу ново шумолене в хрусталака отвън. Погледна през рамото на Марти и видя Лъки да се втурва към верандата. Може би кучето щеше да отвлече вниманието му, докато тя се измъкне.

— Каквото и да имаш да правиш, може да почака — присви злобно очи той. — Това, което имам да ти кажа, е по-важно! — Бутна я и влезе в клиниката, като ритна вратата с крак. Но резето бе пуснато и тя само се хлопна силно, върна се назад и се удари в шкафа.

Сюзан потрепери от резкия звук. Трябваше да издебне Марти в гръб и по някакъв начин да отвори мрежестата врата, за да даде възможност на Лъки да влезе. Тя стисна силно ръце пред себе си, за да спре треперенето им. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Направи крачка напред, но точно в този миг Лъки излая силно и Марти се извърна.

— Проклети кучета! — процеди той.

Лаят на Лъки премина в дълбоко гърлено ръмжене и Марти забави движения, сякаш обмисляше как да се справи с кучето.

— Лъки, тук! — извика Сюзан и се спусна към вратата. Но Марти се оказа по-бърз. Точно когато Лъки се спусна към вратата, той я захлопна яростно под носа му и превъртя ключа. Лъки започна да лае диво. Хвърли се към вратата и продължи да драска още няколко минути. После протестът му премина в глухо скимтене.

— Взела си друго куче, нали? Е, няма да ти е от голяма полза.

Ехидната му усмивка я смрази. Бавно, много бавно, без да сваля очи от него тя заотстъпва назад, докато не се опря в стоманената маса за прегледи. Насили се да се усмихне и попита:

— Какво искаш?

Очите му се бяха превърнали в цепки и жестоко просветваха. Лицето му бе пепеляво.

— Спомняш ли си какъв ден е днес? — извиси глас той и тръгна към нея. Когато беше на една крачка, протегна ръка и самодоволно я погали по бузата. Надолу... нагоре... с един-единствен пръст. И отново.

Тя цялата се сви. Чувстваше се омърсена и унижена. Пръстът му премина по устните и ги очерта. Веднъж и още веднъж. И така безкрай. Само нечовешко усилие на волята я застави да не изкрещи. Знаеше, че ако го направи, той ще я удари, а и нямаше кой да я чуе. Дори скимтенето на Лъки бе престанало. Явно бе побягнал нанякъде.

Марти се надвеси над нея и лицето му заплашително се приближи. Щеше да повърне от отвращение.

— Не си спомняш какъв ден е днес, нали, Сюзан? — Горещият му дъх вонеше. По челото му бяха избили капчици пот. Спря да гали устните ѝ и я сграбчи за рамото, като впи пръсти в плътта ѝ.

— Да си спомня? Да си спомня какво? — Гласът ѝ заглъхна в дрезгав шепот. Не беше в състояние да разбере какво я пита.

— Трети април е днес, малкото ми гълъбче! Днес е нашият сватбен ден.

— О, Господи, да! Спомних си.

Пръстите му жестоко се впиха в рамото ѝ.

— Трябваше да застанем пред олтара днес. Щеше да вървиш по алеята с мен, цялата в бяло, покрита с ефирно було... А вечерта щях да те отнеса в леглото и да станеш моя. Само моя...

Тя отново се насили да се усмихне, като отчаяно се мъчеше да изглежда спокойна. Бавно, стъпка по стъпка, започна да заобикаля масата, като се опитваше да изпречи нещо — каквото и да е то — между себе си и този умопобъркан.

— Престани да отстъпваш! — изкрещя той внезапно. Ръката му се стрелна като змия и я сграбчи за китката, като я закова на масата. — Не можеш да се измъкнеш от мен! Опита, нали? Каза ми, че вече не ме искаш. Но аз няма да ти позволя да се измъкнеш. — Дишането му се учести и той се надвеси над нея. Устните му се изкривиха в сардонична усмивка. — Щом аз не мога да те имам, Сюзан, и никой друг няма да те има!

Свободната му ръка бавно се мушна в джоба на панталона. Сюзан не смееше да помръдне, той бе заковал дланта ѝ към хладната стоманена маса и притискаше тялото ѝ към металния ръб. Щеше да я нарани. Неизбежно бе. Единственият ѝ съюзник бе времето. Той направи бавно движение и извади ръка от джоба си. Държеше пистолет.

Сюзан се задъха.

— Не! — помоли го тя. — Остави го! Не го насочвай срещу мен!

— Не се плаши, малкото ми гълъбче — проточи той с гаден глас.
— Всичко ще свърши скоро, много скоро...

Тя трескаво се мъчеше да измисли как да отвлече вниманието му. Хвърли бърз поглед зад гърба му и видя, че стрелките на часовника се приближават към цифрата дванайсет. Трябваше да измисли нещо, за да спечели време... Тя преглътна мъчително.

— Но ние въобще не бързаме, нали, Марти?

— Не, малкото ми гълъбче, въобще не бързаме — процеди той и съвсем се приближи, като насочи пистолета към гърдите ѝ.

Джед подпря скицата на Лейди на стола, където светлината от прозореца падаше точно върху нея и я разгледа внимателно. Беше доволен, че избра тъмнокафява рамка — точно като очите на кучето, а пък и кремавата хартия, която служеше за фон, караше лъскавите черни петна по козината на лабрадора да изпъкват. Сюзан ще я хареса, реши той. Беше подходящ подарък. Сигурен беше, че ще се трогне. Все още не бе я довършил и разчитайте на сутринта, когато тя беше в клиниката. Щяха да ѝ я подарят заедно с Кейси днес на обяда.

Джед погледна часовника си. Кейси трябваше да се прибере всеки момент от спортния празник иначе нямаше да успеят да отидат навреме, а Сюзан щеше да ги чака.

Разходи се из кухнята. Чувстваше се някак нервен и несигурен. Вероятно се дължи на предстоящия разговор с Кейси, реши той. Вярваше, че дъщеря му ще бъде доволна от женитбата им със Сюзан, но с децата никога не можеш да бъдеш абсолютно сигурен. Провери в буркана за дребни бисквити дали по някаква случайност не са останали една-две, но уви! Никой, освен Сюзан не бе правил шоколадови бисквити в тази къща след смъртта на Елизабет.

Това го накара да си представи, че отново ще има истинско семейство. Това, разбира се го накара да се размечтае, когато чу силен лай. Лъки тичаше отнякъде.

Джед отвори входната врата, точно когато кучето скочи на верандата, дишайки тежко, без да престава да лае.

— Лъки, какво правиш тук? Би трябвало да си в клиниката. — Кучето залая още по-силно. — Ела тук! — заповяда му Джед. — Ще се обадим на Сюзан да видим какво става. — Джед се опита да го хване за нашийника, но животното се отдръпна, изскимтя и ръмжейки понечи отново да се спусне по стълбите.

— Лъки, какво има? — Джед успя да го хване за нашийника, но Лъки изръмжа силно и го дръпна толкова рязко, че едва не го повлече надолу по стълбите. Джед го пусна, осъзнал, че кучето не е в обичайното си игриво настроение, и не се опитва да го накара да потичат.

— Лъки, какви ги вършиш? — повтори той.

Лъки излая силно, стигна до средата на тротоара и отново се върна. Направи това два пъти, преди Джед да разбере какво се опитва да му каже.

— Господи! Нещо май не е наред със Сюзан!

Джед се втурна към колата и веднага щом отвори вратата, кучето скочи до него. Никога не бе карал толкова бързо, но и пътят до клиниката никога не му бе изглеждал толкова дълъг. Лъки продължаваше да скимти нетърпеливо. Когато наближиха клиниката, започна бясно да лае. Джед дори не се опита да го усмири. Единствената му мисъл бе да открие колкото може по-скоро Сюзан.

С няколко скока той се озова до вратата и в този миг отвътре проехтя изстрел, един-единствен. Обзе го панически страх и той изби вратата с ритник. Необходима му бе минута да осъзнае това, което виждат очите му — Сюзан лежеше на пода до операционната маса, а Марти се бе надвесил над нея с пистолет в ръка. В този миг Лъки се хвърли върху насилника. Всичко се разви с шеметна бързина. С яростно ръмжене животното се вкопчи в гърба му, двамата се строполиха на пода и пистолетът изгърмя за втори път.

Последва мъртва тишина. Джед остана за миг застинал, като не смееше да се приближи. Марти не помръдваше. Лъки бе стъпил върху гърдите му и ръмжеше. Джед не беше на себе си, прекоси занесено

стаята и коленичи до Сюзан. Изрече името ѝ и тогава забеляза тъмночервеното петно върху блузата ѝ, което бавно се увеличаваше.

— Сюзан! — изкрещя обезумял той, ала тя не отговори.

В чакалнята пред залата за спешни случаи в Картърсбърг Джед и Кейси седяха и се взираха с празни погледи в пространството. Това място им навяваше горчиви спомени.

— Точно като предишния път — рече Кейси тихо. Погледна баща си, търсейки утеха, но той едва ли можеше да ѝ предложи такава. — Спомням си как седяхме тук след катастрофата с мама. Имах чувството, че изминава цяла вечност. — Тя заби поглед в краката си.

Джед не искаше да разговарят за това. Никога не бе забравял всепоглъщащата мъка, покрусата, яростта, сълзите на безпомощност, които не можеше да спре...

Годините бяха притъпили болката.

И сега всичко отново се повтаряше в трагична последователност.

Сърцето му потръпна от разкъсващ гняв и безнадеждност. Каква съдба!

— Ще умре ли тя, татко? — попита дъщеря му през сълзи.

— Не, Кейси, не вярвам — повтори той. Опитваше се сам да убеди себе си. — Докторът каза, че веднага щом извадят куршума, ще дойде при нас.

Нито един от двамата не проговори през следващите няколко минути. Кейси нервно задърпа конци от тапицерията на канапето. А Джед се престори, че разлиства някакво омачкано списание. Но се отказа и отпуснал рамене, втренчи нещастен поглед пред себе си.

— Точно сега трябваше да обядваме. — Кейси откъсна един конец и го нави на пръста си. — Ти и Сюзан щяхте да ми кажете, че ще се жените, нали...

— Откъде знаеш? — Джед беше прекалено вцепенен от мъка, за да се изненада.

Чух ви да си говорите.

— А ти какво щеше да отговориш, когато те попитахме за твоето мнение?

Кейси завря пръст в дупката на тапицерията и зачовърка в памука.

— Канех се да ви поизмъча — призна тя.

Джед кимна.

— Щях да ви кажа, че обичам Сюзан като по-голяма „сестра“ и че не е честно да ми става мащеха... — Джед не отговори и Кейси колебливо продължи: — Не бях права, татко.

Сълзите ѝ нещастно закапаха и Джед се помъчи да я успокои, като хвана ръката ѝ и я стисна.

— Човек често изпада в плен на разни чувства, но това не означава, че е сгрешил, Кейси — каза ѝ той нежно. — Всеки има право да даде воля на чувствата си. Винаги съм ти го казвал...

— Но този път чувствата ме подведоха! Сюзан не би могла да ми бъде мащеха — това е лоша дума. Просто не би могла... Освен това, ако се бяхте оженили, щяхме постоянно да бъдем заедно.

— На теб това ти харесва, нали?

Кейси закима, хлипайки.

— Но сега не знаем дали това може да се осъществи. Точно както с мама и с Лъки. Разбираш колко много искаш нещо, едва когато си на път да го загубиш.

Джед стисна ръката ѝ още веднъж и не отговори.

— Наистина ли Лъки спаси живота на Сюзан? — попита Кейси след няколко минути.

Джед не можеше да мисли спокойно за случилото се. Всеки път щом си представеше грозната сцена, целият се разтреперваше.

Пое си дълбоко дъх и започна, въпреки че вече ѝ бе разказал всичко.

— Да, Кейси, наистина. Дотича да ме повика, като скимтеше и ме дърпаше. Буквално ме повлече след себе си. А когато пристигнахме, той се нахвърли върху Марти, събори го на земята и пистолетът изгърмя.

Вече ѝ бе казал, че Марти е мъртъв.

— Лъки е много храбър, нали? Той можеше да го застреля!

— Да, Кейси — потвърди Джед, — можеше, но нямаше време.

Кейси въздъхна.

— Добре, че поне Лъки не пострада.

Да, помисли си Джед, Лъки се отърва. А, за Сюзан можеше единствено да се моли и да чака.

Когато докторът най-накрая се появи през двукрилата врата в далечния край на чакалнята, Джед и Кейси скочиха. Той приближи, облечен в зелени хирургически дрехи, но Джед трескаво дебнеше единствено изражението му.

Тогава той се усмихна.

Кейси импулсивно стисна ръката на баща си.

Докторът им съобщи, че куршумът е изваден без усложнения. Бил от малокалибрен пистолет, заседнал в месестата част на дясното рамо и причинил малко поражения.

— В началото ще я боли — завърши той, — но след две седмици ще се чувства прекрасно. Искам да остане тук тази вечер. Можете да дойдете да я вземете утре сутринта и да я отведете вкъщи.

— Татко! Татко! Тя е добре! — крещеше Кейси и танцуваше като полудяла. — Може ли да я видим?

Докторът кимна усмихнато.

— Разбира се, че можете. Вече е в съзнание и пита за вас.

Навсякъде около тях се усещаше натрапчива болнична миризма. Поведоха ги по коридора и скоро се озоваха пред някаква болнична стая — стаята на Сюзан.

Думите на доктора още звучаха в съзнанието на Джед. Скоро тя щеше да се чувства добре, съвсем добре, а утре можеха да я вземат и да я отведат вкъщи. Вкъщи... Заедно! Това беше най-хубавата новина, която бе получавал някога.

Сюзан беше смъртно бледа на фона на белите чаршафи, а косата ѝ бе разпиляна по възглавницата. Когато ги видя да влизат, тя измъчено се усмихна и протегна здравата си ръка да ги прегърне.

Кейси се затича към нея, като навреме си спомни да внимава с дясното ѝ рамо.

Джед хвана ръката ѝ. Беше топла. Почувства облекчение — тя се чувстваше добре, доколкото изобщо човек може да се чувства добре в подобно положение.

— Толкова се радвам, че оживя — каза Кейси направо.

Сюзан се засмя, но след миг затвори очи и лицето ѝ се сгърчи в болезнена гримаса.

— И аз — прошепна тя.

— Много ли те боли?

— Не много — увери я Сюзан. — Освен когато се смее. Съжалявам, за обяда.

— Няма нищо — рече Кейси. — Вече знаех какво имаше да ми казвате. Татко и аз си говорихме.

Сюзан погледна Джед въпросително и той кимна.

— И? — Сюзан съсредоточи цялото си внимание върху Кейси.

— Мисля, че ти ще бъдеш най-чудесната съпруга, която татко би могъл да си избере — оповести тържествено Кейси.

Сюзан пусна ръката на Джед и непохватно прегърна дъщеря му с една ръка.

— Благодаря ти, Кейси — прошепна тя.

— Имам само един въпрос. След като ти и татко се ожените, как ще те наричам?

Сюзан я погледна — толкова много я обичаше! Бе подготвена за всички въпроси, които можеше да ѝ зададе, но не и за този. Но разбираше колко я вълнува това и рече:

— Защо не продължиш да ме наричаш просто Сюзан? Досега беше много добре, нали?

Кейси въздъхна с облекчение.

— Очаквах да кажеш точно това! — погледна тя Сюзан, после баща си. — Ще имаш ли нещо против да отида да видя Лъки сега? Татко каза, че го е оставил в клиниката.

— Нямам нищо против — увери я Сюзан.

— Знаеш ли, той ти спаси живота?

Сюзан кимна.

— Благодарни му от мен, Кейси. Прегърни го силно и му дай кучешка бисквитка.

— Добре — съгласи се веднага Кейси и тръгна към вратата. — И ще го похваля колко е бил смел — почти колкото Лейди.

Сюзан проследи с поглед момичето, което изтича щастливо от стаята и се обърна към Джед.

— Наистина ли Лъки ми спаси живота?

— Да, Сюзан. — Джед се приближи до нея и хвана ръката ѝ. — Ако не беше той... — Не довърши изречението си.

— Сигурно съм го подценила — прошепна Сюзан, сякаш се извиняваше. — Преследваше един заек, преди Марти да дойде, а когато дотърча и се опита да влезе, той затръшна вратата пред

муцуната му. Мислех, че не е усетил заплахата и е отишъл да си играе, но когато...

Джед приглади косата ѝ.

— Не трябва да си спомняш за това, скъпа. — Виждаше какви усилия ѝ струва. Лицето ѝ бе изпито от изтощение. — Трябва да си почиваш.

Тя поклати глава.

— Не, искам да ти разкажа. Беше като кошмар, който се е случил с някой друг. — Тя затвори очи, но продължи да говори. — Марти упражни насилие, за да влезе. Беше като обезумял, все повтаряше, че е трябвало да се оженим на този ден. — Тя видя виновния поглед на Джед и стисна ръката му. — Всичко е наред. И аз бях започнала да забравям. След малко извади пистолет от джоба си и ми каза, че ако той не може да ме има, никой друг няма да ме има. Разбирах, че трябва да го накарам да говори, за да спечеля време. Знаех, че ти и Кейси ще дойдете на обяд и ако можех да издържа дотогава...

— Всичко е наред, Сюзан, всичко е наред... — успокояващо повтаряше Джед, като нежно я галеше по косата.

— Марти... Той...?

Не можеше да изрече въпроса си. Джед се чудеше дали тя знае и се поколеба за миг, преди да ѝ каже жестоката истина.

— Марти е мъртъв, Сюзан. Лъки се хвърли върху него и когато двамата се строполиха на пода, пистолетът сам изгърмя и го уби. Беше нещастен случай.

Сюзан затвори очи. Не чувстваше нищо, нито тъга, нито омраза, нищо. След малко ги отвори и срещна тревожния поглед на Джед.

— Не мога да изпитам гняв, нито дори облекчение. Просто ми става мъчно, когато някой умре, независимо кой. Никога не го почувствах близък, остана си чужд за мен — сякаш никога не съм го познавала.

— Той беше болен човек, Сюзан. — Джед погали ръката ѝ, изправи сгърчените ѝ пръсти и ги стисна леко. — Никога не съм му желал злото, но поне сега съм спокоен, че няма да нарани някой друг.

— Жал ми е за него, Джед. Дори след всичко, което ми причини... — Гласът ѝ секна.

Джед не отговори. Не изпитваше никакво състрадание към човека, превърнал живота им в кошмар и все пак се опита да разбере

чувствата ѝ. Добротата и преклонението ѝ към живота бяха безмерни. Не познаваше друг човек като нея.

— Все едно, че е било лош сън — каза тя накрая. — Като след страшна буря — небето зад мен тъмнее, а слънцето пред мен изгрява...

Джед се усмихна, наведе се и я целуна нежно по челото.

— Тогава не поглеждай назад. Докторът ми каза, че след две-три седмици ще се чувстваш прекрасно. Какво ще кажеш да направим сватбата тогава?

— След две седмици?

— Искаш да се оженим по-скоро?

Сюзан поклати глава.

— Не знам дали ще успеем да се приготвим толкова бързо. Искам да кажа, че трябва...

— Трябва какво?

Сюзан се поколеба. Подготовката на една сватба отнемаше много време — церемония, цветя, храна, списък на гостите...

— Не трябва да правим повече от онова, което решим — каза ѝ Джед.

Сюзан помисли малко и се усмихна щастливо.

— Мисля, че си прав. Можем да се оженим дори само ако Кейси е с нас, стига да искаме. А след това ще се разходим из гората. Или ще отидем в планината, ако Кейси няма нищо против, а аз ще оставя клиниката на помощничката си...

— Това е идея! Целият живот е пред нас, скъпа...

— О, Джед! — протегна тя ръка към него, без да обръща внимание на болката в рамото. — Моля те, прегърни ме!

— Сигурна ли си, че може? — Без да дочака отговора ѝ, той нежно я прегърна.

— Никога не съм се чувствала по-сигурна през живота си!

Джед се наведе и я целуна с цялата любов, на която бе способен.

Сватбата се състоя в малката бяла църква на улица „Дъб“, Кейси бе облечена в жълто и носеше жълти нарциси от градината. Тя застана пред олтара заедно с баща си и Сюзан, защото това не бе обикновена сватба, а началото на техния нов съвместен живот. Сюзан бе облечена с рокля от старинна дантела, която Маргарет Хеникър ѝ бе подарила.

Нямаше було. Косата ѝ бе украсена само с нежно венче от ранни рози и „бебешки дъх“ и се стелеше по раменете. Къдрици се виеха около лъчезарното ѝ лице. Носеше прекрасен букет, украсен с тънки атлазени панделки.

Всички гости бяха специално поканени и никой не бе случаен. Най-близките им хора.

Родителите на Джед долетяха от Флорида за сватбата, за да споделят щастието на сина си.

Ед и Маргарет седяха на една от предните пейки, държаха се за ръце и по време на цялата церемония си разменяха заговорнически погледи.

Били, който не можеше да отдели поглед от Кейси, стоеше малко по-назад с родителите си.

Джанет Сојер и съпругът ѝ също бяха дошли. Предния ден Джанет им бе съобщила, че очакват първото си бебе някъде около Деня на благодарността.

Няколко фермера от околностите на Картърсбърг, включително и Ал Кенър, стопанинът на Принцеса Маргарет, бяха дошли със семействата си.

Марта Гришам, гордата баба на трите палави дакелчета, също беше тук.

И Фред Делани, собственикът на коледния жребец — Ноел, бе довел жена си и всичките си пет деца.

Толкова много любов, помисли си Сюзан. Толкова чудесни хора, които безкористно ги обграждаха с обичта си.

Когато Джед сложи на пръстта ѝ тънката златна халка, тя вече не можеше да сдържа щастливите си сълзи.

Не изпитваше никакви съмнения, никакви колебания, никакви страхове...

Само любов!

Тя и Джед щяха да живеят заедно, да се смеят и да плачат заедно, да остаряят заедно.

Сюзан хвана ръката му, а после и тази на Кейси.

Животът ѝ беше пълен.

Издание:

Сали Брандфорд. Старите нови неща
ИК „Арлекин-България“, София, 1994

Редактор: Ани Друмева

ISBN: 954-11-0233-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.